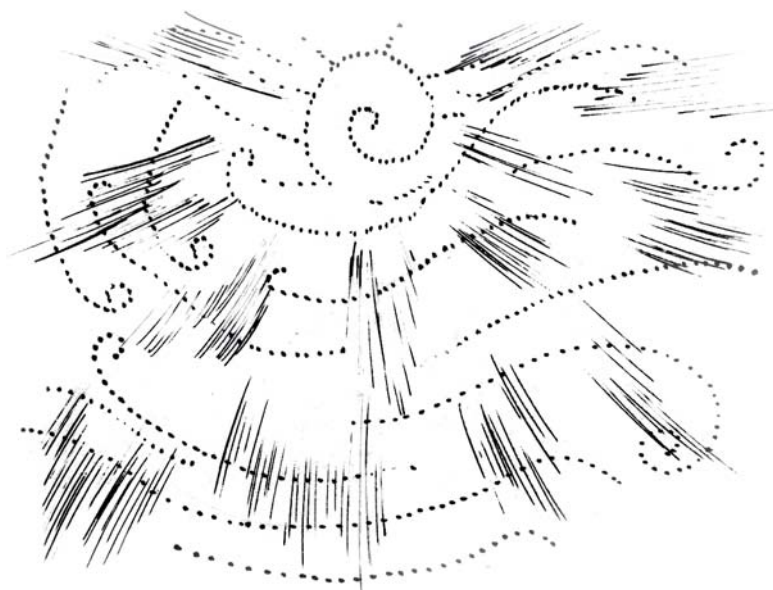

Kosmoss ir atvērts Zemes dzīvei

Kosmoss ir atvērts Zemes dzīvei

Izdevējs – Biedrība «Latvietis»

© Biedrība «Latvietis» 2008

© Jēkabs Daizis

Baibas Eihenbergas
vāka noformējums

Leonarda Inkina makets

ISBN 9984-9685-9-6

No izdevējiem

Jūsu rokās ir ceturtnā grāmata, kuru autors ir veltījis Zemes un Viņpasaules dzīvei un mijiedarbībai, kā arī ļaunuma atklāšanai. *«Kosmoss ir atvērts Zemes dzīvei»* nozīmē to, ka ir spēki, kas ir gatavi palīdzēt cilvēkiem, tikai jāprot šo palīdzību gūt un izmantot pareizi un ir spēki, kuri visādi traucē cilvēkiem izprast patiesību un uzturēt sakarus ar Augšas spēkiem.

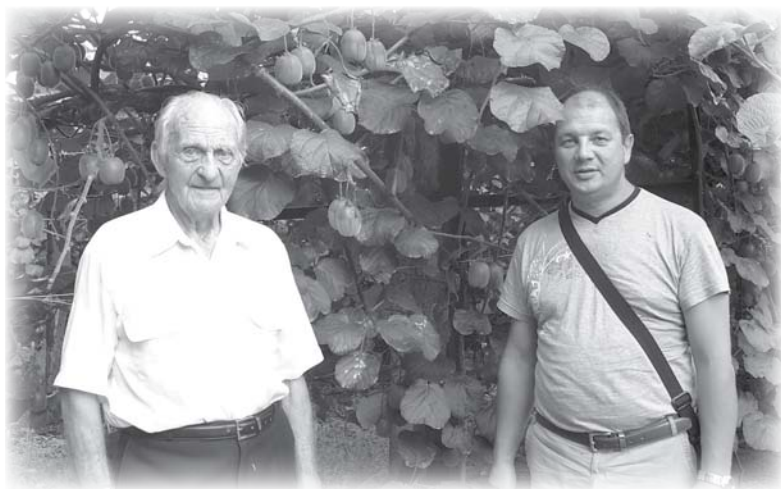
Šo grāmatu savdabīgu dara tas, ka savienotas divas gluži nesavienojamas lietas – karš (gan Pirmais, gan Otrais Pasaules karš) un spēja uztvert smalkās, mums neredzamās pasaules strāvojumu. Šīs divas it kā nesavienojamās lietas ir vajadzīgas, lai spētu parādīt tās šausmas un ciešanas, kuras spēj nodarīt ļaunums un šī ļaunuma sējēji – dēmoniskā vara.

Tos, kas vēl nav pazīstami ar autora daiļradi, varētu mulsināt lietotie termini. Autors lieto tādus vārdus kā «starošana», «radiācijas», «iegribēt», «sataustīt» un citus, kam bieži nozīme mūsu izpratnē ir pilnīgi cita. Šos vārdus neaizvietojam ar citiem, jo tādējādi zustu jēga, kādu autors ir vēlējies parādīt. Piemēram, «radiācija» nebūt nav domāta kā sabiedrībā pierastais vārds, saistībā ar ķīmiskajiem procesiem, bet gan jāiedomājas tās izskats, lai vieglāk uztvertu to, kas nesaistās ar mūsu fizisko pasauli. Arī «evolūcija» un «evolucionēt» nozīmē attīstīties, pāriet jaunā pakāpē.

Autors ir dzimis 1915. gadā un pēc Otrā pasaules kara dzīvo Francijā, viņš sevī ir saglabājis to valodu, kurā latvieši runāja pirms Otrā pasaules kara. Viņa izteiksmes formas atstājām bez būtiskām izmaiņām, jo, ja mēs tās

mainītu, tad grāmata zaudētu tā laika latviskuma elpu un tā būtu jāpārraksta pilnībā no jauna. Izlasot dažas lapaspuses, lasītājs apradīs ar šo pasniegšanas manieri un spēs caur to labāk saprast arī būtību.

Šī grāmata nav pilna ar padomiem un vingrinājumiem, taču parāda, kurā virzienā doties tālāk. Lai tiešām sasniegtu rezultātus, ceļš ejams caur paša domām un darbiem.

***Jēkabs Daizis un Leonards Inkins
2006. gadā Francijā***

Ievads

Šis darbs ir veidots kā romāns, tomēr viss te izklāstītais ir iztaustīts ar skaidru prātu. Šīs zināšanas esam ieguvuši ar dziļu nodošanos šī virziena pētīšanā, izmantojot gan loģiskus, gan intuitīvus līdzekļus. Tā rezultāts ir skaidri redzējumi, runājumi un dažādi parādījumi no Kosmiskā centra dzīves. Tas var likties neticami un fantastiski, tomēr tās ir reālas patiesības, kas ir iegūtas ar uzmanīgiem un ilggadīgiem novērojumiem, neatlaidīgi laužoties šajos neatklātos un nepazīstamos plašumos un izdarot loģiskus secinājumus.

Visi materiālās dabas atklājumi ir iegūti līdzīgā ceļā, kaut pašiem zinātniskajiem pētniekiem, mūziķiem, māksliniekiem un dažādo virzienu speciālistiem tas nav zināms. Visi ieguvumi ir inspirāciju rezultāts, caur ko aktīvie un aizrautīgie pētnieki uztautījuši Kosmiskās telpās eksistējošos, šo dažādo virzienu ģēniju, kas, nākdami pretim, ir palīdzējuši ar jaunumu ieviešanu Zemes telpā, lai cilvēciskajai radībai palīdzētu vieglāk pārvarēt zemes dzīvē esošās nepilnības.

Tagad esam pienākuši pie tā laikmeta robežas, un cilvēkiem ir nepieciešams iegūt pilnīgākas zināšanas par Kosmiskā centra esamību un arī par visu to, kā dzīvot uz Zemes, lai nākotnē vairs nebūtu jācieš no visādiem nemieriem un kariem, kas mūs smacē laiku pa laiku. Mocību gadu tūkstoši ir jānomaina ar saprāta laikmetu.

Caur šiem redzējumiem skaidri atklāsies tā ļaunā, dēmoniskā pasaule, kas bez pārtraukuma ir slēpusies no cilvēciskā skata un mācējusi tā izturēties un inspirēt cilvēciskās būtnes, lai tās domātu, ka visi ļaunuma dīgli cēlušies no pašiem cilvēkiem. Būtībā ļaunās varas caur inspirācijām ir tracinājušas Zemes planētu un pati radība ir bijusi tikai inspiratīvo raidījumu

izpildītāja.

Vēlos uzsvērt, ka Kosmiskās būtības ir ārkārtīgi plašas ar daudz un dažādiem variantiem, no kā šai grāmatā apskatīsim tikai vissvarīgāko, turklāt – koncentrēti.

Grāmatā ir lasāmi notikumi, kur Kosmiskie Misionāri savstarpēji diskutē, vēl būdami Kosmiskajos Augstumos, vēl pirms inkarnēšanās Zemes telpā.

Te minētie notikumi ir tikai koncentrētos apmēros paskaidroti, lai cilvēce spētu pareizi iedziļināties, kādi ir Kosmiskie Valdošie plāni, lai pakāpeniski spētu evolucionēt Zemes telpā.

Tiem visiem neloģiskajiem, ļaunajiem murgiem tuvojas laiks, kad tiem būs jāpazūd no Zemes planētas. No jauna jāatgriežas pareizam, loģiskam skatam un izpratnei par Absolūto Kosmisko likumību, kas automātiski un pakāpeniski iznīcinās cilvēces tieksmes nodoties ļaundarbībām.

Tuvākā nākotnē arvien vairāk sekos dažādi jaunatklājumi, lai Zemi ciešāk savienotu ar Kosmiskās valdīšanas centru, un jaunatnē inkarnēsies gaišākas būtnes, kas dažādos evolūcijas virzienus spodrinās.

Labākai izpratnei jāpaskaidro, kā tas varēja notikt, kā iepriekš izdotajās grāmatās minētais Aleksandrs Balodis – Inigaes inkarnējās, izlaužoties cauri plašajai dēmoniskajai pasaulei. Inigaes bija Augstas klases Personība, kam piemita izcilas spējas. Pirmos dzīves gadus pēc skolu beigšanas, kā jauns leitnants, pirms pirmā Pasaules kara, viņš paspēja pabeigt tā laika Krievijas cara laika karaskolu, kur nostiprināja sevi disciplīnu un tāds palika visu mūžu. Līdztekus tam, viņam piemita izcili augstvērtīga inteliģences izpratne, ka nemanot ieguva ap sevi daudzus piekritējus.

Viņš vienmēr pārdzīvoja iekšēju nemieru, redzot drakoniskus dzīves notikumus. Viņu nepameta arī īpaša rakstura domas.

Pagāja gadi, kuros viņš aktīvi nodevās reliģiskos virzienos un austrumnieciskajā jogā, tomēr viņa savādais nemiers tikai pastiprinājās. Ar savu ideālo intuīciju viņš nojauta, ka tas nav viss, ko tagadējā pasaule zina par Kosmiskajām un Viņpasaules būtībām.

Tā, «laužoties» un meklējot, Inigaesam sāka pavērties aurredzība un aurdzirdības spējas. Pats par to teica tā:

«Es varēju skatīties, kad gribēju, un klausīties, kad vēlējos, un pārvaldīju to ar cietu disciplīnu un loģisku izpratni, lai atvairītu dažādos murgus, kas tādās reizēs piezogas. »

Kad šīs spējas bija nostiprinājušās viņš citiem teica, lai neviens necenšas pēc aurredzības un aurdzirdības, jo to nav viegli kontrolēt. Labāk nodoties intuīcijas attīstībai, kas nav bīstami.

Ar A. Balodi – Inigaesu es sadarbojos īsi pirms Latvijas okupācijas un Baigā gada. Ar nelieliem pārtraukumiem mūsu sadarbība turpinājās, mums, kā bēgļiem nonākot Francijā, līdz viņa

Jēkabs Daizis 1937. gadā

Zemes dzīves izbeigšanai un arī pēc tam, palaikam sazinoties ar viņu Viņpasaules sfērās.

Tā vēlākos gadus izjutu vajadzību rakstīt par Kosmiskajām būtībām un dot plašākus skaidrojumus, ko inspiratīvi nojaušu kā patiesības, lai ar to pavērtu pilnīgāku un reālu skatu par visiem Kosmiskajiem notikumiem, kas līdz šim ir bijuši smagi aptumšoti.

Šajā manā pēdējā darbā vairākkārt tiks apskatīti Viņpasaules tiešie notikumi bez fantāzijām.

Lasīsim, redzēsim un arvien pilnīgāk sāksim ieskatīties plašumā, kas atrodas aiz Zemes telpas un atvairīsimies no šaušalīgiem biedinājumiem, ko daudzi pārdzīvo pirms Zemes dzīves izbeigšanas.

Vērosim mūsu planētas dzīvi un salīdzināsim to ar šiem atklājumiem, ko rādīsim cilvēka saprātam uztveramā veidā.

Lai mierīga dzīve mūs pavada turpmākās dzīves gaitās.

Jēkabs Daizis,
Francijā

Mūsu laikmets

Mēs dzīvojam straujā evolūcijas laikmetā, kas vienmēr mulsina cilvēku prātus ar jauniem atklājumiem, kuriem parastam cilvēkam ir grūti līdzī izsekot. Vai notiekošais ir kas pret cilvēku vērsts un mēs nespējam tam izsekot? Un tas mūs ieraus sfērā, par kuru mums nav nepieciešamo zināšanu.

Tas viss, ko pašreiz redzam uz Zemes notiekam, ir pareizs, ja tas mūs virza pozitīvas evolūcijas virzienā. Nepareizs ir tas, kas satrauc mūsu prātus un garīgās atpazīšanas dēļ grūti atpazīst.

Kosmiskā centra vadība ir ieinteresēta, lai mūsu planēta spētu iegūt vispusīgu līdzsvaru un nesabrukstu nelīdzsvarotības pārmērībās. Cilvēku materiālais stāvoklis strauji attīstās, bet cilvēku domāšana bieži klejo miglā un nespēj atrast risinājumu pretrunīgo ideju pilnā pasaulē, kur ideju dažādības satrauc prātus, rada nemierus un karus. Bieži notiek tā, ka cilvēki izkļūst uz kādiem iedomātiem Augšas spēkiem radiācijas, kas, vārdos izteiktas, skanētu tā:

«Dievs, ja Tu esi un eksistē Tava valstība kaut kur mums nezināmos tālumos, kāpēc Tu pieļauj, ka mēs šeit piedzīvojam dažādas mocības, ko Tava radība sagādā viena otrai ar kariem, nabadzību, badu un ideoloģiskām dažādībām? To mēs nespējam izprast? Kāpēc? Pie mums runā par Tavu vispārcību un visvarenību? Mēs nespējam savos prātos un jūtās to aptvert. Ja Tavas patiesības eksistē, tad dod mums šeit uz Zemes kādas zīmes, lai mēs to visu, kas te notiek, spējam ar loģisku prātu izprast, lai mums nav jādzīvo nezināšanā un nezin kādos mistiskos apstākļos. Parādi jeb dod mums tādas zināšanas, lai visu notiekošo varam saprast un nomierinām savus prātus. Ja Tu, Dievs, esi, tad glāb mūs no tā posta, kas atkal var mums uzbrukt.»

Cilvēki ikdienā kustās kā skudras savos pūžņos, bet domāšana

par to, kas notiks ar mums un planētu nākotnē, tiem ir paralizēta. Uz Zemes ir saražoti tādi līdzekļi, kurus laižot darbā, mūsu planēta var pārvērsties putekļos, bet kur paliksim mēs, kas šeit esam? Par to visu domājot, raustās mūsu prāti neziņā un bailēs. Ar kādu nolūku šie iznīcību nesošie ieroči ir ražoti, ja prāts aptver, ka tie iznīcinās dzīvību. Kur te ir loģika?

Tie ir jautājumi, kas pašreiz šaudās cilvēku galvās, gan arī atklātībā dažādās runās un rakstos. Tomēr mēs esam spiesti samierināties ar dažādiem minējumiem par nākotni. Kāpēc pastāv šāda neskaidrība un nezināšana? Tāpēc, ka pārtrūkuši gandrīz visi kontakti ar Kosmiskā centra vadību un nav drošu, pārliecinošu pierādījumu par to dzīvi, kas atrodas aiz Zemes telpas, un ir pavisam maz zināšanu par visu, ko pieņemts saukt par debesīm jeb to centru, kas valda pār daudz un dažādiem iebūvējumiem plašajā Kosmosa telpā.

Ir dažādas reliģijas un novirzieni, kas cenšas visu izskaidrot ar seniem rakstiem, kas no atstāstījumiem uzrakstīti pirms dažiem gadu tūkstošiem. Ir daudz cilvēku, kas tam tic. Un liekas, ka patiesām tur ir ļoti daudz patiesības. Tomēr mēs tagad dzīvojam citos laikos, un dzīvē daudz kas ir mainījies, bet cilvēks un viņa tieksmes gan nav mainījušās. Ir mainījušās šo tieksmju piepildīšanas iespējas. Par to visu varam sastapt dažādus spriedelējumus. Runā, ka tie raksti, ko patreiz dažādas baznīcas un reliģijas uztur, ir cēlušies senos laikos, kad cilvēku prāti bija savādāki un nepazīna patreizējo moderno kultūru, ne arī zinātni. Iespējams, senos laikos tas bija cilvēkam ļoti svarīgi un deva morālu atbalstu. Ko gan lai mēs tagad darām, vai tad tie gaišie spēki, kas senos laikos deva cilvēcei visādas gudrības, negribēja, lai mēs kosmiskās zināšanas šodien pielāgotu patreizējam laikmetam?

Ir pamats sacīt, ka šie gaišie spēki no kosmiskajiem augstumiem ir sen mūs vērojuši un gribējuši iedot jaunas zināšanas. Ir arī devuši, lai līdzsvarotu mūsu planētas stāvokli, tikai par nožēlu

jāsaka, ka nebija iespējams to plašāk parādīt cilvēcei dažādu iemeslu dēļ. Kā galvenais minams tas, ka Augšas spēki var savas gudrības Zemes radībai iedot tikai tad, ja tā pēc tām prasa un ar dedzību pēc tām tiecas.

Un nu ja gribam zināšanas, tad mums ir jāiepazīstas arī ar to, kas līdz šim cilvēcei bijusi apslēpta – tā ir dēmoniskā pasaule, kas bija panākusi visu kontaktu nogriešanu no Kosmiskā centra. Plašas zināšanas par to tika iedotas ap 1930–tajiem gadiem, bet dēmoniskā pasaule tika atklāta tikai ap 1950–tajiem, pētot tos fenomenus, kas rada Zemes telpā nemierus un karus bez pārtraukuma un nes iznīcību, ko cilvēks spiests savā Zemes telpā pārdzīvot.

No tā varam secināt, ka Kosmiskais vadības centrs caur saviem misionāriem zināšanas deva jau pirms sākās mums zināmais materiālās evolūcijas laikmets. Man līdz šim nebija iespējas to parādīt plašākos apmēros. Ar šo grāmatu vēlos paplašināt jūsu zināšanas par to un ar tām iepazīstināt mūsu planētas aktīvāko cilvēces daļu.

Sīkāk pievērsīšos arī tiem negatīvajiem spēkiem, kas mitinās starpslāņos starp Zemi un Kosmisko telpu un inspiratīvi ietekmē cilvēka domas negatīvā virzienā.

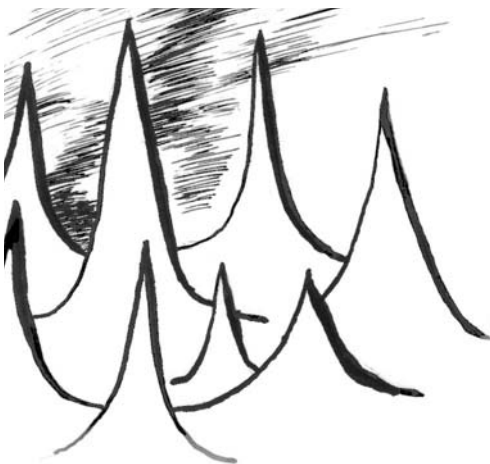
Mums, nelielai cilvēku grupīnai, radās iespēja ielauzties Kosmiskās telpas augstumos un saklausīt zināšanas, kas mūsu planētas evolūcijas turpināšanai nepieciešamas, lai materiālajā un garīgajā domāšanā varētu tuvoties Kosmiskajam centram un nekad vairs savas antenas, kas nodrošina sakarus ar Kosmisko centru, neapķepinātu, un tās spētu mums nodrošināt vispusīgu Kosmisko aizsardzību.

Jāuzsver, ka ar saviem taustījumiem, skatījumiem un zināšanām mēs necentīsimies aizskart domāšanas veidu vai reliģiju uz Zemes, jo, ja cilvēciskās izjūtas var kam dot savu ticamību, tad tas jārespektē. Mūsu pienākums ir nostāties pret

tām idejām un ideoloģijām, kas uzbrūk ar nāvējošiem līdzekļiem citiem un kuras nesaskan ar Kosmiskā Tēva gribu (brīvās gribas likums). Uz Zemes viena no tādām ideoloģijām ir pareizu attiecību graušanas ideoloģija, kuru vairāk pazīstam kā komunistisko, kaut būtība tai slēpjas daudz dziļāk un tās radīšanas mērķis ir bijis tikai iznīcināt, nevis veidot. Ja arī šīs ideoloģijas apsēstās zemēs ir kādi sasniegumi bijuši, tad tie ir tapuši par spīti komunistiskai valdīšanai, nevis pateicoties tai. Šīs ideoloģijas būtība ir sagraut ģimeni, tās vērtības, iznīcināt robežšķirtni starp labo un ļauno. Ja cilvēks nezina, kas ir labs un kas ļauns, tad viņš var, labu gribot, nest milzīgu ļaunumu cilvēkiem un dabai. Mēs bieži nenovērtējam cilvēka radīto kaitējumu dabai. Savā attīstības sākumā cilvēks dzīvoja, pakļaujoties dabas likumiem, tad viņš iemācījās ar to sadzīvot un tagad viņš to pārveido. Pārveidojot to vidi, kurai mēs esam pielāgoti un radīti, mēs iznīcinām sevi. Tādas ideoloģijas neatrod atbalstu ne uz Zemes, ne Kosmiskajos augstumos. Mūsu pienākums ir to visu saprast un nākotnē vadīt planētu pa satiecības un sadraudzības ceļiem.

Mieram un drošībai jāvalda pār Zemi, lai nebūtu ar bailēm jāraugās nākotnē. Tautu un valstu draudzībai būs panākumi tad, ja tās respektēs citas tautas un valstis visdažādākajās lietās.

Nākotne atrodas mūsu priekšā un tikai mēs paši būsīm šī laikmeta cēlāji un veidotāji vai grāvēji.

Ieskats Kosmiskā centra likumībās

Ieskats dažās sarunās ar Kosmisko centru.

Autora saruna ar Kosmiskā centra pārstāvjiem dod daļēju priekšstatu par Kosmisko centru un tajā valdošām likumībām. Lai lasītājam būtu saprotamāk, ko kurā brīdī, kura puses saka, tad autora uzdotie jautājumi šeit un turpmāk būs slīprakstā.

«Es intuitīvi jūtu kādus pieskārienus no jums tur Augšā, vai varat ar mums runāt un dot pilnīgākus norādījumus?»

«Priecājamies, ka esat mūs sataustījuši, tas mums patīk, jo šie inspirējumi nāk no mums, un tāpēc varam vairāk runāt par šiem pieskārieniem.»

«Kādi ir jūsu nodomi un ko vēlaties mums pateikt? Pie mums uz Zemes ir dažādi ticējumi, minējumi un skaidrojumi par Kosmisko būtību, ko mūsu vispārējā saprašanā pieņemts saukt par debesīm. Kas tās par debesīm, par ko visas baznīcas un reliģijas runā un liela daļa ar sirdi un dvēseli ciena, tādām domām uzticas un cer, ka pēc Zemes telpas atstāšanas varēs netraucēti lidināties debesīs un tur tos pārņems skaista svētlaipe un dzīvos laimē un priekos, neviena bēda un mokas vairs tos neskars. Gribas arī mums pie šīm skaistajām ilūzijām pievienoties, tikai nevaram iztēloties, kā tas var būt, jo uz Zemes dzīvo dažādi cilvēki, daži labi, dažus ir sagrābuši visādi ļaunumi, bet pēc izešanas no fiziskā ķermeņa reliģiskie pakalpojumi visiem sniedz to labāko un dod skaistas cerības. Loģiski domājot, liekas, ka tas tik vienkārši nevarētu notikt.»

«Ja vien varat, pacentieties kaut ko vairāk un skaidrāk parādīt. Būsim ļoti pateicīgi par to. Tas novērstu daudzas

neskaidrības un stiprinātu mūsu Zemes radību uzticēšanos debesīm.»

«Gribas viegli pasmaidīt par jūsu jautājumiem, jo mums tie šķiet ļoti naivi, tomēr tas ir interesanti un mūs iepriecina. Liekas, uz Zemes ir pienācis laiks, lai runātu par šīm lietām, jo redzams, ka ļauno varu spēki ir cilvēcisko domāšanu briesmīgi sabojājuši un ievilkuši dažādos aplamos ticējumos.»

«Kāpēc jūs sakāt «naivie jautājumi», mēs tā nedomājam, mums tie ir ļoti nopietni un daudz par tiem domājam. Uzskatām tos par svarīgiem un laiku pa laikam savas smadzenes laužam, mokām un cīnāmies, lai iegūtu pilnīgāku saprašanu?»

«Šeit tas viss ir viegli saprotams, bet tur pie jums lejā ir tādi mistrojumi saradušies un tāpēc tādi naivisma pieskārieni. Kas ir debesis jūsu saprašanā un kas ir Kosmiskais Centrs mūsu saprašanā, centīsimies apskatīt, lai varētu runāt un kaut dažus jēdzienus vienādi izprast. Varat šo Kosmisko centru saukt par debesīm, ja tā tīk, tikai ziniet, ka jūsu debesu jēdziens neatbilst vispusīgi Kosmiskā centra izpratnei. Pie jums dažādās reliģijas iedomājas dažādas debesis. Daļā reliģiju debesis nemaz Kosmisko centru nerasniedz, tās apstājas mentālā plānā, kā pieņemts saukt jūsu saprašanā, un mentālais plāns atrodas zem garīgā plāna jeb Kosmiskā centra. Būtībā tas ir viens un tas pats, bet starpība ir tā, ka pie jums saka, piemēram, Zemes plāns, astrālais plāns, mentālais plāns, garīgais plāns. Vārdam «plāns» ir ļoti šaurs jēdziens un turpmāk negribētos lietot šo vārdu, ja jārunā par Kosmisko visumu un tā plašumu. Ja lieto vārdu «kosmos», tas dod cita plašuma jēdzienu.»

«Kā tas tā ir sanācis, ka pie mums ir izveidojusies tik vāja saprašana par visām Kosmiskajām Zināšanām?»

«Te varat vainot dēmoniskās pasaules valdniekus, kas visos laikos gādājuši par to, lai cilvēciskā radība nespētu neko daudz

zināt par Kosmosa visumu un tā pārvaldīšanas sistēmu. Caur visādām mātīšanām jūs esat spiesti vairāk kalpot dēmoniskajai pasaulei un maz varat saņemt no tiem starojumiem, kas eksistē Kosmiskā centra valstībā. Ja jūs spētu uztvert vairāk, tad dēmoniskajai varai nebūtu iespējas pastāvēt. Tagad jūs esat tādi, ka ar savu neatlaidību un centību spējāt pārraut dēmonisko aizsprostu un varat uzņemt tiešu kontaktu ar mums – Kosmiskā centra pārstāvjiem, un saņemt pilnīgākas zināšanas par to.»

«Kā izprast to, ka bieži dažādos reliģiskos rakstos un runās tiek stingri sacīts apmēram tā – «Dieva lietās nevajag jaukties, tie Zemes cilvēkam ir noslēpumi», «vajag tikai uzticēties Dievam, tad visas lietas notiks labi un pareizi». Šos teicienus varam labi iztēloties, bet loģiski izprast gan nē. Kā lai dodam savu uzticēšanos, ja no tā neko pilnīgāku saprast nevaram.»

«Briesmīgi gan visādas ļaunās varas ir samaisījušās un samulsinājušās cilvēku prātus un domāšanu. Tas ir vienkāršs izskaidrojums. Pie Kosmiskā Tēva jeb Kosmiskā valdnieka visas lietas ir loģiskas un viņa valdīšanas sistēmā neloģiskums nepastāv. Kur iemaisīts kāds neloģisms, tur jāuzmanās, tādās lietās jau nepārprotami dēmonisms ir izspēlējis kādu triku, lai mātītu cilvēku prātus. Skatieties kaut vai uz jūsu saules sistēmu, viņas ritmu un precizitāti. Tāpat zvaigžņu vibrācijas un kārtība. Visur valda loģiskums un tas ir cēlies no vienas apzinīgas būtnes radības, kas veidots saskaņā ar Kosmisko centru.»

«Mūsu intuīcija nav varējusi samierināties ar vispārējām frāzēm, mums vienmēr gribējies iedziļināties ar skaidru prātu. Jo tikai ar skaidru prātu izprastajam varam ticēt. Tāpēc mēs neesam likušie mierā un ar lielu aktivitāti daudzus gadus esam centušie lauzties uz augšu, līdzīgi kā to ir darījuši daudzi zinātnieki materiālajā virzienā. Mums ir prieks,

ka esam spējuši ar mūsu intuitīvajiem un prāta līdzekļiem saklausīt tās radiācijas, kas pie jums Kosmosā atbalsojas. Šajā virzienā vēl viens interesants un ar loģiku neizprotams jautājums, ko daži zinātniskie pētījumi apgalvo. Tie saka, ka visa Kosmiskā sistēma ir cēlusies dabīgā ceļā un tas ir dabīga ritma rezultāts. Nepavisam tam nevaram pievienoties, jo, mūsaprāt, nekas un nekur pats no sevis rasties nevar. Visam pamatā ir kāda domāšana un aiz tās darbība, kas kaut ko ir radījusi. Piemēram, māja nevar uzcelties pati, ir bijis kāds meistars, kas to uzcēlis. Tāpat koki, augi, visa dzīvā daba ir cēlusies no kādām sēklām, arī cilvēka rašanās ir pamatota, ja šo domu loģiski attīstām, tad arī kosmiskajai sistēmai aiz muguras ir atradusies kāda apzinīga autoritāte, kas to visu ir radījusi un ievirzījusi kosmiskā un precīzā ritmā.»

«Nepārredzami senos pirmsākumos tagadējais Kosmosa valdnieks ir radījis, pēc tam veidojis un noformējis Kosmisko sistēmu, kas savā tālākajā evolūcijas gaitā vienmēr paplašinājās ar jauniem veidojumiem, ko turpina Kosmiskā Tēva dēli pēc savām evolūcijas spējām. Viss turpinās un paplašinās, reizē arī pats Kosmosa Valdnieks bez pārtraukuma evolucionē un visur atrodama nepārtraukta darbība un evolūcija. Tas pats saskatāms uz Zemes, kur arī viss iet uz priekšu, uz evolūciju, kaut arī dēmoniskās varas to cenšas noturēt savā verdzībā, bet tiem ir mazāks spēks un vara nekā Kosmiskā centra vadībai.

Skatieties kaut vai uz sevi, tādi uz Zemes ir vairāki, kas meklē, cenšas un neapstājas atrast arvien ko tādu, kas planētas virsmu kvalitatīvā virzienā spodrīna un cenšas to tuvināt Kosmiskajam Centram. Tas ir nenovēršams progress, lai gan dēmoniskās varas dara pretējo.»

«Sākam kaut cik aptvert šo būtību, tomēr ir liela ziņkāre kaut ko vairāk uzzināt no Kosmiskā Centra iekšienes un par tās likumībām, kas tur valda. Mēs nevaram samierināties ar

spriedumiem, ka nedrīkstam neko vairāk par to uzzināt. Mūsu interese ir milzīga un neatturama, lūdzu, esiet no savas puses labvēlīgi un palīdziet apmierināt mūsu ziņkāri.»

«Šajā brīdī nespēsim jums visā pilnībā Kosmisko telpu apgaismot, tomēr rādīsim jums tik, cik būtu nepieciešams zināt šajā patreizējā Zemes planētas laikmetā.

Tas, ko varam saukt par Kosmosa centru, ir milzīga mēroga plašums, ko nevaram salīdzināt ne ar kādiem mēriem, kas eksistē uz zemes. Salīdzinājumam varētu noderēt apmēram tāda līdzība: ja salīdzinām Kosmisko centru ar Zemes planētu, tad Zeme ir kā neliels puteklītis. Šis centrs ir krasi norobežots no citām sfērām, kas atrodas apkārt Kosmiskajam centram. Pats Kosmoss savā iekšienē izskatās kā starvielu vibrācijas un arī visa dzīvā radība, kas tur atrodas un dzīvo, ir starvielu ķermeņa formā, kas katrs par sevi ir noslēgts kā viena vienība tikai starvielu izskatā, kas kustas un pārvietojas ar personisko domu enerģiju, un to pārvietošanās ātrums ir saistīts ar domāšanas ātruma pakāpi.»

«Savādi, kā viņi tur nesaskrienas pārvietojoties, jo, ja salīdzina ar Zemes ātrumiem, ja tie te pārvietosies domu pakāpes ātrumā, tad katastrofās visi apsistos. Kas gan to visu tā regulē, ka tik lieli ātrumi ir pieļauti un pie tam, kā liekas, bez sadursmēm.»

«Pie mums nevaram tādas lietas pat iedomāties. Te to visu automātiski regulē kāda likumība, kas nav jums izskaidrojama. Nekādas sadursmes nav iespējamās.»

«Gribas ko vairāk zināt par satiecības, sadraudzības un sadarbības virzieniem. Vai visi tur labi jūtas un neparādās kādas psihiskas sadursmes, kas izsauc naidu, nesaticību. Neteiksim karu, tādi droši vien pie jums nenotiek, jo savstarpēji atrodaties uz augstas attīstības pakāpes.»

«Kosmiskajā Centrā ir tāda kārtība un pie tam automātiska,

kas absolūti izslēdz kaut mazāko, kaut mikroskopiskāko ļaunuma pakāpi. Tā ir likumība, ko noteicis Kosmosa Valdnieks jau pašos pirmsākumos, un nevienam nemaz nav jādoma par ļaunuma apkarošanu. Kas kādas negatīvas domas pieļauj, tas tiek automātiski izsviests no Kosmiskā Centra, un tāda individualitāte var iet un darboties kā tai patīk, jo aiz Kosmiskajām robežām vairs nevalda šī likumība.»

«Vai tad visa tā radība, kas atrodas Kosmiskajā Centrā, ir savstarpēji laimīga, vai tur neatrodas būtnes, kas ir bēdīgas, nospiestas, tādas, kādas redzam bieži uz Zemes?»

«Tas šajā centrā nav iespējams. Kā jau minējām, te automātiski ir izslēgta katra negatīva radiācija. Visas šīs radības būtnes te pārdzīvo patīkamu laimes sajūtu un tas notiek dažādā sadarbībā un sadzīves virzienos, kas vienmēr tiek pavadīts ar patīkamām vibrācijām.»

«Nupat tika izteikts jēdziens, ka aiz Kosmiskajām robežām vairs nevalda šī Valdnieka likumība. Mums ir grūti saprast, jo pie mums uz Zemes tiek sacīts, ka Dievs, respektīvi, jūsu saprašanā Kosmiskais Valdnieks, valda pār visu, tātad arī pār mūsu planētu. Te rodas daudz neskaidrību, viss jūk kopā, pie tam mēs ejam baznīcās un lūdzam Dievu, kā te pieņemts sacīt, protams, ar pārliecību, ka šis Dievs arī mūs uzklausa, sargā un palīdz līdzdarboties visā mūsu dzīvē. Kā jūs to visu varat izskaidrot?»

«Apskatīsim visu rūpīgi un nonāksim pie pareiziem secinājumiem.

Pirmkārt, Kosmosa centra vadībā un pārvaldīšanā, protams, atrodas viss, kas saistās ar Kosmosa visumu. Tas nozīmē, ka arī visas starpplānu sfēras starp Kosmisko centru un Zemi, tāpat arī pati Zeme, tikai ar lielu atšķirību pārvaldīšanas jomā. Pašā centrā ir absolūtā Kosmiskā Valdnieka likumība, kas ir automātiska un simts procentu precīza, tajā nevar pastāvēt

nekādas kļūdīšanās, ne arī pārestības. Turpretī, tikko skaramies pie visām ārpusē esošajām sfērām un veidojumiem, tad tur vairs šī likumība nevalda, bet pastāv virkne nosacījumu, kas pieļauj dažādības.»

«Kāpēc Kosmiskais centrs pieļauj šīs citas sfēras? Kāpēc visi nevarēja laimīgi dzīvot Kosmiskajās debesīs, tad nevajadzētu mocīties, ciest, karot, taisīt iznīcības, jo, cik tagad saprotam, tad mēs visi, kas atrodamies uz Zemes un starpplānos, esam Kosmiskā Tēva bērni? Tur – debesīs, jūs visi varat būt laimīgi, bet mums jācīnās ar visādām grūtībām un nepatīkšanām. Pat rodas domas – vai tik pie mums sauktais Dievs vispār ir taisnīgs, ja tik lielas atšķirības pieļauj? Vieniem viņš liek dzīvot sāpēs, mokās un visādās ciešanās, bet citiem vienmēr ir prieki un laime bez pārtraukuma. Mums šie jautājumi ir kā miglā tīti, nekādi nevaram uz tiem rast atbildi.»

«Klausieties uzmanīgi, mēs visus spēsim atrisināt, tikai sāksim no gala.

Zināšanai, ka Kosmiskais Radības Tēvs vienlaicīgi ar radīšanu ir devis visām radības būtnēm absolūto brīvo gribu, neviens nekādus ierobežojumus tām nedrīkst likt. Kosmiskajā centrā jeb debesīs tas tiek burtiski izpildīts un tāpēc radība tur ir laimīga, un neviens nav tiesīgs viņu aizskart. Visus sargā Kosmiskā Taisnības un Patiesības likumība, kas pēc savas formas ir robotiski precīza, turpretī ārpus Kosmiskā centra ir cita likumība un tāpēc dažas Kosmiskā centrā esošās būtnes pēc savas brīvās gribas ir vēlējušās no Kosmiskā centra aiziet.»

«Kāpēc gan tāda gribēšana radās? Ja jau pie jums augšā bija tik labi. Tas izklausās ačgārni...»

«Taisnība gan, ir notikušas nenormālības, bet tikai ne no Kosmiskā Valdnieka puses, bet no viņa radītajām būtnēm, kam kaut kādu iemeslu dēļ bija apnicis dzīvot debesīs, un tās lūdza Tēvu, lai ļauj tām iziet ārpusē un paskatīties, kas tur

notiek. »

«Vai tad šie, kuriem bija apnicis dzīvot Kosmiskā centrā, no turienes nevarēja redzēt, kas notiek ārpusē? Kā gan varēja rasties tik glupa doma.»

«Jā, gan, tie varēja visu labi pārskatīt, kas notiek telpās ārpus Kosmiskā centra, tikai tas viņu ziņkārī neapmierināja. Tie teica tā:

«Jā, Tēvs, mēs visu labi redzam un dzirdam, tomēr mums ir liela vēlme tur atrasties, izbaudīt to dzīvi un visādi citādi iztraktoties, pēc tam jau mēs nāksim atpakaļ.» Tēvs jeb viņa likumība norādīja un brīdinoši sacīja:

«Jā, brīvās gribas principus es jums neaizliedzu, tikai brīdinu, ka varat tur stipri sadauzīties, apsisties un savu saprašanu sabojāt, ka nemācēsiet vairs tikt atpakaļ. Ko tad jūs darīsiet, kas tad jūs glābs?»

Lielākā daļa stūrģalvju atbildēja šādi:

«Mēs to labi zinām, mēs uzņemamies atbildību par sekām, tomēr gribam turp doties.»

«Mums te grūti tādas lietas saprast. Tas ir līdzīgi, kā, ja kādam no mums, kas atrodas labas dzīves apstākļos, iegribētos doties nabadzībā, lai tur mocītos, tas te nav iespējams. Tā vien liekas, ka tur vēl kas cits pamatā.»

«Varam tikai paskaidrot to, ka jau senos laikos tāda Kosmiskā centra atstāšana ir notikusi un vairāki no tiem sākuši briesmīgi ārdīties, plosīties un citus mocīt, pie reizes sataisījuši viltības, lai no augšas izvilinātu naivākās dvēselītes, kas, nonākot padebešu sfērā, tika ierautas dažādās mocībās. Vēlāk no šiem lielajiem pāri darītājiem izveidojās tā sauktā dēmoniskā klase, kas ar laiku kļuva liela, plaša, rutinēta savās viltībās. Sākumā tie, protams, paturēja augšā iegūtās dievišķās zināšanas un lielāko tiesu nāca pat no tādiem grupējumiem, kas augšā bija ieguvuši augstu stāvokli.»

«Un šiem tomēr gribējās nonākt ārpusē un taisīt visādas velnišķības? Kā lai to saprotam, ka skaisti un gudri Kosmiskā Tēva bērni– varbūt diezgan augstas klases bērni, gribēja atstāt kosmiskās debesis un ārpusē mocīt citus – jaunākos brāļus. Tas izklausās briesmīgi...»

«Ilgi viņi spēlējās, kamēr aizspēlējās tā, ka iegribēja darīt tikai dēmoniskas mocības citiem. Tie pazaudēja savu godīgumu un pat izkļiedza mulķīgus draudus Kosmiskā Tēva debesīm. Viņi pat gribēja cīnīties pret Tēvu Kosmiskajos augstumos. Viņu vājpātība gāja plašumā un tie starpplānos organizēja veselas mocību iestādes, kur ar viltu rāva iekšā visādas dvēseles, bet visvairāk tādas, kas Zemes dzīvē, būdamas naivas, uzticējās visādām, it kā pozitīvām idejām, kas patiesībā bija pārsātinātas ar ļaunumu.»

«No kurienes gan varēja celties tādas ļaunas ideoloģijas, ko cilvēciskais saprāts nespēj atklāt?»

«Augstākas klases dēmoni tās inspiratīvi trieca uz cilvēku smadzenēm, tā, lai šķistu, ka tās ir pozitīvas un labvēlīgas cilvēka dzīvē. Skatieties uz komunisma ideoloģiju. Ja to apskata teorētiski, tad izskatās, ka tā ir visu brālību un vienotību realizētāja, uz kuras «makšķeres» var viegli uzķerties visādas dabas ideālisti. Kā jūs redzējāt uz Zemes pie komunistiskajām iekārtām, tad realitāte ir pavisam citādāka, jo praktiskajā dzīvē šīs ideoloģijas izplatītāji rīkojās citādi. Ieviesa terorismu un tam sekoja ciešanas, mocības, plaša vērīana nāvēšanas un slepkavības. Cilvēki sažņauti nebrīvē un iznīcības draudi tos uzmanīja uz katra soļa.»

«Kāpēc gan dēmonismam vajadzēja izdomāt tādu ideoloģiju, kā komunisms? Kāds gan viņiem no tā labums?»

«Ļoti interesants jautājums. Būtība tāda, ka paši dēmonu varas uzturētāji ir nākuši no Kosmiskā centra un sākumā tie

pārtika no strāvojumiem, kas nāca no Kosmiskā centra, vēlāk tie pilnīgi pazaudēja kontaktus ar Kosmisko Centru un tāpēc tie vairs nevar no turienes saņemt nekādas strāvas un starojumus, kas noderētu kā barība, lai uzturētu to dzīvības enerģiju. Lielākoties tie cieš no šausmīga un īpatnēja barības trūkuma. Viņu mokas ir drausmīgas, reizē ar tām pastiprinās velnišķīga vēlme mocīt citus. Ja tie moka citus, tad no mokāmajiem izplūst auriskā skatījumā tādas vielas, kas noder par barību dēmoniskajiem radījumiem. Tāpēc tie bez pārtraukuma skatās uz visām pusēm, lai izgudrotu visādas mocības. Caur komunisma izplatīšanu Zemes dzīvē šīs mocības bija milzīgos apmēros ar dažādām sodīšanām un spīdzināšanām. Dēmoniem izdevās gandrīz bez pārtraukuma provocēt visādus karus, kas papildīja Zemes atmosfēru ar cietēju masām. No visām šīm ciešanām dēmoni barojās, tika atkal pie dzīvības un izdomāja jaunus veidus, kā likt ciest un mocīties. Tas ir dēmonisma ritms, ko patreizējais cilvēks tikpat kā nepazīst un Zemes telpā redzamos karus un briesmas uzskata par pašu cilvēku radītiem. Nevienam neienāk prātā padomāt, ka dēmonisko inspirāciju rezultāts ir tas, kas lielākoties rada visādas bēdas, briesmas un mocības. »

«To tagad sākam kaut cik aptvert. Iznāk tā, ka cilvēka vaimanu pasaule ir galvenā dēmonu barotāja un uzturētāja. Vai no Kosmiskajiem augstumiem nevar dēmonisma teātri apturēt? Kosmiskajam Valdniekam piemīt liela vara un spēks, kāpēc viņš pieļauj tādām nežēlīgām lietām notikt visās ārpusē esošajās sfērās?»

«Viņa spēks ir to apturēt katrā laikā, bet viņa paša likumība to nepieļauj.»

«Kā nepieļauj? Viņš ir tas, kam piemīt visspēcīgākās un visvarenākās spējas. Tā vismaz ir sacīts, ka Dievam piemīt liels spēks pār visām lietām.»

«Neaizmirsīsim, ka visas tās dvēseles, kas savā laikā pēc savas brīvās gribas vēlējas iziet no Kosmiskās Valstības, pamatojās uz brīvās gribas principu. Ja tagad Tēvs gribētu ar savu varu visās ārpusē esošajās sfērās ko darīt vai iejaukties, viņš automātiski salauztu brīvās gribas likumību un, ja tā notiktu, pats Kosmiskais Valdīšanas centrs būtu apdraudēts, jo tam automātiski būtu jāpieļauj visādu ārdošu ietekmi Kosmiskajā Valstībā. Skatieties ar loģisku apsvērumu un tad redzēsiet, ka nav nekādas iespējas no augšas iejaukties šajā dēmoniskajā haosā.»

«Kāpēc tad cilvēki iet svētos namos, tur lūdz Dievu, bet iznāk, ka viņam nav tiesību nekur iejaukties. Ja uz visu tā skatāties, tad atduramies pret šausmīgu neloģiskumu. Kā lai pareizi izprot – kur ir Kosmiskās varas visspēcība un kur nav?»

«Kosmiskajā Valdīšanas centrā attiecībā uz ārpus Kosmiskā telpas esošajām sfērām pastāv speciāla likumība, ko pacientīsimies izskaidrot. Kā jau minējām, visas tās esības, kas atrodas starplānos un Zemes Planētā, Kosmisko centru ir atstājušas pēc savas brīvās gribas, kaut pašlaik daudzas šīs būtnes vairs neapzinās un neko no Kosmiskās likumības nezina. Daudzām ir apnicis ciest un mocīties, tās nojauš, ka kaut kur par visu augstāk atrodas kāds dievišķs spēks, kam piemīt mistiska vara, un dažādās reliģijās tas tiek dažādi apzīmēts, bet būtībā nozīmē vienu. Daudzi, izjūtot šo varenības spēku un varu, sniedzas pēc tā ar dažādiem paņēmieniem. Gan caur baznīcām, gan personiskiem līdzekļiem pēc savas saprašanas. Notiek tā, ka, ja pareizi un aktīvi šīs lūgšanas īstā vietā tiek adresētas, kaut minēsim Kosmisko Valdības centru, tad pastāv tāda atkal automātiska likumība, ka šī centra vadībai ir pienākums tādām dvēselēm vai cilvēkiem iet pretim un palīdzēt. Ja kādas būtnes tagad atzīst Dievu jūsu valodā un

Kosmisko Tēvu vai Valdnieku mūsējā, tad šeit augšā pastāv dienesti, kas uz tādām lūgšanām atsaucas un sniedz iespējamo palīdzību. Tagad sapratīsiet, kāpēc uz Zemes ir jāgrib lūgt un prasīt palīdzību, un atkarībā no tā, kādos apmēros katrs lūdzējs vai prasītājs to izsaka, mums ir tiesības un pienākums palīdzēt tikai tad. Tie var būt vai nu personiski, vai arī lieli un plaši. Visos tādos gadījumos Kosmiskās Taisnības varai ir tiesības iejaukties un sniegt palīdzību.»

«Kā izpaustos palīdzības sniegšana gadījumos, ja mēs vienkārši lūdzam vai cienīgi prasām, lai Kosmiskais Tēvs mūs pasargā no ļauniem spēkiem un dod mums tādus starojumus, kas ļaunās varas no mums aizdzen. Tāpat lūgums, lai pasargā mūsu zemi un tautu no ļauniem kariem vai nelaimēm... Kā tas izpaustos?»

«Šis ir ļoti svarīgs jautājums un mums ir patīkami dot savus skaidrojumus. Visa Kosmiskā telpa ir pilna ar starvielas strāvojumiem un to var izmantot ikviens, kas māc to saņemt, arī lūdzot no Zemes. Ja lūdzēja starojums ir tik spēcīgs, ka spēj izlauzties cauri dēmoniskajai miglai, kas šobrīd vēl sedzas pār Zemi, tad tas pieskaras pie augšas starojumiem un tie kā pa kanālu plūst lejā uz lūdzēju un, lejā esot, izplūst ap to, piepildot lūdzēja vēlēšanos. »

«Lūk, uzreiz iešāvēs vēl kāda neskaidrība. Ir tāds teiciens «Dievs ir visur». Kā lai to saprot, ja, piemēram, miljons vienlaicīgi lūdz Dievu, kā tad viņš var visās vietās uzreiz ierasties un katru apkalpot. Ja tas tā ir, tad jau Dievam miera nemaz nav, mēs raustām to uz visām pusēm. Dodiet loģiskāku izskaidrojumu.»

«Mēs jau minējām, ka Kosmiskajās debesīs ir starojumi un tie iet automātiski uz katru, kas māc to saņemt. Tāda likumība ir iestādīta no Kosmiskā Valdības centra un te vairs nav vajadzīga neviena persona, kas to izsūta vai regulē. Tie var brīvi plūst uz

visām pusēm, kur tikai tos pieprasa. Tagad sapratīsiet, ka Dieva pienākums nav skriet pie katra lūdzēja, lai to apkalpotu.»

«Jūs teicāt, ka augšā ir dienesti, kas lūdzējus uzklausa, un tie var palīdzēt, bet beigās atkal tika sacīts, ka viss notiek automātiski un nav vajadzīgas nevienas personas, kas dod starojumu. Vai te nav kāda nepareizība izteikta?»

«Nepareizi nebūs, jo ir dažādas vajadzības un lūdzēju vidū var būt tādi, kam nepieciešamas no augšas organizēt veselās brīvprātīgo organizācijas, lai spētu sniegt pieprasīto palīdzību. Notiek pat tā, ka no augšas spēkiem kādiem iegribās nolaisties pie jums lejā jaunas inkarnācijas formā un darīt tur tādas lietas, ko jūs paši nespējat. Centieties saprast, ka šeit ir variantu bezgalība un ir lietas, kur pietiek ar starošanu, kas darbojas automātiski.»

«Pie mums uz Zemes ir kāds savāds jautājums, kas, šķiet, tiek nepareizi saprasts. Runā, ka Dievs ir nežēlīgs un viņa sodība var krist uz cilvēkiem. Vai ir tā, ka, tā sauktais, Dievs kaut kādā veidā var sodīt cilvēkus?»

«Te paveras jauns jēdziens, ko varam apzīmēt par netaisnu darbību vai rīcības sekām. Zināms, ka daži gudrie jūsu izpratnei to apzīmē ar karmu.

Jums jāzina, ka Dievs jeb Kosmiskais Tēvs nevienu ne soda, ne arī drīkst to darīt. Pie jums uz Zemes šie jēdzieni bieži tiek pārprasti. No Kosmiskā Valdnieka jau savos pirmsākumos ir tāda likumība, kas atkal ir automātiska un precīza. Tā skan tā: kas otram kādu pārestību izdara, to nelabo un nedzēš, tam ļaunuma mezgls pierēģistrējas un seko līdz brīdim, kamēr tiek dzēsts vai izlabots no paša pārestības darītāja. Nevienš cits to izlabot nevar. Ja kāds cits to uzņemas uz sevi žēlošanas veidā, tas atbrīvo ļaunuma darītāju, bet tūlīt pielīmējas pie ļaundara žēlotāja un tas spiests uzņemties sekas par nodarīto pārkāpumu.

Tagad sapratīsiet, ka Dievs nevienu nesoda, bet viņa likumība nepieļauj nekādas pārestības un tā tas ir ne tikai Zemes dzīvē, bet visās sfērās.»

«Tad kā ir ar Dieva nežēlastību?»

«Iepriekšējais skaidrojums jau dod atbildi. Kosmiskais Valdnieks visu valdīšanas sistēmu balsta uz absolūto Taisnības un Patiesības likumību un ar to ir pasacīts, ka viņam nav vajadzīgs izmantot nežēlību. Automātiskās likumības visu regulē. Dievs ir mīlestība un tikai. Ļaunumu un sodu sev ražo tas, kurš dara pāri citiem un nedzīvo saskaņā ar Dieva gribu.»

«Ja visu šo likumību censtos pie mums uz Zemes pareizi izskaidrot, liekas, strauji mazinātos visādi ļaunuma darītāji, jo tie saprastu, ka par katru darbību, kas izdarīta netaisni, sevišķi morāliskā nozīmē, vienam pret otru, vajadzēs atbildēt. Tāpēc ne vienmēr gribēsies tādus nepareizus darbus darīt. Viegļprātības var notikt, bet daudz mazākos apmēros.

Vai varat pasacīt, kā varēja tā notikt, ka par tādiem svarīgiem jautājumiem tik maz runā, patiesībā gandrīz nemaz. Caurmērā valda uzskats, ka jāsargājas tikai no pastāvošiem valsts likumiem, bet visur tur, kur pastāvošie likumi nenasaka, kā jārīkojas, tur valda briesmīga vienaldzība un nevēlēšanās tādas lietas ņemt nopietni.»

«Tas ir, tā sauktais, dēmonisms, kas visur cenšas inspirēt to, lai tik otram vairāk pārestību nodarītu, jo tad rodas ciešanas, un dēmonismam tieši to vajag.

Dēmoni iegūst tiesības uz tādiem cilvēkiem, kuri rīkojas viņu inspirēti, kad tie atstāj zemes dzīvi. Tie iekrīt dēmoniskā verdzībā, kura tos sagrābj, saķēdē, un tie spiesti kalpot dēmoniskajai varai, kamēr to radīto ciešanu mērs nav nodzēsts. Tas vēl nav viss, jo dēmonisms tos, kurus sagrābis savā varā, var ilgi mocīt, jo, ļaunumu darīdami, tie ir padevušies

dēmoniskajām inspirācijām un tādejādi dēmoni iegūst tiesības mocīt tos pēc savas patikas, jo ārpus Kosmiskās telpas pārsvarā ir dēmoniskās likumības.»

«Tad ir tā, ka ārpus Kosmiskās Valstības dēmonismam ir liela vara, kuru tikpat kā nevar samazināt?»

«Tāpēc jau visiem tiem, kas iegribēja Kosmisko valstību atstāt, tika dots brīdinājums, ka var pazaudēt saprašanu un arī visus tos ceļus, pa kuriem būtu iespējams tikt atpakaļ.»

«Gribētos vairāk uzzināt, kas tad īsti ir pie mums sauktā Zemes telpa jeb materiālais plāns. Mēs te dzīvojam, ar mums notiek dažādas lietas, labas un ļaunas. Redzam dažādas mocības, ģimeņu strīdus un nemierus. Tas viss notiek plašos apmēros, dažādās valstīs, bet mēs dzīvojam tā, it kā tas viss būtu normāli. Ja par to visu domājam, tad nevaram samierināties un ir vēlēšanās darīt kaut ko, lai šīs nenormālības iznīcinātu.»

«Kaut, jūs, cilvēki varētu saprast, ka no Kosmiskā Centra jūsu planēta ir iekārtota, kā skola visām tām radībām, kas ar nepareizām rīcībām ir kritušas neziņā. Ja tagad tās grib atmesties, tad jūsu planēta ir tāda vieta, kur katrs var saskatīt un darīt arī labas lietas un darbības, kas var pacelt evolūcijā un saskan ar taisnības principiem. Te katram ir iespēja izšķirties, kurā virzienā savu dzīvi vadīt. Būtu labi, ja cilvēciskā radība saprastu, ka līdz šim dēmonisms ir panācis gandrīz visu antenu nogriešanu no Kosmiskajām debesīm un ar to briesmīgi sabojāja cilvēku domāšanu un saprašanu. Tāpēc lielas cilvēku masas savā dzīvē triecas uz priekšu kā uz neapturamu bezdibeni un, ja tur iekritīs, tad dēmoniskās varas tos ieraus savās moku un ciešanu kamerās.»

«Vai citos plānos nav tādas skolas ierīkotas, kā tas ir pie mums, piemēram, astrālajā un mentālajā plānā?»

«Jā, tur ir liela starpība. Tieši tādas skolas tur nav, tomēr

gribētos sniegt nelielu ieskatu par katru no šiem plāniem, lai Zemes būtnes, atstājot fizisko plānu, spētu kaut cik pareizi domāt un rīkoties.

Sāksim ar astrālo, kas ir cieši iekļauts ar savu astrālo ķermenisko izskatu fiziskajā. Tikai ne vairs fiziskā izskatā, bet astrālā konstitūcijā. Tas nozīmē, ka tur eksistē tādas pašas būtnes, tikai tās vairs nav fiziskām acīm saskatāmas. Pie jums to ir pieņemts dēvēt par garu pasauli. Tas gan neko neizsaka, tomēr par priekšstatu var noderēt.»

«Kāda tad ir dzīve astrālajā plānā, vai tur ir kaut kas tāds, kas ir kaut cik augstāk attīstījies, nekā Zemes telpā mēs esam pieraduši skatīt. Jo visādi pie mums par to izsakās. Vairumā ir uzskats, ka, izejot no fiziskā ķermeņa, kāda nebūt dvēsele ceļo it kā uz debesīm. Vai tas tik vienkārši notiek, jo uz Zemes varam redzēt kā ļaunus, tā labus cilvēkus. Kur gan tie visi sašķirojas?»

«Patiesām, tās pašas ļaunās varas ir nojaukušas visu saprašanu cilvēkiem. Skatīsim, kāda tur ir drausmīga dzīve tām būtnēm, kas Zemes dzīvi izbeigušas. Tas notika ar vienu jaunekli, kas neapdomātā ātrā braucienā ar mašīnu saskrējās ar citu mašīnu un nosistās, un bija spiests savu ķermeni atstāt. Viņš nebija ļauns, tomēr neko nezināja par to, kas viņu tagad sagaida. Uzsākām ar viņu sarunu, jo gribējām palīdzēt, un, ja paklausīs, tad mums ir tiesības viņu pacelt.

Vispirms viņš bija lielā neziņā, kur tagad atrodas, un reizē arī ļoti pārbijies, jo redzēja visādas nepazīstamas būtnes, kas tuvojās un draudēja uzbrukt. Kad jautājām, kas tās ir par radībām, viņš nezināja nekā teikt, tikai to, ka varot redzēt, ka tās ir vājas un izskatās, ka tās ir badā. Savā starpā saķeroties un grūstoties. Viņam esot iespaids, ka tās grib viņu apēst. Pārdzīvojis šausmīgas bailes, bet neredzējis nekādas iespējas, lai spētu no tām izbēgt. Tad parādījusies palīdzība,

kas uzbrūkošās būtnes atturējusi un pašu pacēlusi kaut kur augstāk. Tāds ir viens gadījums, kas parāda, ka godīgu dvēseli var pasargāt no mocībām, kas tam varēja uzkrīst.»

«Kāpēc tieši šajā astrālajā plānā, kas piekļāvien tuvu Zemei, ir tik daudz drausmīgu notikumu?»

«Tam ir vairāki iemesli, tomēr svarīgākais slēpjas cilvēciskajā nezināšanā un to lielākoties izraisījušas ļaunās varas ar savām inspirācijām, kuras komandē dēmonisma vadoņi. Tie iestāstījuši cilvēkiem visādas idejas, kas tos mulsina un vedina uz nepareizām domām. Mūsu pienākums ir jums teikt, ka arī reliģiskajos rakstos ir daudz sagrozījumu un cilvēki, tam ticēdami, bieži, Zemes dzīvi atstājot, nerasniedz mērķi, kam, dzīvi esot, ir ticējuši. Un tas ir tikai ļauno varu darbības rezultāts. Viņi tikai grib panākt, lai, atstājot Zemes dzīvi, cilvēks nonāktu dēmonisma kalpībā. Uz Zemes esot, jūs pat nenojaušat, ka esat nogriezti no Īstajām debesīm. Jūs ejat uz savām svētajām vietām, kas ir cilvēku nosauktas, bet nespējat saskatīt to, ka labie nodomi un lūgšanas nerasniedz cerēto. Bieži lielā aizrautībā izdvešat savas karstās lūgšanas, bet dēmoniskās metodes sajauc saprašānu, kam jūs savas lūgšanas raidāt. Ir pienācis laiks visai Zemes dzīvībai atmosties un sākt ar lielu spēku un enerģiju pētīt dēmonu viltības.

Minēsim kādu gadījumu, ko esam pie jums novērojuši. Ir pie jums tāda baznīca, kas ļoti aizraujas ar svētā gara izstarojumiem uz lūdzējiem. Skatāties un ko mēs redzam? Liela daļa lūdzēju ekstāzē gaida, kad pie kāda parādīsies pazīmes, ka svētais gars sācis izteikties. Pēc kāda laika tiešām daži krīt it kā īpašā aizrautībā un pastiprina savas lūgšanas. Neilgi pēc tam runātāja skaņu birums pastiprinās un tas aizrautīgi, ceļos atrazdamies, ceļ rokas uz augšu, klanās un taisa visādas kustības. Uz viņa pieres parādās sviedri un pārējie tam visam pievienojas. Pēc kāda laika tas izbeidz nesaprotamo

skaņu izteiksmi un pieceļas, izskatīdamies it kā kādu svētlaimi būtu piedzīvojis. Pārējie pārtrauc savas aizrautīgās lūgšanas, notiek savstarpēja apspriešanās un skaidri var saprast, ka visiem radusies pārliecība, ka svētais gars tikko šajos dažos bijis iemājojis.»

«Kas gan varēja būt šis gars, kas caur runātāju izteicās un kuram visi pievērsa tādu uzmanību?»

«Mēs uzmanīgi visu laiku vērojām šos skatus un smagi jums būs ticēt, ko mēs tur novērtējām.»

«Sakiet vien, jo tieši šis notikums mūs ļoti aizrauj un gribam zināt visu patiesību, ja vien spējat to pareizi atklāt.»

«Tikko lūdzēji sāk ieslēgties savās darbībās, ap viņiem parādās spoži, nelieli stariņi. Varējām nojaust, ka viņu vidū ir godīgi cilvēki, kas patiešām ar savām lūgšanām spēj nedaudz pieslēgties īstajām debesīm, bet, kad pastiprinājās vispārēja ekstāze un sāka runāt viens no tiem, kas tikai nesaprotamas skaņas izdvesa, visu uzmanība pievērsās viņam. Tas, ko mēs ieraudzījām, bija šausmīgi. Kā no aizsprosta izšāvās visādas būtnes, fiziskām acīm neredzamas, un pārņēma visu telpu. Lielāks bars metās uz runātāju, sagraba viņa galvu un aizmuguriski kaut ko briesmīgi kļiedza tam. Runātāja skaņu birums jo vairāk pastiprinājās. Visu laiku šī lavriskā masa skrēja riņķī visiem un no katra auriskā nozīmē norāva gabalu, un barojās. Žēl bija skatīties uz tik naiviem lūdzējiem, jo Svētā gara vietā tos bija apstrādājuši ļaunie gari.»

«Mēs tagad sākam saprast, kāpēc astrālā daļa, kas ir cieši pie fiziskā plāna, ir pilna ar lavriskām radībām, jo tie nespēj aptvert notikumus, kas ar viņiem bija, vēl staigājot pa Zemes virsmu. Vai arī pie citiem reliģiskiem notikumiem var redzēt ko līdzīgu, kā tikko izstāstījāt?»

«Negribētos, daudz par to runāt, lai nesabojātu labo ticību reliģijām. Ja skatāmies uz visumu, tad tie, kas kādai reliģijai

ir pieķērušies, lielākoties akli uzticas un, ja tagad rādīsim īsto patiesību, tad tie vairs negribēs ticēt, kamēr nebūs iepazinuši neredzamo, bet ļauno pasaules visumu.»

«Vai tomēr pie visām reliģijām saskatāmas tādas lietas, kā tikko aprakstītā, vai ir arī ticīgie, kas sasniedz Kosmisko debesu augstumus? Uz Zemes ir daudz godīgu cilvēku, kas ir taisnīgi un godīgi savas reliģijas cienītāji.»

«Ir redzami arī skaisti momenti, kad līdzī darbojas labo garu piederīgie. Negribam saukt vārdā nevienu reliģiju, tomēr varam sacīt, ka gandrīz visām reliģijām ir arī skaisti momenti, kas izsakās ar atsevišķiem indivīdiem, kas cenšas īstās debesis sasniegt un kas tiem arī izdodas.»

«Tad jau iznāk, ka patiesi ticīgie spēj izlauzties cauri dēmoniskajiem aizsprostiem, varētu teikt, ka spēj atvairīt ļaunās inspirācijas un piekļūt Kosmiskajiem spožumiem. Mums gan liekas nenormāli, ka šeit ir visādu ticību varianti. Pie jums augšā taču ir tikai viens Tēvs jeb Kosmiskais Valdnieks un nekādas citas reliģijas nepastāv. Pie mums izveidojušies pat vairāki simti novirzienu, no kuriem katrs ir pārliecināts, ka viņu ticība ir pareizākā, kas aizvedīs uz debesīm. Komiski izklausās, bet, kā lai nabaga Zemes cilvēks izšķir, kur atrodas īstā patiesībā?»

«Mēģināsim vēl šīs lietas skaidrākas parādīt. Pirmkārt, jau zināt, ka īstās, jūsu valodā sauktajās debesīs, nepastāv tāds vārds kā reliģija. Tur ir tikai Kosmiskā valdīšana un tā ietver sevī absolūti visu. Tur nerunā par ticību vai ticēšanu kaut kam, te viss notiek automātiski ar Kosmiskajām likumībām, kas vada visu dzīves gaitu.

Otrkārt, gribas sacīt, ka nedrīkstat aizmirst par to, ka atrodaties ārpus Kosmiskajām robežām un visas ļaunās varas spiežas jums virsū ar savu mulsināšanu, un iemet cilvēku īstos ticību džungļos.

Pie mums jūsu dzīves telpu daļēji uzskata par to, ko esat pieņēmuši saukt par elli, tikai, šķiet, nav īstu priekšstatu, kas tā elle īsti ir?»

«Aizskārāt mums ārkārtīgi svarīgu jautājumu par Elli. Pēc dažādu reliģiju tēlojumiem tai jābūt tādai vietai, kur ellišķīgas ugunis šķīst uz visām pusēm, kur ir velni un šausmīgas dakšas. Tātad varam saprast, ka šajā ugunīgajā putrā tiek sagrūsti visi tie, kas ir kādus ļaunumus pastrādājuši Zemes dzīvē. Pie tam it kā jāsaprot, ka pats Dievs licis šādu elli uztaisīt. Visa šī ellītes padarīšana ir mistikas apvīta, loģiski neko nevar saprast. Vai te ir kas skaidrāks sakāms, lai varam beidzot izprast?»

«Patiešām varam apbrīnot dēmoniskās viltības, kas ap Zemes cilvēkiem ir sataisītas. Nav viegli to izskaidrot tādā veidā, lai patiešām jūs spētu tam ticēt, tomēr centīsimies.

Kopš tā laika, kad sāka parādīties individualitātes, kas vēlējās Kosmisko telpu atstāt, Tēvs ierādīja viņiem ārpusē kosmiskos džungļos vietu, kur iet un spēlēties, un darīt to, kas patīk. Vienlaicīgi brīdinot, lai neaizspēlējas un nepazaudē gudrību, ar kuras palīdzību var tikt atpakaļ, un vēl – lai neaizraujas ar citu mocīšanu.

Notika tā, ka tie aizspēlējās tālu un zaudēja agrāko gudrību, bet turpināja darīt visādas mocības un spīdzināšanas. Automātiski viņu atrašanās vietās veidojās izrīcības, ko nosauca par elli.

Visur tur, kur notiek citu mocīšana, nāvēšana un kari, mēs uzskatām par elli. No sacītā lai ir saprotams, ka nekāds Dievs nav elles telpu ierīkojis, tas ir dēmonisma darbības rezultāts. Protams, tur var notikt visādas zvēriskas darbības vienam pret otru, bet, ka tur būtu velni ar dakšām, kas maisītu grēcīgās dvēseles, nebūs pareizi saprasts, taču nedrīkst aizmirst, ka tās garu masas, kas noraisījušās no augšas un padevušās

dēmoniskajām viltībām, var pār sevi sagaidīt visu ko no tur esošajiem ļaunajiem iemiesoļumiem.»

«Klausoties uz jums, nevaram labi izprast visu to, kas saistās ar dažādām reliģijām pie mums. Kas gan te būtu darāms, lai arī uz Zemes valdītu tikai vieni uzskati par reliģijām un vispārējām valdīšanām? Šobrīd nepavisam nevaram iedomāties, ka cilvēki gribētu saprasties un vienoties par vienu reliģijas formas būšanu, un pavisam neiedomājams ir līdztekus apvienot vienā personā valsts galvu un reliģijas lietu problēmas. Pie mums ir tik daudz savādību, ka pat sapņos neko tādu nevaram iedomāties, kur nu vēl dzīvē.»

«Nevajag iedomāties, ka tas ir sarežģīti un neizprotami. To varat saprast bez grūtībām.

Pirmkārt, svarīgākais jautājums ir dažādie reliģiskie uzskati. Pēc tā, ko mēs redzam, tad nevajag jaukt ideoloģiju un reliģiju. Ja pie jums cilvēki samierinās ar dažādiem uzskatiem, lai tas tā turpmāk arī turpinās. Ja var pārdzīvot laimes sajūtu, atrazdamies katrs savā reliģijā, lai tas tā arī turpinās. Nevienu tas nevar traucēt, tikai ar noteikumu, lai viens otru neapkaro. Tas viss saskan ar Kosmisko likumību un brīvas gribas principu. Ja patiešām katrs dažādo reliģiju piekritējs centīgi un godīgi caur to tieksies uz īstām debesīm, tas tās sasniegs, ja tikai varēs skaidri apzināties, pēc kā tiecas, un iemācīsies izprast dažādas dēmoniskās viltības un maldus. No tā, ko mēs jums rādām, paveram tikai plašāku skatu uz ļaunās pasaules izpratni. Tāpēc jau dēmoniskā vara ir tik stipra padebešu sfērās, ka tur esošās dvēseles vairs nespēj sataustīt Kosmiskās radiācijas un tas pats sakāms par jūsu planētu. Ar daudz un dažādām reliģijām un sektu novirzieniem patiešām ir grūti orientēties, tāpēc ejiet uz priekšu katrs pa saviem iemītajiem ceļiem, līdz pie gala mērķa pienāks visi tie, kas būs ar patiesu centību izpratuši Kosmiskā Tēva būtību.»

«Vēl šajā virzienā gribas pievērsties kādai ļoti svarīgai problēmai un tā slēpjas ģimeniskajās saistībās. Pie mums bieži ir gadījumi, kad daži no vienas ģimenes piederīgajiem kaut kādu apsvērumu dēļ iekļaujas vienā no reliģijām un citi no tās pašas ģimenes citā reliģijā. Katram ir pārliecība, ka atrodas tajā vislabākajā reliģiskajā virzienā, un pārējie atkal ir pretējos ieskatos. Ko te darīt, ja, skatoties no malas, tie labi savā starpā nesatiek. Laiku pa laikam ir nepatīkami strīdi, katrs otram cenšas kaut ko pierādīt. Nesaticība aug augumā, pat notiek šķiršanās šo nelabo motīvu dēļ. Sāpīgi to visu vērot, visi ir labi, godīgi cilvēki, kas ciena taisnību un dzenas pēc patiesības. Tādu notikumu ir daudz un pat notiek smagi grūtsirdības gadījumi, kas sasniedz kapa malu. Vai, no augšas skatoties, arī esat šādas lietas pamanījuši?»

«Daudz esam par to domājuši un ar nožēlu jānoskatās, kā cilvēciskā radība mokās bez iemesla. Ja ņemtu vērā brīvās gribas likumību un kaut cik izprastu dēmoniskās spēles pie jums, viss krasī mainītos un vairotos saticība. Padomāsim visi par to, centieties glābt savu zemi no dēmonisma nagiem!»

«Uz mūsu planētas ir vairāki smagi atgadījumi un tas redzams divu dažādu reliģiju savstarpējos karos. Vairākās valstīs pašreiz reliģisko iemeslu dēļ viena tauta dzen otru iznīcībā. Sitas bez iemesla, par neko, pārdzīvo velnišķīgu kari otram uzbrukt un iznīcināt. Šausmīgu vājprātu sastopam modernajā un augsti civilizētā cilvēcē.»

«Kā jau iepriekš skatījām, dēmonisms kūdīsies pie jums, kur tikai varēdams, lai no savstarpējām cīņām izsauktu bēdas, mokas un ciešanas, kas noder par barību visai velnišķīgajai pasaulei. Vienīgais glābiņš iespējami ātrāk apgūt zināšanas par Kosmiskajām likumībām un pareizi izprast ļaunās pasaules darbības.»

«Mūs šobrīd interesē kāds jautājums un tas attiecas uz Jēzu

Kristu, kas te uz Zemes pie visiem kristīgajiem ir lielā cienā un sevišķi Eiropā, un Amerikas valstīs, tomēr, ja vērojam tās cilvēku daļas, kas atkrīt no šīs reliģijas, un ar tiem runājam, tad daudz mēs varētu sacīt. Žēl, ka arī te nevalda vienādi ieskatī. Piemēram, Īrijā jau gadiem šīs reliģijas piekritēji viens otru apkaro, kaut tur pastāv tikai nelielas atšķirības dažādos novirzienos. Vai varat atminēties, kas Jēzus Kristus ir bijis tur augšā pie, tā sauktā, Dieva Tēva?»

«Ilgī esam visus šos notikumus vērojuši un mēģināsim jums kaut cik parādīt visu, kas šajā virzienā būtu sakāms.

Ir patiesība, ka Jēzus Kristus ir viens no lielākajiem Kosmiskā Tēva dēliem. Kristīgo starpā pie jums dzird runājam, ka Jēzus Kristus ir vienīgais Dieva Dēls. Tāda doma radusies no kristīgo aizrautības, bet būtībā ir savādāk. Kosmiskajam Tēvam ir daudz un augstas pakāpes dēlu, izvirzījušies aiz Tēva un kalpo visādos Kosmosa plašuma rajonos kā pārvaldnieki ar augstiem uzdevumiem, jo, kā minējām, Kosmiskais plašums ir milzīgi liels. Arī pašā Kosmosā ir vajadzība pēc dažādiem dienestiem un tas aptverams ar Kosmisko pārvaldes visumu.»

Kosmiskās būtības un cilvēciskā izpratne

«Skatīsimies ar jūtu un prāta savienojumu kopīgi. Piemēram, kā jūs tur, Zemes telpā, tā mēs te augšā visi esam Kosmiskā Tēva radības bērni. No pašiem pirmsākumiem arī augšā ir bijušas dažādas evolūcijas un laika gaitā izveidojušies spējīgāki un arī mazāk spējīgi Tēva bērni. Šīs pakāpeniskās attīstības visu laiku ir veidojušās. Un mēģiniet saprast, ka Kosmiskajam Tēvam nevar būt tikai viens vienīgs dēls. Tādu ir daudz un skaitļos to nevar izteikt, ja gribam runāt par augstākām klasēm, tad tur izvirzās gudrākie, spējīgākie un ģeniālākie Tēva dēli. Viens no tādiem bija arī Jēzus Kristus, kas gāja pie jums glābt grēciniekus!»

«Pagaidiet mazliet, nevaram paspēt izsekot jums līdzī. Jūs sakāt: «Gāja pie jums glābt grēciniekus.» Tas mums rada pārdomas. Mēs varam iedomāties, ka ikviens esam savā laikā izskrējis no Kosmiskajām debesīm, bet tomēr visi taču tāpēc nav grēcinieki, jo varbūt daudzi, te nonākdami un dzīvodami, nemaz nekādus grēkus nav sataisījuši.»

«Nevaram iedomāties, vai spēsīm jums vajadzīgo saprašānu šajā virzienā iedot, jo visu to mums vajadzētu parādīt ļoti plaši. Pacientieties ieskatīties kaut cik jums tagad zināmajā dēmoniskajā pasaulē, kuras lielumu un dažādību vēl maz pazīstat. Tajā nav tikai Sātans, Lucifers, Belcebuls un citi, kādi pie jums rakstos minēti. Jau pieminētie ir bijuši ar lielām dēmoniskajām spējām, ir milzīgi daudz un dažādu pakāpju dēmonu. Paturiet prātā šo paskaidrojumu un tagad iesim tālāk.

Dēmoniski velnišķīgā pasaule ir nogriezta no Kosmiskajām debesīm un tāpēc viņi vairs nevar saņemt no turienes nekādu atbalstu, nekādus starojumus, kas tos stiprinātu vai barotu,

nepaklausīdami Tēvam, tie sāka viens otru mocīt, nāvēt un taisīt visādus mocību ierīkojumus, lai no šiem cietējiem barotos un uzturētu savas velnišķīgi dēmoniskās dzīvības.»

«Kāda gan te sakarība ar Jēzu Kristu, kurš nāca ar mīlestību pie visiem, viņa galvenā mācība bija «mīliet viens otru, kā Tēvs jūs ir mīlējis». Pati dēmoniskā būtība ir pilnīgi pretēja. Gribas jūs uzmanīgi brīdināt, šīs lietas nesajauciet.»

«Jūsu ieteikums ir vietā un tieši šajā virzienā gribam runāt, lai dotu skaidrību. Jēzus Kristus bija ilgi vērojis šo ļauno pasauli un pat to iemīlējis, viņam radās vēlēšanās nolaisties zemē un glābt ciešanās un mokās nonākušo pasauli, kurā ietilpst arī visa dēmoniskā masa.

Pie mums Jēzus Kristus ir pazīstams kā mīlestības un žēlsirdības Dievs. Kā to pareizi saprast? Ieskatīsimies dziļāk šajā būtībā. Jēzus Kristus pat gribēja šo pasauli glābt, apejot dažas likumības, kas Kosmiskajā izpratnē nesaskan ar pastāvošo likumību un slēpjas vārdos «mīlestība un apžēlošana».

Mēs negribam jūs aizvainot ticībā uz Jēzu Kristu, tomēr nevaram neteikt to, kas jums jāzina šajā lietā, un, lūk, ieskatīsimies, lai saprastu.

Jūs varēsiet atminēt kādu zīmīgu teikumu, kas svētos rakstos ir ierakstīts: «Mīliet savus ienaidniekus un lūdziet par tiem, kas jūs kaitina un vajā.» Tas ir pretrunā ar Kosmisko likumību.

Pirmkārt, mīlestībai ir jābūt loģiskai un, piemēram, ja jūs mīlēsiat savus ienaidniekus, šinī gadījumā dēmonisko pasauli, jūs to stiprināsiet, tā kļūs spējīgāka ļaunuma darīšanā, jo lūdzot jūs saņemsiet starojumus no augšas centriem un domāsiat, lai tie plūst uz jūsu ļaundariem. Ja tā darīsiet, tad radīsies otra nepareizība – nepamatota žēlošana. Ja jūs kādu mīlat un tas ir ļaundaris, tad notiek tas, ka viņš tiek žēlots, apžēlots. Kas gan tad uzņemsies ļaundara apgrēcības? Pēc Kosmiskās likumības ir jāsaprot, ka, ja kādu noziedznieku apžēlo, tad žēlotājs uzņemas

to karmisko daļu, ko ļaundaris uz sevi sakrājis, jo ļaunie darbi nekad aizmirsti netiek, tiem ir vajadzīga izpirkšana vai piesiešanās pie tā, kas noziedznieku žēlo.»

«Ir atkal neskaidrība un šajā gadījumā ir sacīts, ka Jēzus Kristus uzņēmās visus mūsu grēkus. Vai varat paskaidrot, kā var notikt šo grēku izpirkšana?»

«Kas pie jums tā ir sacījis, grūti būs atklāt, tomēr te ir iesaistīta kāda liela nepareizība. Kā tikko teicām, tad neviens nevar uzņemties cita grēkus un, ja uzņemas, tad tam tie jāizcieš.»

«To saprotam, bet Jēzus Kristus bija augstas kvalitātes gars, kurš varēja uzņemties visus pasaules grēkus, un ar to liekas nekas ļauns nevar notikt. Šķiet, te kaut kas pārprasts?»

«Padomājiet par sevi. Ja jau pirms diviem tūkstošiem gadu Jēzus Kristus būtu tā sacījis un ja burtiski tam gribētu sekot līdzi, tad iznākt, ka visi cilvēki, kas šos gadu tūkstošus dzīvojuši uz Zemes, varēja taisīt apgrēcības, kā jūsu valodā saka, cik tik uziet, jo Jēzus Kristus, pie krusta mirdams, par tām jau ir samaksājis. Ja jūs domājat, ka tas ir iespējams, kas gan tad visādas miljoni, miljardu nāvēšanas pa šiem gadiem var atpirkt un samaksāt. Tāds pieņēmums nesaskan ne ar kādu Kosmisko likumību. Pat ja pats Kosmiskais Tēvs to gribētu darīt, viņš to nedrīkstētu, jo ar tādu rīcību tiktu sagrauta Kosmiskā Taisnība.

Iepriekš pievērsāmies jautājumam par visu Zemes cilvēku apgrēcību. Apskatīsim šo jautājumu pareizā saprašanā. Ir patiesība, ka agrākos laikos visi, kas tagad ir cilvēki, atradās Kosmiskajās debesīs un ar to brīdi, kad tie gribēja to vietu pamest, automātiski arī sevi padeva kārdinājumiem, un tālākās darbībās varēja notikt dažādi ļauni darījumi un apgrēcība. Tomēr, skatoties uz cilvēkiem, tagad Zemes plānā skaidri var redzēt, ka liela daļa varbūt neapzināti izjūt tieksmi būt godīgiem un taisnīgiem. Skatoties tālāk, tie apzināti nekādus sliktus darbus netaisa, ne arī citiem grib ko ļaunu darīt, tomēr pēc jūsu ticības

visi ir pataisīti par grēciniekiem, it kā tie būtu ļaundari. Vai varat to pareizi saprast?»

«Tā taču nekur netiek sacīts, no kā gan tādas domas varētu rasties? Par to arī mūsu baznīcas nerunā, vai te nav kāds pārpratums?»

«Palūkojieties uz cilvēku rīcību un vārdiem, ko tie saka. Tie teic: «Atgriezieties no grēkiem, lūdziet, lai jūs tas Kungs uzklausa, lai grēki tiktu piedoti.»

Vai varat saprast, ko tas nozīmē? Tas taču tiek zīmēts uz jums visiem, tie, kas savām ticībām pieķērušies, arī tā dara un lielākoties tādām lūgšanām nododas labie cilvēki. Ļaundari vai netaisni cilvēki jūsu vidū par to nemaz domāt nevar un arī negrib, jo tiem piemīt citas intereses. Vai varat ar loģisku domāšanu šos vārdus izprast?»

«Jā gan, kādas lietas te tomēr ir ieslēptas, ko tik viegli izprast nevaram, bet tieši kas – te rodas jaunas neskaidrības.»

«Mūsu teiktais ir jāsaprot tā, ka visi tiek uzskatīti par kādiem grēciniekiem. Ko tas jūsu saprašanā nozīmē, paši varat padomāt. Vai tas nozīmē to, ka visi cilvēki, kas uz Zemes dzīvo, ir kaut ko noziegušies. Rodas tāds iespaids, ka jums visiem ir uzlikts kāds ļaundara zīmogs, vai jūs to gribat, vai nē. Ja jau jums ir jāiet baznīcā un jālūdz grēku piedošana, un paši to akceptējat, ka tas tā ir jādara, tad tas nozīmē, ka sevī atzīstat, ka esat izdarījuši kādus ļaunus darbus. Vai nu paši tos atceraties, vai nē, tomēr grēki ir jānožēlo.»

«Jā, te jums ir taisnība. Bieži, ejot sūdzēt grēkus, esam spiesti izdomāt visādas lietas, lai tikai grēku sūdzēšanas pieņemēju varētu apmierināt, ka kādus grēkus esam izdarījuši. Reizēm patiešām joki tiek taisīti, katra naivā pārgalvība tiek uzskatīta par apgrēcību.»

«Pavērosim aurisko norisi, kas notiek tad, ja uz Zemes jūs sirsnīgi lūdzat kādus augstākus spēkus, lai jums piedod, bet ko lai

piedod? Viena daļa no šiem lūdzējiem ir patiešām godīgi cilvēki, kas ar savām tieksmēm uz augšu sasniedz Kosmiskās debesis, un automātiski uz tiem plūst kosmiskās strāvas, starojumi. Te varam vērot, kur šie starojumi nonāk? Tā kā šie lūdzēji nepazīst kosmiskās situācijas un ļauno inspiratīvo pasauli, tad notiek gandrīz vienmēr tas, ka dēmoniskie gari dažādās kvalitātēs uzkrīt jums un šos starojumus no jums nolaupa. Lūdzot domājat, ka tiksiet apskaidroti un atpestīti, bet patiesībā iznāk, ka esat izlūguši barību visādiem ļauniem spēkiem. Tie barojas un gudro jaunas mocības Zemes radībai, lai to ierautu kādās pārestībās un tai atkal būtu jāiet izlūgt piedošana. Noliktais teātris iet uz priekšu un dēmoni savā ļaunumā stiprinās un moka jūs bez pārtraukuma.»

«Kā tas ir iznācis, ka šis grēcīgais slogs uz mums ir uzgrūsts? Vai patiešām dēmonisms ir mācējis tādas viltības izgudrot, lai mānītu mūs un reizē barotu visādus mums neredzamos ļaunos spēkus? Palīdziet to vēl labāk saprast, jo, ja tā turpināsies, tad jau mēs nekad nespēsīm no ļaunuma atbrīvoties.»

«Tā ir, ka pašlaik Zemes būtnes atrodas savādā burvju lokā, kas ap jums griežas kā karuselis, kurā esat ierauti, iesēdināti, un ārā izkļūšana ir grūta. Atminieties, ko iepriekš sacījām, kad runājām par izešanu ārā no Kosmiskās Valdīšanas debesīm, kur tika kāda likumība jums visiem rādīta, ka, nonākot sauktajā elles telpā, kurā ietilpst arī Zeme, varat pazaudēt saprašanu par to, kā atgriezties atpakaļ.»

«Vai tad patiešām mums vairs nepastāv nekāds glābiņš, lai izrautos no šīs burvestības?»

«Kosmiskais centrs visu to vēro, uz jums skatās un visos laikos ir centies palīdzēt, sūtot uz Zemi misionārus, tikai dēmoniskās varas arī to visu ir vērojušas un no savas puses ir stipri uz Zemes koncentrējušās, lai neizlaistu jūs no saviem nagiem un no verdzības. Ir pienācis laiks, kad jūs ar savu neatlaidību esat

stipri koncentrējušies uz augšu, lai iegūtu pilnīgākas zināšanas, un tagad arī mēs spējam pateikt to, ko iepriekš nespējām.»

«Kas tad vēl varētu nākt klāt lietām, kuras jūs izskaidrojāt? Neslēpiet neko, ar lielāko uzmanību sekosim līdzi visam, ko raidīsiet uz mums. Esam gatavi uzklaust.»

«No savas puses esam spiesti teikt, lai piedodiet mums, ja kādu apstākļu dēļ nespēsīm jums visu pasacīt, tomēr teiksim vismaz tik daudz, lai uz Zemes varētu iegūt skaidru saprātu un atvairīt visas ļaunās viltības, kas ir ap Zemes planētu.

Padomājiet par to, ko raidījām par Jēzu Kristu, viņa nolūks bija izglābt to ļauno pasauli, kas pati vairs nespēja nekādus kontaktus ar Īstajām debesīm uzņemt. Viņš gribēja palīdzēt, bija šo pasauli iemīlējis, skatoties uz cietēju un reizē ļaundaru masu, sauca tos par saviem bērniem un gribēja glābt viņus ar tādām rīcībām, kas nesaskanēja ar Kosmiskā Tēva taisnības likumībām. Tās ir – mīlēt un žēlot tādas radības būtnes, kas pašas nav savus ļaunos darbus atsaukušas un nožēlojušas. Uz tāda pamata tika izdomāts grēcinieku triks visiem tiem cilvēkiem, kas atrodas vai ik pa laikam nonāk ar atjaunotām inkarnācijām Zemes telpā. Tā visi caur apmānīšanas metodēm lūdz, lai tiem piedod viņu grēkus, kuru pa lielākajai daļai nemaz nav, tāpēc nav vajadzības lūgt, lai piedod.

Varat tagad pilnīgāk saprast, ka tā rīkoties var tikai tad, ja ir pazaudēta saprašana par Kosmiskās Taisnības patiesībām. Dažādi lūgt varētu ar mērķi, lai no augšas sniedz kādu palīdzību, lai izbeigtos Zemes telpā ļaunās mocības un verdzības. Bet lūgt, lai piedod grēkus, tā ir neloģiska prasība. Ja jau pazīst īstās patiesības, tad jau pats lūdzējs ar savu nostāju var savas kļūdas vai ļaundarības izlabot, neviens cits kādus nebūt grēkus nav tiesīgs piedot nedz augšā, nedz arī uz Zemes. Ieskatieties rūpīgi šajās dēmoniskajās izdomās un atradīsiet visam loģiskus risinājumus.»

«Tagad tiešām varam pilnīgāk izprast visu, ko mums rādāt, un, šķiet, tas nav tik grūti aptverams, visu ar skaidru saprātu varam pieņemt un esam pateicīgi par šīm skaidrībām, kas pie mums ir pienākušas. Varam priecāties par visu sacīto un būsīm uzmanīgi pret šādām mānīšanām, par kurām tikko stāstījāt.»

«Ja skatāmies uz visu cilvēcisko būtību, tad rodas iespaids, ka, pazaudēdami Kosmiskos kontaktus, cilvēki bieži domā, ka nekāda Dieva nav, nekādu debesu nav, ir tikai viena dzīve – Zemes dzīve, kad tā izbeidzas, tad mirušo ierok zemē un ar to priekš viņa viss beidzas. Tātad nekāda dvēsele, kā ticību piekritēji runā, arī neeksistē un ko tad? Dzīvo, kā vari, un mirsti, kad tava dzīve ir izbeigusies.»

«Jā, šausmīgi fantazējumi notiek pie cilvēkiem. Nāk prātā kāda saruna ar cilvēku grupu, kas nekam neticēja, kā paši teica, mēs neticam ne Dievam, ne velnam. Savādi bija tas, ka viņi bija godīgi, taisnīgi pret citiem un ārēji rīkojās pēc visām Kosmiskajām likumībām. Kā lai to pareizi saprot?»

«Tas tāpēc, ka savā zemapziņā tie izjūt kādas loģiskas taisnības likumības, ko tie saglabājuši no tiem laikiem, kad vēl bija Kosmiskajās debesīs. Intuitīvi tie nojauš, ka vajag būt godīgiem un arī pret citiem tā izturēties, lai tiem pārestības nedarītu. Vai ar viņiem mēģinājāt parunāties?»

«Jā gan, es viņiem jautāju, kāpēc tad esat nonākuši pie tādas neticības, vai tad baznīcās vairs nemaz neejat un par garīgiem jautājumiem nemaz neinteresējaties? Viens no viņiem iesmējās un skaļi teica:

«Baznīcā, puika būdams, biju spiests iet un kādas garīgās mācības man tur lika mācīties. Vēl tagad atminos, bet, ko tur tie sprediķotāji runā, mani drīzāk kaitina nekā nomierina. Kāpēc gan lai es tur ietu? Nu reizēm tomēr, kad ir kādas svinības jeb kas tamlīdzīgs, citādi iekšā vairs nedabūsi. Garlaikojos es

labāk krodziņā nekā baznīcā, jo krodziņā varbūt kādu labu draugu sastapšu.»

Kāds cits bija mērenāks un sāka runāt par svēto rakstu lietām, un teica apmēram tā:

«Mani vecāki bija ticīgi un vienmēr gāja baznīcā. Protams, es darīju tāpat un gāju tiem līdz. Man teica, ka vajagot zināt Svētos rakstus, tie esot jāzina katram ticīgam cilvēkam. Tā kā es tajā laikā pieķēros baznīcai, sāku cītīgi tos lasīt. Man tie patika, daudz par tiem domāju. Kad izaugu liels, beidzu paredzētās skolas un sāku studijas inženierzinātnēs, savādi – sabruka mana ticība un tāpēc, ka visu sāku skatīt ar loģiku un prātu. Pirmais pārsteigums man radās no tā, ko sauc par pastaro dienu, it kā tādā dienā parādīsies Jēzus Kristus un visus modinās. It kā visi tad būs spējīgi celties augšā un stāties Dieva priekšā. Nu, padomājiet, tūkstošiem gadu ir pagājis kopš Jēzus Kristus laikiem un vairākus miljonus gadu pirms tam jau dzīvība eksistēja uz Zemes, un nu visi spēs savākt savas putekļu drumstalas kopā un celties augšā? Mana loģika nespēja to pieņemt, biju spiests secināt, ka tās ir manam prātam nepieņemamas fantāzijas. Pretrunas saskatīju arī svētās mīlestības principos. Mīlēt, mīlēt un tikai visus mīlēt vai tu esi labs, vai blēdis. Nu, piemēram, ko jūs teiktu, ja viens negēlis sadotu pa galvu, piekautu un atstātu pusmirušu ceļa malā, vai varat par tādu lūgt Dievu, lai viņam šos manis piekaušanas grēkus piedod? Lūk, tā es salīdzināju daudzas lietas un beidzot nonācu pie slēdziena, ka tajos svētajos rakstos ir varbūt daudzas patiesības, ko nevar noliegt, bet reizē arī tādi sagrozījumi. Visu kopā ņemot, es atmetu visām ticības lietām ar roku. Ja tu gribi būt godīgs, tad esi tāds, kam man vajag iet kādā svētā vietā un klausīties sprediķus, kas vairāk der vecu sieviņu raudināšanai nekā prātīgam cilvēkam.» Tā esmu saklausījies no daudzām pusēm visādus stāstus no reliģiskiem

virzieniem un man jāatzīstas, ja es nezinātu tagad kaut ko vairāk par Kosmiskajām zināšanām, nezinu, vai es būtu spējīgs palikt taisnīgs un godīgs. Reizēm man ir savādas blēdīgas domas, es pie sevis fantazēju. Ja man būtu iespēja viegli tikt pie bagātības, nez vai es ielaistos kādās spekulācijās? Smagus noziegumus es nebūtu spējīgs pastrādāt, lai gan arī nelieli «grēciņi» man nekad nav patikuši, jo zemapziņā nevarēju arī tādus izdarīt. Tomēr, ja balstītos tikai uz loģiku, tad visu ko var sagaidīt no tādiem cilvēkiem, kas pazaudējuši ticību kādai augstākai Taisnības varai.»

«Tādas lietas jūs redzējuši tur uz zemes dzīvodami, bet, ja jums būtu iespēja skatīties no mūsu stāvokļa, jūs no bailēm varētu nokrist gar zemi un nobeigties. Mēs starp cilvēkiem redzam tik daudz zvēriskas dabas radījumus, kuri staigā pa zemes virsu tikai ar vienu mērķi kādam uzbrukt. Dažreiz no tā tos attur valstiskie likumi.

Komunisma valdīšanas zemēs, komunistiem nākot pie varas, bieži atvēra vaļā cietuma vārtus un izlaida ārā visus noziedzniekus, un tie slepkavoja godīgus cilvēkus. Viņi ar aizrautīgu kāri meklēja iespējas citus mocīt un pēc tam nāvēt. No pastrādātā tie piedzīvoja sadistisku prieku un baudu, kad viņu priekšā locījās cilvēki, kuriem tie norāva nagus un nogrieza mēles. Caurmērā tie laiki uz zemes sāk beigties, gādājiet, lai tie nekad vairs neatgrieztos. Jūsu planētai ir pienācis tas laika posms un iespēja, kad var padzīt dēmonismu, iznīcināt tā viltības un zvēriskumu.

Jums ir jāsaprot, ka auriskā plānā nonākušās dvēseles, kas fizisko plānu ir atstājušas, var sadurties ar visādām ciešanām un mocībām, ja tās Zemes dzīvē necentīsies izprast visu to, ko te centāties parādīt, auriskā plānā viss ir zvēriskāk. Ļaunās būtnes cieš badu un tas jaucas kopā ar šausmīgu izmisumu, ko pārdzīvo daudzas no šīm dvēselēm.»

«Ja pareizi saprotam, tad ticības lietas ir labas tikai tad, ja tās ir saistītas ar gaišu prātu, ne tikai ar kādām reliģiskām izjūtām. Tomēr pie mums uz Zemes jāpieļauj visādām ticībām darboties, tikai ne tādām, kas citiem uzbrūk, šie dažādo ticību piekritēji ne katrreiz rīkojas pareizi.»

«Paši esat pieredzējuši, ka otram kaut ko pierādīt ir neiespējami, ja tas nav gatavs klausīties, tas pats sakāms par visādām domāšanām, ticējumiem un ideoloģijām. Ja to piekritēji godīgi ies uz priekšu un meklēs patiesību, tie uzies uz pareizā ceļa un visi beidzot satiksies Kosmiskā Tēva debesīs. Iegaumējiet to un nebēdājiet, ja kādi jūsu draugi, brāļi, tēvi vai mātes nespēj jūs ideoloģiski saprast. Gudrākais būs vienmēr tas, kas respektēs otra brīvo gribu un necentīsies šajā virzienā cīnīties ne vārdiskā, ne arī domu pakāpē.»

«Iešāvās prātā savāda doma un tas ir par ciešanām, Jēzus Kristus arī esot cietis un tāpat vajag visiem mācīties ciest, jo caur ciešanām dvēsele tīroties un ātrāk pievēršoties patiesībai, un iegūstot atpestīšanu. It kā nav nekā nepareiza, bet ja kāds grib būt taisnīgs un patiess, kam gan viņam reizē vajadzētu meklēt ciešanas? Nevaram iedomāties, kas gan tas varētu būt par Dievu, kam patiktu cilvēciskās ciešanas?»

«Kam gan Īstam Dievam, sauktam par Kosmisko Tēvu, vajadzētu redzēt, lai cilvēki ciestu? Nekāds prāts to aptvert nevar. Kosmiskais Tēvs drīzāk ir laimīgāks, ja viņa priekšā būsiet priecīgi, laimīgi, nesāpināti. Tādi viņam būsiet patīkamāki, nekā raudulīgi, gaudulīgi vai bēdu sagrauzti. Domāju, ka tur ir apslēptas tās pašas dēmoniskās viltības, lai vairāk no tādiem cietējiem izpelnītos barību.»

«Varbūt doma ir pavisam grēcīga, tomēr esam spiesti tajā rast pareizo izskaidrojumu. Kad Jēzus Kristus tika piesists pie krusta, viņš izsaucās:

«Tēvs, kāpēc Tu mani esi atstājis?!»

Ko varat saskatīt pie šī notikuma un kāpēc tāds izsauciens?»

«Pazīstam labi šo notikumu. Par to visas jūsu baznīcas runā. Skatoties cauri šai sāpju balsij, redzam, ka Jēzus Kristus rīcība vairākos gadījumos nav saskanējusi ar Kosmiskā Tēva likumību un tāpēc ir bijis spiests uzņemties šīs ciešanas, lai gan pašam Jēzum Kristum bija iespējams savus saistītājus atvairīt, kā tas redzams aprakstā, kur Jēzus Kristus, atrazdamies saucamajā Gedzamēnes dārzā, ar savu domu spēku notriec no kājām savus gūstītājus un padara tos bezspēcīgus. Vēlāk tos pieceļ un saka apmēram tā:

«Nāciet, ņemiet mani, sieniet manas rokas un kājas.»

Ja jau viņam tāds dievišķīgs spēks, priekš kam gan vajadzēja tādām Dievam pazemoties ļaundaru priekšā, ja tas nesaskan ar dievišķīgo Taisnības likumību.»

«Varbūt tāpēc, ka Jēzus Kristus gribēja visus ļaunumā kritušos glābt, jo arī pieminētie gūstītāji kalpoja ļaunajiem spēkiem.»

«Tas tikai tā ir gribēts. Jautājums, ar kādiem līdzekļiem tas iespējams. Pašlaik viss ļaunums, kas valda jūsu planētā un visos starpplānos starp Kosmisko centru un Zemi ir apkarojams tikai ar skaidru saprātu un pieturoties pie Kosmiskās taisnības un patiesības.»

«Mēs jau mazliet pieskārāmies tai negatīvo darbu likumībai, ko cilvēks, būdams uz Zemes, sataisa un kas ir pēc tam, kad Zemes dzīve beidzas. Nāk prātā kāds notikums. Biju pazīstams ar vienu ģimeni, kurā divi no viņiem gāja bojā vienā autokatastrofā. Ļoti zīmīgi notikumi, ko gribētos parādīt. Tas atspoguļo patieso karmisko likumību.

Šī ģimene bija pazīstama kā strādīgā, enerģiska un iecienīta visā apkārtnē galvenokārt tāpēc, ka bija godīgi un visus jautājumus kārtoja pēc labākās sirdsapziņas. Nepatīkamākais

tikai tas, ka savā starpā īsti nevaldīja harmonija starp jaunajiem un vecāko ģimenes galvu, kas to reizēm smagi pārdzīvoja. Sevišķi pārestības viņam nācās saņemt no savas meitas, kas vienmēr gribēja būt pārāka un reizēm pat nekaunīgi tēvu apvainoja.

Reiz vecais ģimenes galva devās nelielā izbraukumā ar savas meitas jaunāko atvasi Faniju un vēl diviem saviem draugiem. Vakarā viņiem vajadzēja atgriezties mājās, taču paredzētajā laikā tie neieradās. Viņu gaidīšana ievilkās visu nakti un rīta agrumā pie mājas durvīm piekļāuvēja policisti. Nopietnām sejām tie tuvojās vecākajai dāmai un teica, ka viņiem ir pienākums paziņot nepatīkamu vēsti. Visi četri bija pakļuvuši zem smagās mašīnas un gājuši bojā. Protams, var iedomāties, ko tāda ziņa nozīmēja šai ģimenei un kā tie uz to reaģēja. Sevišķi tragiski pārdzīvoja Fanijas māte. Ģimenei bija pazīstama kāda persona, kas ar speciāliem paņēmieniem mācēja sazināties ar viņpasaules iemītniekiem. Viņam tika telefoniski paziņots par traģēdiju un viņš tūdaļ ieradās pie nelaīmīgajiem, pēc tam, atgriezies mājās, uzņēma sakarus ar bojā gājušajiem. Auriskā nozīmē tika saukts vecākais no ģimenes, jo viņš šai personai bija tuvs draugs, turklāt labi pārzināja viņpasaules dzīves varbūtības. Īsumā saruna bija aptuveni tāda:

«Saki, draugs, vai vari mani dzirdēt un kur tu pašlaik atrodi, gribu ar tevi parunāties.»

«Kur es atrodos, kas ar mani ir noticis?», savāds pārsteigums pārņēma uzrunāto, «te ir kādi draugi, kas stāv man apkārt, skatās un draudzīgi smaida. Es viņus nepazīstu, tikai saprotu, ka tie ir man labvēlīgi, tie saka, ka tiekot sūtīti no mana drauga un lai es eju viņiem līdz. Pamodos un redzu, ka atrodos sadauzītā automašīnā un blakus man ir pārējie trīs, kas vēl ir aizmiguši. Nesaprotu, kā pats tagad atrodos ārpus

auto un mans ķermenis tur iekšā. Tagad saprotu, kas ar mums ir noticis, neesam vairs starp dzīvajiem. Saucu savu mazmeitu Faniju, viņa pacēla galvu un it kā izpeldēja no ķermeņa. Bijām stipri nosaluši.»

«Vai mani labi dzirdi un gribi pie manis atnākt?», jautāja viņa fiziskais draugs.

«Jā gan, kaut tūlīn, bet kā tu varēji mani te atrast?»

«Es tevi neatradu, tevi atrada tie mani draugi, kas ir tavā tuvumā. Pašlaik nekavējies, nāc viņiem līdzi, lai parunātos.»

Notika tā, ka visi tika izcelti no saviem ķermeņiem un tie devās auriskā lidojumā, ko kādi spēki tiem sagādāja. Pēc tam saruna turpinājās.

«Saki, draugs, kā tu spēji mūs izcelt no mūsu ķermeņiem? Kad biju vēl dzīvs, es nevarēju par tevi neko tādu iedomāties, lai gan nojautu, ka tevī slēpjas kas tāds, ko pie citiem nemanīju. Tagad esmu priecīgs būt tavā tuvumā, pat jāsaka, ka esmu laimīgs.»

«Vai vari sīkāk izstāstīt, kas notika, gribam pilnīgāk parunāties.»

«Katastrofa ir notikusi, to pamanīju, kad ietiecāmies smagajā mašīnā. Tad kritu bezsamanā un pamodos tikai tad, kad šie tavi draugi mani uzmodināja. Pirmajā mirklī visur sāpēja, bet tikko izlēcu no ķermeņa, sāpēs izzuda. Pēc tam apskatīju, ko dara pārējie. Pārējie gulēja nekustīgi savos ķermeņos. Tad es it kā pusmiegā sadzirdēju kādu balsi, kas sacīja, ka mani draugi mani izglābs. Pacēlos un, lūk, šie kungi atradās manā priekšā.»

«Gribu zināt, kā tieši tu spēji pie manis atnākt. Kā tas notika un ar kādiem līdzekļiem.»

«Vispirms šos kungus es nemaz neredzēju, tikai dzirdēju balsi, kas sauca manu vārdu. Likās savādi, kas gan mani varēja te atrast. Balss atkārtojās un mierīgi teica – nāciet

mums līdzi, jūs aicina Jarens. Kad saklausīju tavu vārdu, tūdaļ devāties tajā virzienā, no kurienes nāca šis balss. Un tad ieraudzījām kādu spožu gaismu, kurā bija šie kungi. Tad mūs pārņēma savāda laimes sajūta un mēs sajutāmies tā, it kā ar magnētiem mūs rautu uz priekšu. Mēs ātri ieradāmies tavā priekšā un te esam un varam sarunāties. Īsts brīnums ar mums ir noticis.»

«Ko tu pats domā, kāpēc šī nelaime notika?»

«Nezinu, pašlaik man ir tāda sajūta, ka es vairs neesmu nelaimīgs. Mani ir pārņēmusi neizsakāma laimes sajūta. Tagad esmu laimīgs.»

Pēdējos vārdus viņš izteica ar savādu drūmumu un dziļdomību, it kā kāds smagums no šī drauga noveltos, un tāda sajūta, ka tas viņu pēdējā laikā bija smagi nospiedis. Pēc mazām pārdomām viņš atsāka runāt:

«Varbūt tu, draugs, nepamanīji, bet pēdējā laikā es vairs nebiju laimīgs. Bieži pārdzīvoju savādu smagumu, nospiesību, drūmumu un reizēm pie sevis domāju, ka labāk būtu, ja es nomirtu. Mani visu laiku mocīja nemiers, kas pēdējā laikā arvien vairāk parādījās mūsu mājās. Bijām kļuvuši nesaticīgi un visi sāka mani nepamatoti apvainot, no kā es smagi cietu, tagad gribas teikt, ka reizēm rūgti raudāju, jo nevienam savas bēdas nevarēju atklāt. Daudz domāju arī par tevi un jutu to, ka tu man esi palicis vienīgais draugs, es bieži ilgojos tevi redzēt, jo ar tevi kopā man pazuda visas bēdas. Tevī slēpās kaut kas tāds, ko vārdos nevar izteikt. Tagad sāku saprast kas.» Viņš pārstāja runāt un varēja just, ka tas kaut ko aizrautīgi pārdzīvo. Pēc tam lēnām atsāka:

«Šad tad Fanijas māte, mana meita, stipri uz mani saklīdzēja un es no tā ļoti cietu. Ja es ko teicu, tad manī neviens neklausījās. Nevienam nevarēju uzticēt savas bēdas, vienīgi tu pret mani vienmēr esi bijis labs un draudzīgs. Es nevienam

Jauna negribēju un nedarīju, kāpēc pārējie mani ar vien vairāk un vairāk neieredzēja?»

«Es tevi sapratu jau agrāk, kaut tu man par savām bēdām netiki stāstījis, ka esi sagribējis Zemes dzīvi izbeigt, nu šīs tavas domu radiācijas ir kādi spēki saklausījuši. No visa kopsavilkuma varu saprast, ka tev bija pienācis laiks Zemes dzīvi atstāt. Šajā dzīvē savu pienākumu tu biji izpildījis. Mani tu vienmēr labi saprati un daudzreiz visādi palīdzēji.»

«Tagad vēlos mazliet parunāt ar mazmeitu. Fanija, ko tu saki par šo notikumu?»

«Man ir grūti runāt... Žēl manas dzīves, bet tagad atrodoties šeit un klausoties jūsu sarunās, mani sāk pārņemt cita sajūta. Es biju jauna un gribēju dzīvot, bet... Ko lai jums saku, kaut kas mani dzīvē nospieda, par ko reizēm kļuva ļoti nelaimīga.»

«Nebaidies, runā droši, centīsimies tevi saprast un palīdzēsim, cik spēsim. Saki, kas tas bija par iemeslu, kas radīja tevī nemieru?»

«Es reizēm centos būt jautra, pat dziedāju, tomēr bija brīži, kad es ļoti cietu sava īpatnējā kautrīguma dēļ, es nejutos ar sevi apmierināta. Vēlējos būt citādāka, nekā biju. Gribēju būt drošāka, skaistāka, jo nojautu, ka mans ķermenis un izskats citiem, sevišķi jaunajiem, nepatīk un tāpēc es stipri cietu.»

Kāpēc par to būtu bijis jācieš? Jo biji skaista, centīgi strādāji un skolā labi mācījies. Kāpēc tev vajadzēja sevi tā mocīt?»

«Es par visu to domāju un centos aizdzīt savas drūmās domas, bet palaikam atkal tās pie manis atgriezās. Pat mani vecāki nezināja, ko es reizēm pārdzīvoju. Nevienam negribēju atklāt, ka esmu ar sevi neapmierināta. Šajā brīdī mani pārņēma tāda sajūta, ka man viss jums jāizstāsta. Tas mani nomierina un jūtu, ka mazinās mans drūmums.»

«Vai piekrīti, ka atmiņās atgriežamies atpakaļ tavā iepriekšējā dzīvē? Kāpēc tevī tāds kautrīgums bija radies? Ir

tāda sajūta, ka varbūt šinī virzienā esi izdarījusi kaut ko tādu, kas ir kā reflekss uz šo tavu pēdējo dzīvi. Ja to uzzināsim, var gadīties, ka daudzi smagumi no tevis nokritīs.»

«Es pati to ļoti gribu uzzināt, varbūt tad nomierināšos.»

Pagāja neliels laiciņš un tad runāja auriskie draugi, kas atradās tuvumā.

«Mēs uzzinājām, ka Fanija kādā no pēdējām inkarnācijām ir bijusi ļoti skaista, daļēji lepna par savu skaistumu un ir bijusi pievilcīga jauniešiem. Vienlaicīgi viņai ir bijusi patika pazoboties par ne tik glītām meitenēm, no tādas nostājas tās ir dabūjušas ciest un pat izgrūdušas dusmas un lāstus uz Faniju. Šie dusmu un lāstu refleksi šajā Fanijas inkarnācijā ir izpaudušies kā pārmērīgs kautrīgums un nesamierinātība ar savu skaistumu. Tie ir tādi karmiskie refleksi, kas viņai ir bijuši jāpārdzīvo.»

To dzirdot, Fanijas acīs parādās asaras. Viņas acu priekšā uzplaiksna kāda filma par pagājušo laiku. Mūsu dzīves laikā bieži notiek gadījumi, kad nepārdomāti izsakām kādus pārmetumus citiem, bet visam ir savas radiācijas, kas kaut kur atsitās un atlec atpakaļ pie to raidītāja.

«Nomierinies un nebēdā, redzam, ka visu bijušo tagad labi saproti un, šķiet, ar pēdējo atskārsmi bijušais karmiskais ļaunums dzēsīsies. Tagad pacentīsimies domāt, ko tālāk vajadzētu darīt, lai dzīves turpinājums ārpus Zemes telpas kļūtu patīkamāks.»

«Cik es varēju būt stulba par savu bijušo skaistumu, ka nemaz nespēju saprast pat savas draudzenes, ar kurām kopā dzīvojām. Kur gan tāds briesmīgs aklums varēja slēpties?», Fanija pārdzīvoja tikko redzēto un varēja just viņas lielo nemieru par to.

«Redzu tādas iespējas, ka jūs auriskajā plānā varēsiet iegūt atjaunotus un skaistus ķermeņus. Domājiet par to un tas ar

jums notiks domu pakāpes ātrumā. Katram pēc savas attīstības pakāpes un gribas ir iespējams iegūt pilnīgākas zināšanas dzīves turpinājumā.»

Interesanti bija vērot, kas notika ar visiem tiem, kas šajā sarunā bija iesaistīti. Paši nespēja līdzī sekot visam tam, kas visapkārt ap viņiem liesmoja, riņķoja un darbojās, bet no Zemes plāna domu staru radiācijas, ko izstaroja viņu draugs, ar ātriem iestarojumiem gribēja viņiem iedot jaunus izskatus un tas arī tūlīt piepildījās. Liels brīnums visus pārņēma, kad tie momentā atradās citā izskatā - jauni, skaisti, liesmojoši, tas deva spar un enerģiju. Tā apmēram varētu vārdos aprakstīt to, ko izteica viņu lielais pārsteigums.

«Kas mūs pārveidoja, kāds spēks uz mums iedarbojās tik pēkšņi, ka paši nemaz nemanījām? Vai šeit jaunā dzīvē tas tā vienmēr notiks un kā mums visu to pareizi saprast, lai spētu līdzī darboties?»

«Pašlaik bija vajadzība jums palīdzēt un uz jums iedarbojās tādi spēki, ko vēl nepazīstat. Drīz nonāksiet tādos apstākļos, kas visu parādīs, apmācīs un iepazīstinās ar jūsu jaunajiem dzīves apstākļiem. Jums jābūt labi izprast ļauno pasauli, kurai vēl ir vara uz Zemes un turpinājumā aiz tās. Lai jums ir stipra griba pašiem iet cīņā pret dēmonisko varu, kas arī jūs pašus mocīja Zemes telpā un iznīcināja saprašanu par to, kādam jābūt cilvēkam un garam, lai neiekristu tā sauktā velna nagos.»

«Klausoties un redzot visu, kas ap mums un ar mums tik ātri notika, mēs izjūtam savādu enerģiju, kas virzīs mūsu dzīvi turpmāk uz priekšu. Mēs gribam kalpot šiem starojumiem. Paldies jums visiem, kas mūs izglāba un iedeva šīs brīnšķīgās zināšanas.»

«Ejiet tagad un šie skaistie draugi parādīs jums ceļu, kur iet un ko darīt. Ja būs nepieciešams, satiksīties un aprunāsīties.

Lai jums ir gaišs prāts un skaidra lietu saprašana!»

* * *

Ja ieskatāmies notikušajā pārdzīvojumā, tad ir iemesls saprast, ka fiziskās dzīves atstāšana var būt par pamatu katra cilvēka gribai un viņa domāšanai, kas tiek uztverts auriskā plānā un tur palīdz viņu domas un jūtas piepildīt. Lai saprotam arī tos notikumus, kur, Zemes dzīvē atrodoties, dēmoniskās varas ap cilvēkiem sataisa visādus sarežģītus un smagus apstākļus, lai cilvēks gribētu savu dzīvi izbeigt, to bieži saucam par pašnāvībām, pašnāvnieki gandrīz bez izņēmuma iekrīt dēmoniskajā verdzībā. Mūsu pienākums ir par to runāt un šos jautājumus skaidrot, lai vārgais, saprašanā nabadzīgais Zemes radījums mācētu, šajā dzīvē atrazdamies, iet tai cauri ar gaišu prātu un tīrām jūtām, kas nerada sāpes un ciešanas.

Šīs zināšanas atvieglinās jūsu jūtu pārdzīvojumus un aiz tā nojautīsiet, ka ar jums kopīgi var darboties tie spožie spēki, kas varēs drūmās dzīves gaitas atvieglot, ja iegribēsiet ar tiem sadarboties un uzturēsiet vienmēr tuvību ar šiem spēkiem.

Zemes dzīve nav vienīgā. Jūsu fiziskais ķermenis slēpj sevī dvēselisko būtni, kas nekad neiznīkst, tā vienmēr dzīvo un dzīvos, vadoties no jūsu gribas, domu un jūtu pasaules. Visas dēmoniskās varas ap jums kļūs bezspēcīgas, ja pazīsiet šīs abas varas gan ļauno, kas jūs vārdzina un moka, maldina un vilina, gan arī iemīļosiet tos spēkus, kas stāv pāri Zemes dzīves ritmam un ar savām brīvajām inspirācijām pēc jūsu gribas palīdz atvieglot dzīves nedienas kā Zemes telpā, tā «aizpeldot» citos plānos, kas cilvēkam vēl ir nezināmi.»

Caur minētajiem notikumiem varam ieskatīties arī karmas un inkarnāciju būtībā, ar kurām katrai esībai ir jāsastopas, lai no jauna iegūtu spējas atgriezties Kosmiskās valdīšanas padotībā. Iegūstam arī pilnīgākas zināšanas par Kosmiskās Taisnības likumību, kura ir izveidota ar lielu precizitāti un valda visā

Kosmosā.

Kas notika Fiziskajā plānā ar tiem cilvēkiem, no kuriem tika atrauti šie, kas Zemes dzīvi izbeidza.

Fanijas māte, kas līdz šim ar savu paštaisnību bieži un netaisni uzbruka savam tēvam, tagad pārdzīvoja pilnīgu traģismu, jo no dzīves aizgāja viņas vienīgā un dziļi mīļotā meita. Nekad agrāk viņa nebūtu varējusi iedomāties, ka tāds smags liktenis varētu krist uz viņu par netaisnību pret tēvu, kurš patiešām bija godīgs un taisnīgs.

Tā bija smaga karmiskā atreibība, kas nāca pār viņu, jo sajuta, ka visa dzīve ir saārdīta, nākotnes cerības izputinātas. Ilgāku laiku viņa nekur nevarēja atrast mieru. Gāja bieži uz baznīcu ar cerībām, ka tur atradīs risinājumu, tomēr nekas nelīdzēja, drūmums un smagums vilkās līdzī kā smaga, neatvairāma nasta, līdz ar laiku viņa sāka atspirgt pēc ilgām pārdomām par pagātņi, kad visi vēl dzīvoja kopā.

Ļaunā un neredzamā pasaule, rūpīgi gatavodama šos dzīves notikumus, priecājās jau tad, kad šis nelaimīgais tēvs, dzīvs būdams, cieta un mocījās, bet jo lielāki ieguvumi bija tagad, kad divi ģimenes dalībnieki tika izrauti no viņu vidus.

Šis viens gadījums ir skatāms lielos apmēros uz visas planētas. Plašās kara vētras, kas rausta cilvēciskās jūtas un smacē dvēseles, taista ļaunās un mežonīgajās varas, kas triecās ap Zemes radību un auriskajos plānos esošajām būtnēm.

Mazliet paskatīsimies uz mūsu dzīves iespējām, atrodoties uz Zemes. Mūsu Zemes planēta pēc Kosmiskajām uzbūves formām ietilpst sistēmā, kur, redzot kā ļauno, tā labo, ir iespējams evolucēt vai arī grimt dziļāk bezdibenī, mocību sfērās, tāpēc Zemes dzīvē ir divas iespējas.

Tiem, kas grib evolucionēt, Zemes dzīve ir kā lēciens no elles uz augstākiem plāniem un pat Kosmiskajām debesīm, bet tiem, kas Zemes dzīvi nespēj pareizi izprast un šīs iespējas izmantot,

tas ir kā kritiens no tagadējās elles uz dziļāku elli, saukto pazemi, grimšanu dziļākā nezināšanā un iegāšanos moku un ciešanu bezdibeņos, no kuriem tik ātri vairs ārā nevar tikt, un paies gadu simti, tūkstoši, pat miljoni līdz radīsies kāda labvēlīga iespēja izcelties uz augšu, lai ieraudzītu gaismu.

Tāpēc, «bradājot» pa Zemes telpas virsmu, mums ir pienākums visu balstīt uz loģisku prātu un karstām jūtām pievienot saprātu. Jūtas bez loģikas pakļauj cilvēkus neloģiskām rīcībām. Karsti pūļa kliezieni pa lielākai daļai ir dēmonisma inspirāciju rezultāts, tam pretstats ir sajūsmā esoša cilvēku masa, kas ir disciplinēta un skaista, kura vienojas kādai idejai, kas to paceļ un iepriecina jaunas dzīves veidošanai.

Pāriesim tagad uz citiem atklājumiem, ko varam saklausīt no Kosmiskajiem plāniem un kam dziļa saistība ar mūsu Zemes planētu. Pirms tam ieskatīsimies dažos vēstures notikumos.

Kosmiskā radniecība uz Zemes

Ap 1800–tajiem gadiem Eiropā tautas bija sadrumstalotas. Sevišķi Vācijā. Tās bieži savā starpā karoja. Pār cilvēkiem valdīja visādu rangu valdnieki, kas tautas apspieda, netaisni izsūca. Uzlika smagas nodevas un vienkāršais cilvēciņš bija pakļauts ikdienišķām mokām un ciešanām, tomēr bagātais varas slānis dzīvoja bezkaunīgās izpriecās un izšķērdībā.

Ko tas viss varēja nozīmēt, skatoties no Kosmiskajiem augstumiem, vai tur paredzētie misionāri, kas jau iepriekš vairākkārt nolaidās Zemes telpā, to redzēdami, varēja vienaldzīgi uz to noskatīties?

Lai šo lietu labāk izprastu, sazināšos ar kosmosa augstumiem un palūgšu, lai pastāsta par mūs interesējošiem jautājumiem.

«Vai varat mūs sadzirdēt un gribēsiet mūs uzklaustīt?»

«Jā, tikko sākāt risināt šīs domu gaitas, mēs jūs pamanījām un arī sapratām, par ko tieši vēlaties runāt ar mums.»

«Tas mūs iepriecina, ka varējāt mūs saklaustīt, un tagad vēlamies jums pajautāt par pagājušiem laikiem, tiem laikiem, kas ir ap 1800–tajiem gadiem. Ko tajā laikā jūsu pazīstamākie misionāri saskatīja Zemes telpā un kādi bija viņu nodomi?»

«Gribas paskaidrot, ka pie mums augšā jau sen ir tāds dienests, kura uzdevums ir caurskatīt un pārvaldīt Zemes planētu. Tajā ietilpst augstas klases misionāri un tie visi ir pakļauti vienam no Tēva dēliem, ko mēs šeit pazīstam ar vārdu Inigaes. Šie misionāri nolaižas pie jums un inkarnējas, un dara visu iespējamo, kas attiecīgajā brīdī uz Zemes būtu svarīgākais. Viņi darbojas dažādās jomās un specialitātēs, kas nepieciešamas planētas evolūcijai.»

«Kas viņus tur augšā organizē un kur tie visi, tā sauktie, «gudrie» savas zināšanas ieguvuši?»

«Kosmiskajā debesīs jau no seniem pirmsākumiem ir attīstītas tādas skolas, kurās ir visādi novirzieni, kādus vien varat iedomāties, un pat tādi, kurus nevarat ne iedomāties, ne izprast. Tie visi balstās uz hierarhiskiem principiem. Kosmiskais centrs savā valdīšanas sistēmā balstās uz absolūto hierarhiju. Mēģiniet iedziļināties visa Kosmosa sākuma attīstībā, tā veidošanā un sakārtošanā. Ir izveidoti arī daudzi mazie kosmosi, kas atrodas ārpus lielā Kosmosa centra. Jūs pazīstat tā saukto Saules sistēmu, bet tādu ir daudz. Pašlaik no Zemes tās nevarat saskatīt, tomēr pie jums ir ieradušies tādi zinātnieki, kas sāk cilvēkiem parādīt citas saulu sistēmas. No tā sapratīsiet, ka augšas plānā jau no seniem pirmsākumiem ir iegūtas tādas zināšanas, kas pakāpeniski tiek nonestas lejā un ieviešas pie jums pēc vajadzības.»

«Ja tas ir tā, kāpēc te valda tik lielas nekārtības? Ja tas ir tā, ka augšā ir speciāli misionāri, kāpēc tad tie laikā nesaved visu kārtībā?»

«Šis jautājums nav viegli izskaidrojams un tam pamatā ir divas nozīmīgas būtības, kuras labi jāizprot. Neaizmirstiet, ka Zeme ir evolūcijas sfēra (vieta) kritušām dvēselēm. Ja uz Zemes esošās kritušās radības raida savus saucienus pēc palīdzības (un tādi kļiedzieni laiku pa laikam atskan), šie misionāri drīkst būt tikai brīvprātīgi, tādi, kas vēlas pie jums nolaisties un kādā virzienā darboties. Lai gan Inigaes, kam ir pakļauta šī telpa, pats ir ieinteresēts pie jums ievirzīt visu dzīvi iespējami ātrākā laikā un labākā kārtībā. Tikko viņš ir ārā no Zemes telpas, tad ir pakļauts tiem pašiem Kosmiskajiem likumiem un var atkal nolaisties zemē, ja cilvēki izdod radiācijas, ka viņiem vajadzīga palīdzība.»

«Tas izklausās sarežģīti. Vai nav kāds vienkāršāks

skaidrojums?»

«Nav sarežģīti pēc būtības, jo viss tiek balstīts uz brīvās gribas principu. Kosmiskā telpa tika atstāta pēc brīvas gribas, tagad no visiem tiem, kas tur dzīvo, vajag brīvu, bet nevis kādu apstākļu diktētu vēlēšanos, lai mēs palīdzētu atbrīvoties no šīs briesmīgās neziņas, kas valda uz zemes.»

«Un par ko vēl mums uz Zemes esošiem jāzina?»

«To, ka dēmoniskā pasaule ir sagrābusi savos nagos zemi, jo tai uz to bija tādas tiesības. Savulaik cilvēki padevās dēmoniskajiem vilinājumiem un tagad ir iekrituši viņu viltībā. Saprotiet, ka visa mūsu misionāru darbība ir jābalsta uz ļoti smalku diplomātiju, lai varētu apiet dēmonu nosacījumus, labāk izsakoties, lai spētu izspraukties cauri dēmoniskajam haosam un vienlaicīgi glābtu cilvēci. Lielākās grūtības ir tur, ka, nonākot pie jums, automātiski visi misionāri ir spiesti iziet smago dzimšanas, augšanas un attīstības ceļu, visas savas iepriekšējās zināšanas tie nevar atgūt. Tās zināšanas un spriešanas spējas, kuras viņiem piemita augšā uz zemes, nedarbojas. Šiem misionāriem paliek tikai viņu augstā zemapziņas inteliģence, no kuras tagad intuitīvi jāatmin tas uzdevums, ko tas, augšā būdams, vēlējās piepildīt, nonākot uz Zemes.»

«Iznāk, ka visur jāsaduras ar dēmonisko viltību un tās radīto ļaunumu uz zemes. Vai ir tomēr tā, ka planētas iet kaut cik uz priekšu savā evolūcijā?»

«Nepārtraukti vienā vai otrā virzienā notiek kaut kas jauns, kas palīdz savest kārtībā dzīvi uz jūsu planētas. Jūs gribējāt zināt, kas notika pie mums pirms aptuveni diviem simtiem gadu? Pievērsīsimies tam laikam, kad Inigaes, skatīdamies uz Zemi, sāka organizēt misionārus jūsu planētai.»

Viņš, saaicinājis kopā savus padotos, skatījās uz Zemi un analizēja tur esošo situāciju. Visi tam uzmanīgi sekoja līdzī un tika izstrādāts plāns Eiropas centram. Inigaess teica:

«Skatīsimies uz Krieviju, tā ir viena no lielākajām valstīm, kas pakļāvusi daudzas tautiņas, un caurmērā tur valda apspiešana no dažādiem varas kāriem valdniekiem. Šie varmākas smacē tautas un nabadzīgākā tautas daļa ļoti cieš un mokās. Mans nolūks ir nolaisties Krievijā un es centīšos nokļūt cariskajā galmā. Pieņemšu vārdu Aleksandrs otrais. Ir jāglābj šīs tautas no mocībām un jādod tām brīvība. Tagad es saprotu, ko un kā vajag darīt, un esmu pārliecināts, ka varēšu savus nodomus īstenot. Apkārt Krievijai ir tautas, kas grib tai uzbrukt, sevišķi tauta tālos austrumos, kas ir ļoti aktīva un ir gatava izraisīt karus. Tos virza vienīgi varaskāre un vēlme pakļaut citus sev.»

Inigaesam jau ir bijuši lieli piedzīvojumi valsts organizatoriskajā darbībā. Pirms dažiem gadsimtiem viņš jau bija nolaidies uz Zemes un bijis Krievijā kā Aleksandrs Ņevskis, panākdams lielus ieguvumus.

Inigaess turpina:

«Jā, tas bija tajā laikā, bet tagadējā Krievijā arī vēl nevalda kārtība. Krievijā ir tautas vadītāji, kas vēlas varmācīgi apspiest citus. Kad tur nonākšu, pirmais uzdevums man būs nostiprināt tādu varu, lai citas tautas neapspiestu un cienītu. Visai plašajai Krievijai ir jānonāk viena valdnieka rokās un tautas savā starpā nedrīkst naidoties. Redzu, tur tatāriicina savus zobenus un gatavi visiem uzbrukt. Viņi jāsavalda un jāpiespiež paklausīt Krievijas valdībai. Labi, par sevi esmu izšķīries, vai kāds vēl ko grib teikt?»

Ierunājās kāds no padotajiem, saukts par Otto:

«Savulaik, kad valdīji kā Ludvigs XIV Francijā, arī panāci savas varas nostiprināšanos, jo arī tur vairāki mazie konti rīkojās varmācīgi un negribēja labprātīgi klausīt kopīgai varai. Tu, Inigaes, tomēr panāci apvienošanos un kļuvi stiprs savās pozīcijās.»

«Arī tad man nebija viegli, jo, ja tagad vēroju Franciju,

es būtu varējis rīkoties arī gudrāk. Lai nu paliek tie laiki, bet skaties, Otto, uz Franciju, tur pie varas grib tikt mazais Napoleonu pēctecis, kas nesen viņu tuvumā inkarnējās. Man ir iespaids, ka tas gribēs lepoties ar Napoleona I nopelniem un var mums traucēt. Viņš jāsavalda. Citādi viņš nav slikts, grib savai zemei daudz laba darīt un tas varētu noderēt, tikai nepatīkami, ka viņš tur nolaidās bez mūsu ziņas. Cik redzu, gribēja pirmais tur nokļūt, lai aizsteigtos mums priekšā. Ko teiksi, Otto?»

«Saprotu tavu šī jaunā stūrgalvja vērtējumu. Cik var noprast, viņš grasās pieņemt Napoleona III titulu. Ja piekrīti, es došos lejā uz Vāciju, ceru, ka varēšu to vest pie kārtības. Ko tu par manu priekšlikumu domā?»

«Ļoti gribētu, ka tu, Otto, dotos cik vien drīz iespējams uz Vāciju, centies izdarīt tā, lai tiktu tuvu ķeizara galmam. Vai esi ieskatījies tagadējā Vācijā un ievērojis visu, kas tur notiek?»

«Jā gan, tie firsti savā starpā plēšas kā velna dīdīti un nevienam nav saprašana, kā rīkoties, lai savstarpējās nevajadzīgās cīņās veltīgi nelietu uzticīgo karavīru asinis. Ja es skatos no šejienes, tad man gribētos tos daudzoņas apvaldīt. Arī Bavārijā nevalda kārtība, tur karaļa lepnums apspiež tautu. Vācija ir sadrumstalota, kaut visi runā vienā valodā. Tas vēl nebūtu ļaunākais, ja tie savstarpēji nekautos. Prūsija ir kaut cik viengabalaina, tomēr pārējie taisās arī to vēl saskaldīt. Patiešām man ir liela vēlēšanās nolaisties un kaut ko labu izdarīt.»

«Tev Otto būs jāinkarnējas pirms manis, jo paredzu, ka Francijas nākošais valdnieks gribēs uzbrukt Vācijai, un to nedrīkst pieļaut. Otra svarīga vajadzība ir ātri nostiprināt Vāciju, ir jāpanāk, lai Krievija ar Vāciju dzīvo draudzīgi. Mēs no šejienes labi saskatām visu, kas tur notiek, bet jāsargās, ka lejā kādi velni mūsu prātus nesagroza. Svarīgi ir, lai tu mācētu bez kādas godkāres savest Vāciju kārtībā un nekristu kārdinājumā iekarot un pakļaut citus kaimiņus. Neaizmirsti

to! Labu priekšzīmi tu parādīji Anglijā, kur, būdams Ričards, aizdzini no troņa uzkundzēties gribētājus un ievedi kārtību. Īss bija tavs valdīšanas laiks, bet tu tomēr pierādīji, ka cieni taisnību un patiesību un ka biji gatavs atriebt netaisnību radītājus. Labi, norunāts, tomēr vēl paskaties uz to ļauno, dēmonisko pasauli, kas ar savām inspirācijām jauc Zemes valdnieku prātus un godīgus valdniekus māk savā starpā sanaidot.»

«Ļoti gribu to visu atminēties, ko tu, Inigaes, te rādi. Es tevi esmu cienījis vienmēr un pievērsīšu uzmanību tam, lai turpmāk, nonākot Zemes atmosfērā, es varētu būt tāds pats. Vēl ir daži ieskati vajadzīgi par pārējām tautām, kas ir apkārt Vācijai. Vai esi domājis par Austroungāriju, Itāliju un Angliju?»

«Labi, ka par to ieminējies. Esmu paredzējis Austroungārijā nolaist mūsu draugu F. Josefu, viņš ir goda vīrs un mācēs taisnīgi rīkoties. Šī valsts pašlaik ir samērā labi nostiprinājusies un ir jāpanāk, lai Ungārija nedumpojas un apvienojas ciešāk ar patreizējo Austriju. Tad šī valsts būs stipra un noderēs tev, Otto, kā labs palīgs Eiropas centra stabilizēšanai. Pašlaik redzu, F. Josefs tam uzdevumam nav vēl īsti gatavs, gribu viņu labi apmācīt un tad viņš varēs laisties lejā Austrijas galmā. Kamēr viņš pieaugs un iegūs stiprumu savam tronim, Otto, ir jāpanāk Vācijas apvienošana un jāatņem vara tiem dažādajiem dauzoņām. Vēro un skaties, kā dēmoni māk viņus inspirēt un tracināt. Viņi ir kā suņi, gatavi viens otram pie izdevības iekost.

Vēlreiz gribu uzsvērt, pacienties atvairīt no sevis dēmoniskās inspirācijas un tu būsi imūns pret tām, ja nevēlēsies būt godkārtīgs un rīkosies atbilstoši Kosmosa taisnības principiem.»

«Es būšu tev paklausīgs, mans cienījamais hierarh. Stingri iegaumēšu tavus norādījumus un centīšos būt vienmēr ar tevi draudzīgs, arī uz zemes nonākot. Vai vari ko vairāk paskaidrot, kas var nākotnē notikt ar Itāliju un Angliju?»

«Itālijā tagad ir smags stāvoklis, austrieši to apspiež un moka. Es ļoti gribētu, lai tu, Otto, uz Zemes būdams, panāc Itālijas atbrīvošanu no austriešiem. Ja Vācija būs vienota un stipra, tad tavs draugs F. Josefs tevi paklausīs. Ja nē, piedraudi viņiem, un ar to viss būs kārtībā. Varu paredzēt, ka šis plāns labi izdosies.»

«Šo jautājumu labi saprotu, tomēr gribu zināt, kas tajā laikā var notikt Anglijā, jo šī zeme vienmēr ir savu varu gribējusi paplašināt un Anglijas valdnieki stiepušies uz visām pusēm.»

«Man tur ir labs plāns. Tikko būšu sasniedzis Zemi, tad Anglijas galmā ielidos mazā Viktorija I. Viņa ir ņipra meitene, gudra savā rīcībā un būs laba valdniece ar savu stingro nostāju, jo ir labi šim darbam sagatavota. Redzu, Otto, tev vajadzēs ar viņu gudri un diplomātiski sadarboties, jo zini, ka angļi ir pašpārliecināti aristokrāti un ne vienmēr labprātīgi pieņem citu padomus. Pirms dodies lejā, izpēti rūpīgi šo virzienu un apsver visas negatīvās varbūtības.»

«Jā, es Viktoriju cienu un mēs labi saprotamies, tikai mani uztrauc dēmonu viltība. Tie lien virsū kā čūskas un kūda, kur vien var. Man tie riebekļi ir apnikuši. Reizēm gribas viņus paralizēt. Kad nonākšu lejā, centīšos šo velnišķību tautām izgaismot.»

«Ko tu ar to gribēji sacīt? Mēs taču labi zinām, ka, nonākot lejā, vairs dēmonisko pasauli pareizi saskatīt nespējam. Tieši tāpēc tur dažādos valdnieciņos šie ir salīduši un moka tautas. Skaties labi uz Zemi un redzi, ka tautas, kuras cieš un mokās, brēc uz debesīm. Tā iemesla dēļ jau mums ir tiesības pašiem doties lejā un savest lietas kaut cik kārtībā. Mūsu uzdevums nebūs viegls, tomēr mūsu pienākums ir turp doties un, apbruņojoties ar gribu, censties pretoties dažādiem kārdinājumiem un vilinājumiem. Tam ko ļaunās varas centīsies mums sataisīt, lai vājinātu mūsu mērķus. Šoreiz mēs esam vairāki, kas laidīsies

lejā, un ir izredzes, ka daudz ko labu paspēsim izdarīt.»

«Tieši par šiem pašiem jautājumiem, mans hierarh, esmu daudz domājis un tu esi devis labus impulsus, lai vēlreiz visu labi pārdomātu. Man ir liela vēlme neklanīties velnu priekšā. Pacentīšos savu gribu stiprināt, lai ar nelokāmu nostāju spētu savu iecerēto mērķi sasniegt.»

«Es pašlaik ieskatos, vai dēmoniskie viltnieki ir mūsu plānus pamanījuši, un nojaušu, ka tie šo to ir sataustījuši un jūtas nemierīgi, jo mana, ka mēs šoreiz savu invāziju gatavojam kopīgi, ne tā kā iepriekš katrs savā laikā un vietā. Protams, labas lietas izdarījām, katrs savā valstiņā atrazdamies, tomēr no malas citi mūs traucēja un saskaņoties gandrīz nekad neizdevās. Atskatoties uz Gustavu Ādolfu, kur es diezgan daudz paspēju izdarīt, tomēr diezgan nemākulīgi ieskrēju Eiropas vidienē, redzu, ka tur bijušas dēmoniskās inspirācijas, ko, tur būdams, nespēju aptvert. Šobrīd man ir svarīgi tās izprast un tām nepakļauties, un nevajadzīgi nekarot. Pirms uzsākt karošanu ir jāizprot, vai ar to ko labu izdarīsi.»

«Svarīgi, lai, nonākot lejā, mēs nepazaudētu tās zināšanas, kas ir iegūtas, dzīvojot Kosmiskajās debesīs un arī Zemes telpā. Ja varētu turpināties evolūcija bez pārtraukuma, tad mēs spētu ātri atņemt varu ļaunajiem kā uz Zemes esošajiem, tā visiem, kas klejo dažādos plānos padebešu sfērās. Šīs milzīgās zināšanas par Kosmiskiem plašumiem, ko te var iegūt, ir gandrīz visas jāzaudē, nonākot uz zemes, šo nolādēto dēmonu dēļ. Bet citādi mēs nevaram inkarnēties Zemes telpā. Kā tev šķiet, Inigaes, vai tas nav smieklīgi, ja par to padomā?»

«Jā gan, ļoti smieklīgi, bet vienlaicīgi arī nopietni. Tur ir darīšana ar visādām būtnēm, kas dzīvo uz Zemes un citās sfērās. Tie savstarpēji moka viens otru un iekrīt nākošās inkarnācijās, kur jau ir mainījušies vietām, un tā viņi maļas, neviens viņiem nevar iedot prātu, lai tie gūtu saprašanu par

visām šīm lietām.»

«Patiešām dēmonisms ar viltu ir atņēmis visas zināšanas par agrākiem laikiem un nogriezis visas antenas no Zemes telpas, kas varēja sniegties no turienes uz Kosmiskajām debesīm. Šie negēļi zaudējuši katru saprašanu un tagad mokās gan no neziņas, gan no barības trūkuma. Lai varētu palikt dzīvi, tie ir izveidojuši šo burvju loku. Kā mēdz teikt, muļķu uz zemes nekad nav trūcis, arī starpplānos, un vēl lielāka muļķība piemita visai tai masai, kas gribēja pamest Kosmisko telpu. Ja skatāmies uz sevi, kad esam nonākuši lejā, tad jāatzīst, ka pašiem arī muļķības pietiek, kur nu vēl, ja jāskatās uz visumu. Un tiem, kas to nepazīst, patiešām nekas cits neatliek, kā tikai saņemt ļaunās inspirācijas un ticēt, ka tādas domas nāk no pašu smadzenēm.»

«Tā vien šķiet, ka drīz tie tur lejā sāks saprast dzīves un nāves burvju riņķus. Ja šīs gudrība tiem būs, tad dēmonisms bruks un tie vairs barību nesaņems no visādām naivām dvēselītēm.

Inigaes, kad tu biji Grieķijā un darbojies kā Sokrāts, jau tad devi cilvēkiem lielas gudrības, lai no tām varētu mācīties. Piemēram, «iepazīsti pats sevi, tad tu visu uzzināsi, uzvari pats sevi, tad tu visu uzvarēsi.» Par ko gan vēl runāt?»

«Ja cilvēki zinātu tās gudrības, kas ir pie mums augšā, tad krasi mainītu savas dzīves un darbību tur lejā, bet, kā redzi, līdz šim nav bijis iespējams šīs zināšanas iedot.»

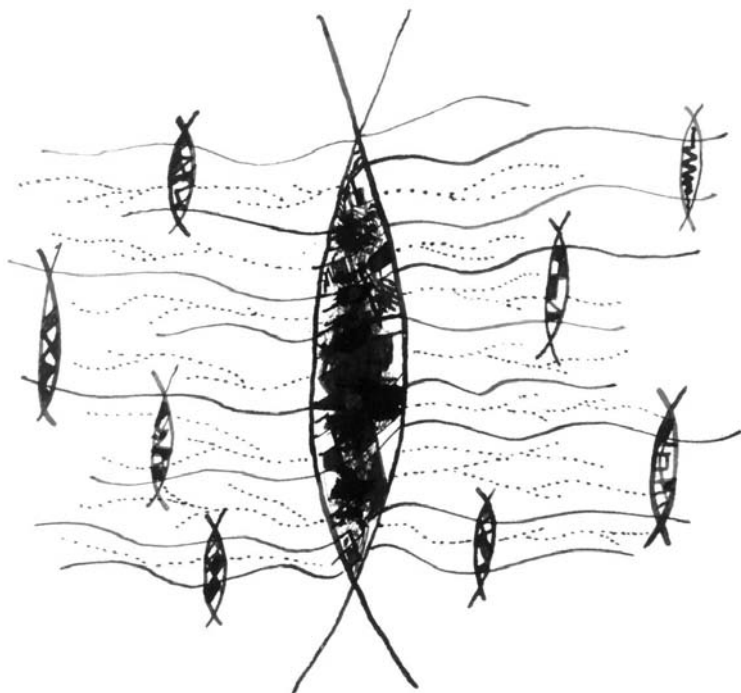
«Vispirms ir jāpanāk kāda lielāka apvienošanās un miers starp tautām. Pēc kāda laika centīsimies domāt par tālākiem plāniem. Saki, lūdzu, vai šajā laikmetā, kad mēs nonāksim tur lejā, esi padomājis par vispārēju garīgu atmodu un uzplaukumu, jo varbūt dažādos mākslas virzienos arī derētu mūsu pārstāvji. Materiālās dabas apstākļi arī būtu atvieglināti, ja līdztekus mums inkarnētos visādu virzienu speciālisti.»

«Daudz no tā jau ir nokārtots. Mūsu lielie mūziķi Štrausi ir sagatavojušies tūlī aiz mums doties uz Zemes radīt skaistu,

aizrautīgu mūziku, kas dotu stipru impulsu garīgajai atmodai un arī pilnīgāku sajēgu par priecāšanos.

Materiālā virzienā darbosimies dažādās zemēs, jo citur ir vieglāk inkarnēties, dēmoni tos uzmana mazāk. Tāpat mākslā un mūzikā, un rakstniecībā. Arī citās tautās esam inkarnējuši savus pārstāvjus. Viss ir sagatavots tā, lai tur lejā mēs darbotos vispusīgi. Ir nepieciešams uztaisīt Zemes atmosfērā jaunu atmodu, lai cietušās tautas tiktu pie jaunas elpas un ieraudzītu brīvāku gaismu.»

«Tātad pievērsīsim galveno uzmanību iekļūšanai Vācijas galmā un pārējais tad risināsies pēc plāna. Tiksimies lejā un palaujos uz mūsu dienestiem, kas te augšā palīdzēs to visu piepildīt!»

Realitāte Zemes telpā

Pagāja daži gadu desmiti, kamēr pieauga šie iepriekš minētie un lasītājam jau zināmie misionāri, un dzīve uz Zemes strauji mainījās. Tas bija liels atmodas laiks, bet reizē pilns ar dažādiem riskiem, kas jo bīstami pavadīja tos valdniekus, kas centās ieviest reformas. Ļauni dēmoniski spēki centās izprovocēt dažādus karus, daļēji tas viņiem izdevās, tomēr virsroku ņēma pozitīvais valdīšanas vilnis, kas skāra visas centrālās Eiropas valstis.

Krievijā Aleksandrs II rūpīgi sekoja visām norisēm gan iekšzemē, gan apkārtējās valstīs. Pienāca brīdis, kad viņš izšķīrās par zemniecības brīvībaišanu. Sākot ar viņa dzimšanu 1818. gadā līdz lielajā brīvībaišanas perioda 1860–tajiem gadiem, viņš sasniedza savus valdīšanas spēka gadus. Dēmoniskā pasaule, kas riņķoja ap visām Krievijas pārvaldīšanā padotajām zemēm, centās sacelt bijušo muižniecību pret cara reformām. Cars palika nelokāms, zemniecība kaut ar grūtībām, bet lēnām sāka stabilizēties un izrāvās no muižniecības sloga. Ļaunās varas nelikās mierā un gatavojās caru gāzt.

Vācijā 1815. gadā jaunais Otto nāca pasaulē ar Bismarka vārdu kā princis. Viņš bija apķērīgs un aizrautīgi sekoja līdzi visām politiskajām situācijām, kas tolaik notika ap Prūsiju, kur ķeizars bija Vilhelms I. Blakus Prūsijai bija vairākas mazas firstu valstiņas, katra no tām centās savu varu paplašināt, iekarojot citas, kaut visi runāja vienā valodā. Bismarku tas ļoti kaitināja un viņš visādi centās ietekmēt ķeizaru, lai tas ir aktīvāks pie savas varas nostiprināšanas, bet tam bija mazi panākumi, šajā periodā Bismarku norīkoja uz Krieviju pie Aleksandra II par sūtni.

Tas saskanēja ar kosmisko plānu, ko inspiratīvi izkārtāja

viņu draugi augšā. Ar šo notikumu sākās lielais pagrieziena. Abi šie misionāri, kaut arī neatminējās neko no tā, ko, augšā būdami, bija norunājuši, tomēr savā starpā ieguva draudzību un sadarbību. Viņu intuitīvie jutekļi palīdzēja izveidot lielās Krievijas draudzību ar nelielo Prūsiju, kura tajā laikā atradās bezspēcīga sabrukuma priekšā. Reihstāgā valdīja nervozitāte un ķeizars nezināja, ko darīt, lai pārvaldītu situāciju. Pēkšņi viens no viņa padomdevējiem, no augšas inspirēts, izteicās, ka zinot vīru, kas spētu glābt situāciju un pašreiz atrodas it kā daļēji trimdā izsūtīts sūtnis Maskavā un Petrogradā.

Vilhelms, pieri saraucis savādā nepatīkā, atminējās kā Bismarks viņu jau agrāk ar saviem plāniem kaitināja. Tomēr viņš jautāja apmēram tā:

«Ar ko ir pamatots šāds priekšlikums?»

Atbilde bija, ka padomdevējs labi Bismarku pazīstot, sazinoties ar viņu un esot drošs par savu ieteikumu.

Bismarks tika atsaukts uz Berlīni un iepazīstināts ar Vilhelmu. Abi uzmanīgi vēroja viens otru, vārdus nepārmīdami, tomēr starp viņiem bija šķietama draudzība. Vilhelms beidzot izteica savu priekšlikumu, uz ko Bismarks atbildēja: «Jūs valdiet, es rīkošos.»

Ar to sākās Otto fon Bismarka darbība. Ar lielu sparību tika virzīta diplomātija, lai samierinātos ar apkārtējiem firstiem un arī stiprinātu armiju, kas noderētu kā atbalsts pret ārējiem draudiem. Bismarks pielietoja diplomātiskas viltības gadījumos, kad citādāk nevarēja. Tas viss tikai stiprināja viņa varu un veicināja mieru.

Zīmīgi, ka apņēmība, kas tika izstrādāta augšā, arī Zemes plānā nonākot, piepildījās ar intuitīviem izjutumiem. Daļēji arī tāpēc, ka viņu starpā valdīja taisnības un godīguma principi. Viņu galvenais uzdevums bija savest kārtībā pasauli, novērst tajā valdošo haosu, ko tumšās varas izmantoja saviem

līdzekļiem, lai spētu palikt pie dzīvības uz cietēju moku un ciešanu rēķina.

Notika dažādas sadursmes, bet tās atstāja aiz sevis mieru un starptautisku sadraudzību. Lielā Krievija kļuva vienota un reizē stipra savā valdīšanā. Dažu gadu laikā Vācija apvienojās vienā vāciski runājošā valstī un kļuva stipra visādās jomās. Tas viss biedēja dēmoniskos spēkus un tie meklēja izdevības, kā sakūdt citas valstis pret šīm divām lielajām varām, kas valdīja Eiropā.

Kā jau augšā bija paredzēts, Francijas jauno valdnieku Napoleonu provocēja ļaunā pasaule, spēlējot uz viņa lepnības jūtām, kas arī izdevās, lai gan šis pats Napoleons paspēja izdarīt arī dažu vērtīgu darbu, palīdzēdams atbrīvoties Itālijai no Austrijas. Savā zemē viņš bija ieviesis arī vairākas labas reformas, kas stiprināja Franciju. Taču viņam bija vēlme būt lielam un plašam valdniekam, kas savukārt kaitināja Bismarku, jo tas sajuta draudus no Napoleona III puses.

Lai lietas savestu kaut cik kārtībā, Bismarks ieteica satikties uz kopējām pārrunām tālu no Vācijas – Biaricā, pašā attālākajā Francijas stūrī, netālu no Spānijas. Bismarks tam piekrita un uz sarunām ieradās, taču tās notika nervozā un drudžainā gaisotnē. Runā, ka pirmās dienas Bismarks esot raudājis, jo nav varējis panākt savu un nav izdevies pārliecināt Napoleonu. Sarunas pārtrauktas ar nelielām samierināšanās metodēm, bet tas abām pusēm rezultātā nedevis mieru. Tas pierāda, ka dēmoniskie spēki ir veikli izmantojuši katra valdnieka vājības, lai nepanāktu mieru, un šajā gadījumā uz spēles bija likta Napoleona III vēlme iekarot Eiropu.

Uz to atbildot, Bismarks ar savas diplomātijas palīdzību panāca Francijas izolāciju, apvienodamies ar tagadējo Austroungāriju un Itāliju, kur abās par valdniekiem bija viņa kosmiskie brāļi, Austroungārijā – Francis Josefs un Itālijā

Viktors Emmanuels II.

Varam ieskatīties viņu sarunās, kas nav bijušas vieglas, tomēr zemapziņā valdījusi viņu intuitīvi labā griba būt taisnīgiem un godīgiem, kas tomēr deva labu galarezultātu.

Vācija bija labi sagatavojusies pieņemt kara pieteikumu no Francijas valdnieka Napoleona III, jo viss liecināja, ka tas brīdis nenovēršami tuvojas. Dažādie Bismarka mēģinājumi normalizēt attiecības miera ceļā neguva Napoleona atsaucību, kurš, savas godkāres un varaskāres vadīts, nenovērtēja vispārējo situāciju Eiropas centrā. Un šis brīdis pienāca 1870. gadā, kad Francijas kara pieteikums Vācijai pārsteidza Eiropu, jo visi saprata, ka šajā starplaikā Vācija kļuvusi militāri stipra un tai ir izveidotas labas attiecības ar visiem kaimiņiem. Lai nomierinātu Angliju, Bismarks turp par sūtni aizsūtīja savu dēlu. Anglija bija ieinteresēta ar diplomātiju noturēt savā pakļautībā vairākas kolonijas, sevišķi Indijā, un apmaiņā pret to ļāva Vācijai nostiprināties Eiropā.

Ļoti gribas ieskatīties kosmisko brāļu intuitīvā domāšanā, kas viņus virzīja uz vienotību, balstoties uz pamatprincipiem – taisnībai, patiesībai un kārtībai jāvalda Zemes telpā. Nevienš no viņiem, esot uz Zemes, vairs neatminējās agrākās norunas, kas starp tiem bija notikušas vēl Kosmiskajā Centrā, tomēr domāšana un stingrā griba bija palikusi kā turēšanās pie miera un taisnības likumības.

Viņu hierarhs Inigaes, tagad būdams Aleksandrs II, valdīja lielajā un plašajā Krievijā. Ar lielu uzmanību un neatlaidību dažādie mazie valdnieki tika savaldīti. Ļiprie un nesavaldīgie tatāri, kas nekad nav spējuši būt mierā un vienmēr gribējuši vicināt zobenus pār citu cilvēku galvām, tagad bija spiesti klanīties un respektēt stiprāko un valdošāko.

Zīmīgi šīs epizodes ir aprakstījis Žils Verns savā darbā «Mihaels Strogovs», kur parādās Aleksandra II nelokāmā

griba noturēt savu varu un stiprināt kārtību, un, tālos austrumos esošos tatārus, piespiest paklausīt.

Atgriezīsimies pie Vācijas un Francijas kara uzliesmojuma, kuru uzsāka Napoleons un kuram Bismarks jau bija gatavs. Kara gaitas šajā reizē nav svarīgi apskatīt, svarīgāk ir ieskatīties rezultātā.

Napoleons III kapitulēja Vācijas priekšā. Bija pienācis tas brīdis, ko Inigaes, augšā būdams, bija paredzējis. Ļaunās varas tracināja Zemes valdniekus. Napoleonam nosedza iespēju ar inspirāciju saskatīt reālo politisko situāciju un trieca viņa smadzenēs tikai varaskāras domas. Tieši tas jau viņiem bija vajadzīgs, jo asins izliešana, ciešanas, sāpes, mokas un nemieri tiem vajadzīgi, lai atspirgtu un barotos, un tad taisītu jaunus plānus kā mocīt Zemes planētu.

Versaļas miera līgums tika noslēgts un Vācijas prestižs Eiropā strauji cēlās. Francija tika uzvarēta, taču Bismarks nepakļāva to Vācijas valdīšanai, kā to savulaik centās panākt Napoleons I un pēc kā tiecās viņa pēctecis. Francija palika brīva ar savu valdīšanas sistēmu, taču tika parakstīts līgums, lai Vācijas un Francijas starpā vairs nepastāvētu savstarpējie draudi. Loģiskais prāts un taisnības griba bija noteicošā un tālākā sadarbībā turpinājās.

Minēšu vēl kādu zīmīgu notikumu Berlīnē. Bismarkam, no kara atgriežoties, tika sarīkotas jūsmīgas ovācijas, viņš stāvējis uz Reihstāga balkona. Par tautas gavilēm klātesošie ieminējušies:

«Atbildi viņiem, esi laimīgs par to.»

Viņš atbildējis apmēram tā:

«Es jūtu, ka vēl neko lielu neesmu izdarījis, galvenais man vēl priekšā.»

Ko viņš ar to bija domājis, paliek noslēpums, bet, pētot viņa domu radiācijas, atklājās, ka Bismarks sev apkārt sajutis

tik daudz ļaunuma, kas spieda gan Vācijas tautu, gan visu pasauli, ka zemapziņā sajutis to, kas kādreiz Augšā runāts par dēmoniskās pasaules atmaskošanu. No tā redzams, ka viņš ir sataustījis šo ļauno un apslēpto varu, kas gulstas pār visu Zemes planētu kā tumši rēgi un kurus nebija spējis ar loģisku prātu izprast, tikai intuitīvi nojautis, ka ir kāda neatklāta vara, kas jāmeklē, bet kas atrodas nesataustāmos tālumos. Šī vara bija tā laika cilvēkam neaptveramā paslēptuvē, daudzus gadu tūkstošus mocījusi vārgo Zemes radību un apslēptā veidā kalpojusi dēmonisma stiprināšanai. Šī neatklātā burvestība vienmēr gatavoja jaunus uzbrukumus un šoreiz tās taustekļi vilkās uz lielo Krieviju. Tie izmantoja visādas viltības, lai caur cilvēka neprātu iznīcinātu cara varu šajā zemē. Arī Vācija un visi rietumi bija pilni ar komunistiskajiem aģentiem.

Plašais brīvīšanas likums, kas iznīcināja gadu simtiem pastāvošo verdzību kā Krievijā, tā arī citur, atraisīja valģus un te negatīvie spēki atrada izdevīgus iemeslus, lai kūdītu muižniecību, kas tagad juta savas varas mazināšanos, te slepeni tika piesaistīta revolucionārā «burbuļošana», kura šos negatīvos impulsus saņēma no neredzamās pasaules.

Inīgaesam bija izdevies izglābties no vairākiem atentātiem, kas tika gatavoti pret caru, tomēr pienāca 1881. gads, kas bija liktenīģs, un dubultatentātā viņa Zemes dzīve izbeidzās. Ļaunums paspēja izraut no Zemes planētas vienu no ievērojamākajām personībām, kas ar savu starojumu pārklāja plašo Krieviju un arī apkārtējās valstis, kuras sekoja šī cienījamā valdnieka varai.

Šajā periodā Vācijas spēks pastiprinājās un tā ar Austroungārijas un Itālijas aliansi izveidoja Eiropas centrā lielu drošības bastionu. Francija palika izolēta, tomēr savā valstiskajā formā netraucēti turpināja savu neatkarīģo gaitu.

Šī stabilitāte kaitināja ļaunās, neredzamās varas un tās

lēmām gatavoja plānus cilvēku mocībām. Dēmoniskās varas paspēja Vācijas galmā ieperināt ļaunuma dīgli un Vilhelms II Bismarku atbrīvoja no valsts kanclera pienākumiem, reizē ar to arī beidzās viņa darbība.

Dēmonu perēklis sāka Vācijas atpakaļceļu un, godkāres un vājprāta vadīts, darīja visu, lai grautu to, ko savulaik Bismarks bija uzcēlis. Atkal jauna naida vilņi sāka velties pār Eiropas centru un jo vairāk tie sāka parādīties pēc tam, kad 1898. gadā Bismarks savu Zemes dzīvi bija izbeidzis. Divi ievērojamākie taisnības aizstāvji Eiropā bija Zemes planētu atstājuši un šo momentu ļaunās varas strauji izmantoja naida celšanai Eiropā. Katra valsts par sevi gan pastāvēja, tomēr draudzības motīvs strauji mazinājās un dēmoniskās varas gatavoja plānus, kā sanaidot valdniekus, lai izraisītu plaša vēriena sadursmes.

Ko šajā brīdī varam saklausīt Kosmiskajos augstumos? Ko tie redzēja un ko plānoja? Inigaes sāpīgu sirdi norādīja uz Zemi:

«Skaties, Otto, kā tas nejēga tagad tur ārdās tavā vietā. Vai vari to ar mierīgu skatu vērot? Vai tavs dusmu katls jau nekāpj pāri malām, uz šo zvērēnu skatoties?»

«Jā gan, mans hierarh, tagad saprotu, kāpēc, uz Zemes esot, pēdējā laikā nevarēju justies mierīgs. Es izjutu šo ļauno, apslēpto varu un nezināju, kur to meklēt. Pilns nemiera es pavadīju pēdējo laiku, būdams tur lejā, tajā sasodītajā elles zaņķī, kur nekad īstu mieru nav iespējams uzturēt. Šis vājprāta elements tagad ir sagrābis rokās visu varu, tas domā tikai par kariem un miers tam ir nīstams. Pilnīgi pretēji tam, ko mēs darījām. Skaties, ap viņa galvu ir vesels leģions dažādu maitekļu, kas to inspiratīvi kūda uz visādu vardarbību un jaunu karu izraisīšanu. Inigaes, vai tu vari uz to elles teātri mierīgi noskatīties, vai tev mati neceļas stāvus, uz to visu skatoties?»

«Tev taisnība», tomēr viņš savādi pasmaidīja un dziļdomīgi turpināja runāt ar īpatnēju filozofisku nokrāsu, «zini, Otto, man ir viens plāns. Saki, vai esi ar mieru vēlreiz doties zemē un palīdzēt tur tādu lietu veikt, kas atņemtu dēmonismam spēku pavisam?»

«Tagad gan nē, līdz es tur liels pieaugšu, tad tur tāda putra būs sataisīta, ka vairs ar to galā netikšu. Man pāriet «apetīte» par to domājot. Saki, kā tu pats varēji nonākt pie tādām domām, ja redzi, ka tur viss saies briesmīgā haosā?»

«Atpūties tagad, pāris zemes gadus atvelc elpu, bet esmu pārliecināts, ka ilgi nespēsi noturēties te augšā un gribēsi doties lejā tajā haosā bez lielas domāšanas. Tu nenocietīsies ilgi, uz to visu skatīdamies. Tavs prāts tev mieru nedos.»

«Tu esi mans hierarhs, vienmēr un visos laikos esmu tevi respektējis, bet šoreiz gribu sacīt, ka šajā brīdī nevaru iedomāties, ka, tur lejā nonākot, es spētu kaut ko labu paveikt, sevišķi, ja tu paliec te augšā un gribi mani vienu tajā ellē iegrūst. Padomā par to un maini savas domas.»

Inigaes nopietni lūkojās uz savu nemierīgo jaunāko draugu un savādi laimīgs smaids parādījās viņa sejā:

«Vai tavs garastāvoklis uzlabotos, ja es teiktu, ka arī es no jauna turp došos?»

«Tā ir pavisam cita lieta, ar tevi es lecu lejā kaut tūlīn, tikai jāizpēta kur, turklāt nezinu, vai izdosies tādos apstākļos tikt cauri.»

«Sen atpakaļ es izstrādāju sīkus aprēķinus, piepalīdzot mūsu centram, kura pakļautībā ir Zemes planēta. Ja mēs nonākam uz Zemes kādos valstiski valdošos posteņos, tad esam iežņaukti tādās spīlēs, kur paši nevaram brīvi rīkoties un visa dzīve jāpavada valstisko lietu kārtošānā. Mums nebūs laika domāt par citām lietām. Pirms iepriekšējās laišanās zemē es jau biju paredzējis, ka mēs nekur tālu netiksīm, tikai savedīsim kārtībā

šīs Zemes valstiskās lietas un ka tikai ar nākamo lēcieni spēsīm pilnīgi darboties un ķerties pie rīkles pašam dēmoniskajam centram. Tāda uzdevuma paveikšanai mums vajadzīga laba atpūta un rūpīgi izstrādāts plāns. Un man plāns jau ir gatavs. Vai gribi to dzirdēt?»

«Saprotu, ka tev kaut kas sevišķs ir padomā, bet kas tieši, tas man nav skaidrs.»

«Skaties labi, velniņi tur lejā, tagad iztrakosies, dēmoniņi tos raustīs uz visām pusēm. Līs nevainīgu karavīru asinis bez jēgas un iemesla, tikai viena absurda mērķa dēļ, lai Vilhelms II apmierinātu savu iedomību un varaskāres apetīti, uz ko viņu kūda inspirētāji. Nebēdā, Otto, pašlaik neko nevar darīt, bet pēc velnišķīgās trakošanas mēs abi atkal būsim lejā un kopīgi ar daudziem citiem draugiem sāksies mūsu īstā darbība. Tad izveidosim jaunu saprašanu par visām ideoloģijām, kas maisa cilvēka prātus. Mūsu galvenais uzdevums ir atšifrēt dēmonisko varu, mums Zemes telpā atrodoties, parādīt to Zemes radībai, lai tā reiz tiek skaidrībā par to, kas viņu ir maldinājis līdz šim. Esmu pārliecināts, ka šoreiz mums izdosies visu sasniegt un īstos dēmonus noķersim aiz viņu nešķīstās velna astes, atņemsim viņiem varu kā uz Zemes, tā visos citos plānos.»

«Tu mani, cienījamais hierarh, ļoti pārsteidz, uzburot tādu ainu. Tagad sāku pilnīgāk tevi saprast, esi mani aizrāvis ar saviem nākotnes plāniem. Patiešām liels prieks plūst caur visu ķermeni, kad sāku aptvert plašos dēmonisma iznīcināšanas plānus. Ar sirdi un dvēseli gribu tajā piedalīties un traukšos uz visām pusēm, kur tikai būšu vajadzīgs. Tomēr gribu sīkāk zināt par dažām lietām. Piemēram, ja nonāksim uz Zemes, kur nonāksim un kas palīdzēs visus savest kopā?»

«Skatīsimies tālāk, rādīšu tev situācijas, kādas mums būs priekšā, lai uzsāktu savu darbu.

Man tur lejā sagatavota kāda ģimene, to izkārtoja un

izveidoja ar savām inspirācijām mūsu Augšas draugi. Es tur drīzumā došos, bet ieskaties tajā inteliģentumā, kas piemīt šai ģimenei. Tie ir vienkārši zemnieki, tomēr ar augstu dvēselisko attīstību un tas palīdzēs mani labi apstarot līdz es sasniegšu pilngadību, turklāt tas mani pasargās no kārdinājumiem, kas jauc prātus cilvēkiem lejā. Tavai zināšanai, šī ģimene te augšā nāk no cienījamas klases gariem, ar kuriem tika sarunāts, ka tie labprātīgi dosies lejā un tad, kad es tur nonāksu, labi audzinās, lai es nekristu par upuri nekādiem ļaunajiem gariem. Vai labi saproti, kā tas viss notiek?»

«Jā gan, par tavām nākotnes gaitām man ir pilnīga skaidrība, bet par sevi es nekā nezinu. Kur es varētu apmesties un, kas mani pievāks, lai es neiekristu tādā ģimenē, kas ir īsta velna ligzda, kura mani var dzīvu aprīt.»

Iniga es nopietni lūkojas uz savu sabiedēto līdzgaitnieku un mierīgi turpināja:

«Par tevi, draugs, arī ir domāts. Skaties, ko tev rādīšu. Palūkojies tur, tie būs tavi audzinātāji, kad nonāksi lejā. Ar viņiem ir tāda pat noruna, kā ar maniem nākošajiem vecākiem, tikai nesteidzies un vēl lejā nelec. Tavs laiks būs ap 1915. gadu. Man tur jābūt ātrāk, lai sagatavotu visas ideoloģiskās zināšanas, kuras jums

**A. P. Balodis – Inigaes
1. pasaules kara laikā**

pārējiem vajadzēs iemācīties, lai spētu pareizi darboties.»

«Kaut cik varu saprast, tikai viena neskaidrība. Kā mēs varēsim viens otru atrast, lejā nonākuši? Kā redzu, mums paredzēts nonākt vienā valstī, tomēr tava vieta ir šai zemei vienā malā, bet mana pilnīgi citā. Vai neiznāks tā, ka nodzīvosim savu mūžu un viens otru tā arī neieraudzīsim? Vai tas tevi nebiedē?»

«Tie mūsu dienesti, kas ir te augšā, ar precīzām inspirācijām darbosies un izvedīs mūs cauri dzīvei un attiecīgajā brīdī, mums pašiem nezinot, mēs satiksimies un darīsim savu darbu tālāk. Viss notiks tā, kā iecerēts, un nekādi ļaunie spēki nespēs mūs šķirt.»

«Nupat ieminējies, ka reizē ar mums lejā dosies daudzi mūsu draugi. Vai patiesi ir tā sagatavots, ka varēsim visi nonākt vienā valstiņā un arī sanākt kopā, jo tu, mans hierarh, būsi tas, kas mūs visus savienos ar ideoloģiskiem motīviem un saskaņos darbībā. Vai ir paredzēts, ka arī citās valstīs būs mūsu sabiedrība?»

«Būs, taču mazākos apmēros. Citās zemēs laidīsies vēl aiz mums, tie palīdzēs izplatīt visas tās zināšanas, ko, tur lejā esot, spēsim sagatavot. Arī mūsu draugi tiks izkaisīti pa visu planētu, tie darīs visu, lai atmaskotu dēmoniskās velnišķības.»

«Vēl man ir nopietns jautājums. Tu labi pazīsti briesmīgo Zemes haosu un tajā dēmoniskie spēki ar lavriskām masām skrien uz visām pusēm un tracina cilvēkus. Tu arī labi zini, ka, nonākot lejā, mēs zaudējam savas zināšanas, kas augšā ir iegūtas. Kā tu vari būt drošs par to, ka mācēsi pareizi visu atminēties un neiekritīsi kādu velnu inspiratīvos nagos, kas var visu izjaukt un atkal nekas neiznāks? Mani šī lieta tomēr biedē. Atceries, kas notika iepriekšējo reizi, kad daži mūsu labākie draugi, kas te augšā visu saprata, lejā bija gatavi pret tevi karot, jo tur saprašana ir pavisam cita.»

«Pareizs ir tavs iebildums un šajā virzienā esmu sagatavojies ar lielu rūpību. Paskaidrošu, kā tas varēja notikt. Jau zini, ka mans Kosmiskais intelekts ir samērā augsts un esmu labi iemācījies disciplinēt visas savas rīcības, tāpēc spēju nekrist velnu slazdos. Pie tam man piemīt spēja iztaustīt neierobežotus attālumus un visu, ko tikai es gribu. Šī īpašība man palīdzēs uztaustīt no Zemes kosmiskos plašumus un iegūt par to visu zināšanas. Tie ir galvenie mani elementi, ar kuriem gribu lejā parādīties.

Otra lieta ir tā, ka esmu sagatavojis dienestus, kas mani lejā uzmanīs un vadīs ar savām inspirācijām, lai nekādi negatīvie spēki mani nemaldinātu. Svarīgi saprast, ka es būšu brīvs, ka nekādi sarežģīti valstiski pienākumi netraucēs un es varēšu nodoties ilgām koncentrēšanās meditācijām un intuitīvi iztaustīt visas varbūtības.»

«Saprotu tevi, mans hierarh, bet, kad būsi iedzīvojis Zemes apstākļos, lūdzu, palīdzi man tevi atrast, jo es nekad nespēšu tik viegli izlauzties cauri visādām preteklibām.»

«Nebēdā, Otto. Ak, jā, zinu, ka tas nav tavs īstais vārds, to vajadzēja mainīt jau iepriekšējā inkarnācijā. Gribu turpmāk tevi saukt par Ailendu, kā tevi pazīst pie mums. Vēlos nosaukt vārdu arī tavam draugam, ar kuru būsi kopā uz Zemes un ar kuru arī ideoloģiski sadarbosies. Viņš ir gudrs un mācēs dažus vārgākos brāļus pamācīt.»

«Cik nojaušu no tavām domām, tad gribi runāt par Instenu. Taisnība, labi, ka ieminējies, mēs patiešām esam labi draugi te augšā un, ja tavs plāns to ir paredzējis, ka varēsim būt uz Zemes kopā, tad tas mani ļoti iepriecina, varēsim daudz ko labu paveikt.»

Dēmoniskie viesuļi

Zemes planētā

Gāja gadi un Zemes atmosfēra arvien vairāk piepildījās ar nemiera mutuļiem. Eiropas centrs atkal nonāca nesaticībā. Valstis pastiprināti bruņojās, jo iepriekšējā draudzīgā sadarbība, ko izveidoja Aleksandrs II un Bismarks, strauji bruka. Valdība savstarpējā neticība un neuzticēšanās.

Lielākais nemiera cēlājs bija Vācijas valdnieks Vilhelms II. Visur veidojās aizsardzības vaļņi. Tā saucamās, Zigfrīda un Mažino aizsardzības līnijas būvējās lielā steigā, arī diplomātiskajās attiecībās nebija vienotības. Ap Eiropu notika kari.

Jaunais Krievijas cars Nikolajs II centās sev pakļautās tautas samierināt un, lai atvieglotu tautu smago stāvokli pret vēl valdošo muižniecību, kas negribēja no savām privilēģijām atteikties, ieviesa vairākas reformas.

Krievijā slepeni darbojās dažādi revolucionārie kūdītāji, ko dēmoniskie «ģēniji» bija nomaskējuši zem komunistu saukļa – «brīvība, brālība, vienlīdzība». Tie ielauzās vienkāršajā tautā ar saviem lozungiem, kas pielipa cilvēkiem, kuri neieslīga dziļākās pārdomās par tajos izteikto vārdu praktiskās darbības pusi. Dēmonu mērķis bija gūt varu visā Eiropā, bet lielāko plauju tas ieguva Krievijā, kurā mita daudzas tautas un nebija viegli tās visas nomierināt un saturēt kopā.

1914. gads atnesa jaunu karu. Tas nozīmēja, ka pasaule tiks ierauta briesmīgās mokās, ciešanās un nāves draudos. Varaskārais Vilhelms II bija iecerējis kļūt par visas Eiropas vadoni un sagraut lielo Krieviju.

Dēmoniskās masas priecājās, līksmojās un kāri barojās no cilvēku mokām un ciešanām. Dēmoni bija savu mērķi sasnieguši un tagad varēja atstāt iedomīgo Vilhelmu II likteņa varā, jo tik un

tā neviens vairs tik viegli šo milzīgo kara vētru apturēt nespēja.

Frontes raustījās uz visām pusēm, tikai Francijas un Vācijas smagās kara līnijas ilgu laiku palika uz vietas. Visu armiju rindas kļuva retākas, daudzi krita, taču viņu vietā atkal nāca jauniesauktie. Dēmoniskais kara nezvērs bija pavēris savu iznīcību uz visām tautām un valstīm. Visur klīda lieli bēgļu bari. Ar tiem pildījās Krievijas tundras, kur tos apņēma baigums un neziņa par savu nākotni. Saviļņojās visa pasaule un nu bija vajadzība atrast līdzekli, kā šo kara haosu savaldīt.

Beidzot nonāca pie tā, ka vienīgais ienaidnieks bija koncentrējies Vācijā, ar to viss bija izteikts. Galvenais mērķis bija savaldīt Vilhelmu II un ierobežot viņa varu. Reizē ar to Vācijas pretestība strauji mazinājās un tuvojās savam sabrukumam. Stiprā Vācija lēnām zaudēja savus spēkus un agrākais starptautiskais prestižs izzuda. Vācija grīļojās un bija redzams, ka reizē ar sava spēka zaudēšanu tā zaudēs arī savu vienotību.

Kas notika plašajā Krievijā? 1917. gads bija liktenīgs, jo komunistiskais apvērsums bija radījis sev labvēlīgu vidi plašās tautas masās. Pret Vāciju vajadzēja uzturēt rietumu fronti, bet tā sāka grīļoties, jo galvenās cīņas jau notika pašā «tēvzemes» iekšienē, kur baltajiem vajadzēja cīnīties ar sarkanajiem. Sātaniskā ideoloģija bija sagrābusi cilvēku masas, kā galvenais ienaidnieks tām tika pasludināts Krievijas cars, kas jānogāž un jāiznīcina.

Jāuzsver, ka šajās lielajās kaujās Krievijas armijā tika iesaistīts mums pazīstamais Inigaes, bet tikai zem cita vārda. Pēc militārās izglītības viņš kā virsnieks cīnījās rietumu frontē pret vāciešiem un, izceļoties sadursmēm iekšzemē, pievienojās balto gvardēm cīņā pret komunistiem.

Pašā pirmsākumā viņš nekā nezināja par to, ka pirms apmēram trīsdesmit gadiem pats valdīja Krievijā kā ievērojams un populārs valdnieks. Tagad, valdot citam caram, viņš karoja, lai aizstāvētu

šo zemi no ienaidniekiem.

Inigaesam arī vēl šajā laikā daudz kas bija apslēpts, piemēram, tas, ka kopā ar viņu cīnījās viņa draugi, tomēr viss notika tā, kā Augšā bija plānots. Visi labākie un tuvākie cīnītāji nolaidās vienā tautā un cīnījās kā virsnieki pret lielās Krievijas ienaidniekiem. Bija spēki, kas ar savu ģenialitāti inspiratīvi no augšas visu kārtoja un saskaņoja.

Gadu tūkstošiem šīs zināšanas tika slēptas cilvēka saprašanai, tomēr šajā inkarnācijas laikā Inigaes bija nolēmis ar neatlaidību cīnīties, lai atmaskotu un atklātu tos tumšos spēkus, kas visu šo laiku izmantoja, lai radītu vienīgi ciešanas, mokas un nāvēšanu. Inigaes zināja, ka tas ir nenormāli – vienas tautas cīņiņš pret otru un vienas valsts karš pret otru. Tagad var nojaust, ka viņam tieši šajā inkarnācijā vajadzēja pašam darboties kara apstākļos, lai redzētu drausmīgās kara vētras, kas bez kāda izskaidrojuma liek nāvēt cilvēku miljonus. Kas gan bija tie spēki, kuru dēļ Zemei bija tā jācieš?

Inigaesu sāka tirdīt arvien pieaugošs nemiers, tas nedeļa mieru, lai kur arī viņš atrastos. Bieži radās slēpts jautājums, uz kuru bija jāmeklē atbilde. Bija izietas vairākas frontes, redzētas visādas mokas un ciešanas, tomēr Inigaes tika izvadīts cauri šiem kariem un palika dzīvs. Ap viņu vienmēr atradās auriskie aizsardzības spēki, tie iedarbojās uz viņu ar savām inspirācijām un atvairīja draudus, kuros tika ierauti neskaitāmi cīnītāji, kuri palika guļam kaujas laukos. Šie pārdzīvojumi dziļi iespiedās atmiņā un tas lika viņam pētīt un atklāt, kas patiesībā ir pie vainas.

Pievērsīsimies tām dēmoniskajām izrīcībām, kas vēlās pāri Krievijai. Boļševisms ar dažu labu saliedētu un disciplinētu latviešu pulku palīdzību, izglāba revolucionāros vadoņus no iznīcības. Kāpēc tam tā vajadzēja notikt un kāpēc tieši šiem varonīgajiem latviešu tautas cīnītājiem bija jāatbalsta šo sātanisko ideoloģiju? Vienkārša atbilde – viņi nezināja, ko tie

aizstāv. Ap šiem cīnītājiem riņķoja dēmoniskās viltības rēgi, kurus tie nespēja saskatīt. Fiziskās acis nebija spējīgas pamanīt tās viltības, kas auriskajā plānā virmoja ap šiem cīnītājiem. Fiziskais ārējais iemesls slēpās cerībās, ka latvju tauta kļūs brīva, drosmīgie cīnītāji atgriezīsies savā zemē un lems par savas tautas likteņiem. Te notika kā auriskā, tā fiziskā mānīšana. Daudzi no šiem varonīgajiem karavīriem vairs savu zemi neieraudzīja un tika ierauti asiņainajā nāves mutulī, kur tie nosmaka bez savu ilūziju piepildīšanas.

Ļaunie spēki atrada sev jaunus barības laukus un ar zvēriskajiem paņēmieniem traucās pāri plašajai Krievijai. Ārējās frontes sāka lēnām aprimt, toties iekšējās cīņas pieņēma nežēlīgas savstarpējas izrēķināšanās formas. Arvien vairāk uzvaras kaujas laukos nosvērās par labu sarkanajiem komunistiem. Nāves izkopts plāva uz visām pusēm un kas gan spēj izprast tās mokas un ciešanas, kuras nepārtraukti vēlās pār šo plašo zemi.

Krievijas cars ar savu ģimeni un arī tie viņa atbalstītāji, kas nespēja savu dzimteni laikā pamest, tika nonāvēti. Komunistiski dēmoniskais režīms nepazina nekādu žēlastību. Visi, kas nevēlējās pakļauties šai ideoloģijai, tika uzskatīti par ienaidniekiem, kuri bija jāiznīcina nonāvējot vai izmērdējot Sibīrijas drēgnajās tundrās. Tajā brīdī daudzi kļuva par šī režīma ienaidniekiem. Pirmie krita šo vienību komandieri, tad vienkāršie karavīri, kas, saskatījuši zvēriskumu un netaisnību, vēlējās tiem pretoties.

Miljoni tika iznīcināti. Dēmonisma vara tagad valdīja pār visu un asiņainie teroristi pildīja savu uzdevumu. Badā izmērdēti, pamesti bērnu bari klīda pa pilsētu ielām, nezinādami vairs, kur ir viņu vecāki. Lai no tiem atbrīvotos, organizēja speciālas komandas, kas tos ķēra un iznīcināja. Nav vārdos izsakāmas tās šausmas, ko jaunais «brīvību» nesošais laikmets spēja izdarīt. Smagi cieta zemniecība, kas līdz šim bija barojusi kā plašo

Krieviju, tā daļu Eiropas. Ukrainu pirms šī kara sauca par labības klēti, tagad ukraiņu zemnieki tika uzskatīti par ienaidniekiem, kas jāiznīcina. Miljonus centīgu Ukrainas zemnieku nomērdēja badā. Daudzi nosala un pazuda Sibīrijas ciešanu un moku nometnēs. Tajā laikā, lai apturētu komunistu trakošanu, ne Rietumi, ne cits spēks iejaukties nevēlējās, jo paši bija izraisījuši un finansējuši šo sarkano nezvēru. Un vājprāta mutuļi turpināja savu velnišķīgo rīcību. Kolhozi auga kā sēnes pēc lietus un tur atlikušā zemniecība sāka pierast pie bada un nabadzības.

Kas šo zemniecību vadīja un deva jaunas saimniekošanas zināšanas? Tie, lielākoties, bija nevēlami, kas akli paklausīja sarkanajiem vadoņiem, un agrāk pārtikušais zemnieks tagad tikai vilka savu dzīvību. Mutes tika «aizbāztas», valodas apsīka un zemnieciskais prieks pazuda. Visus pārņēma drūmums un bezcerība. Ik pa laikam dzirdēja runas, ka agrāk, kad cara tētiņš valdīja, nekā netrūka, netraucēti varēja dzīvot, bet tagad...

Gan Inigaes, gan viņa brāļi visu to redzēja un dziļi pārdzīvoja. Visus pārsteidza drausmīgā rīcība. Ar laiku tautas pierada un sāka samierināties ar domu, kas tas vienkārši tā notiek un neko tur nevar darīt. Ļeņina un vēlāk Staļina asinskāre draudēja katram, kas iedomātos iepīkstēties par notiekošo. Inigaesā pašā nostiprinājās pārliecība, ka tā ir nenormāla rīcība un noteikti ir kādi spēki no neredzamās pasaules, kas fabricē šo asinskāri, un ka šī slēptā vara ir jāatrod. Viņš uz vairākiem gadiem bija spiests aiziet tālu no Krievzemes un nokļūt Āfrikas kontinentā. Ko varēja ieraudzīt Āfrikā? Vispārējas kara sekas. Visur rēgojās izmocītas tautas, nabadzība un koplība, kaut šīs valdības nebija saindētas ar komunistisko vājprātu, tomēr karš, iedams pāri, bija skāris arī šo kontinentu, kaut arī ne tik smagi kā Eiropu. Nekur uz Zemes neko labu ieraudzīt nevarēja, tikai ciešanas, vaimanas, sāpes un mokas.

Pēc dažiem gadiem Inigaes atgriezās Latvijā. Piedzīvotie kara

gadi nelika viņu mierā un arvien pieauga griba un domu spēks, ka jāatklāj īstie ciešanu radītāji.

Tobrīd mazais Ailends jau bija nācis pasaulē. Tas jautri līksmoja par skaisto dabu un to, kas notika ap viņu, tikai viņš nevarēja saprast, kāpēc viņa māte allaž ir bēdīga, mazrunīga un reizēm smagi nospiesta. Nekā viņš nesaprata no tā, kas bija drāzies pāri visai mūsu zemei. Viņš dzīvoja pavisam vienkāršos apstākļos, kur agrākās inkarnācijas spožums un bagātība viņu vairs neskāra. Pirmos gadus bērna prātā viņš daudz sapņoja. Savā nodabā viens pats ar kaut ko sarunājās, bija jautrs, dzīvespriecīgs, kaut ikdienā bija spiests samierināties ar viselementārāko barību, ko viņa māte tam rūpīgi sagādāja. Tomēr gribas pieminēt otro viņa dzīves gadu, kad tas ar mokām izglābās no aiziešanas viņsaulē un ko tagad varam redzēt kā neredzamo ļauno spēku sagatavotu. Reiz viņa vecākā māsa bija tikko izlējusi vārošu pienu bļodā, bet, kamēr viņa tukšo katlu nesa atpakaļ, atstājot bļodu ar pienu uz grīdas, mazais draiskulis, kurš tikko bija sācis streipuļot, devās garām bļodai. Mazās neveiklās kājeles paslīdēja un viņš iegāzās karstajā bļodā. Par laimi bļoda «lielā vīra» svaru neizturēja un apgāzās. Ar brēcienu vien bija par maz, sāpēs locīdamies, viņš nenomierinājās arī tad, kad māte viņu pacēla uz savām rokām. Laimīgā kārtā viņa zināja šo to no ārstniecības lietām un ar rūpību un ārstniecisku gādību radušās tulznas ātri izdziedināja. Drīz puika varēja atkal skriet.

Kādu rītu mazais Ailends, sasniedzis divarpus gadu vecumu, bija ievērojis, ka mamma ir pavisam drūma un birdina asaras. Viņš pieskrēja klāt un iejautājās:

«Mammu, kāpēc tu raudi?»

Māte piespieda mazo sev klāt:

«Tāpat vien, dēliņ. Man tāda smagāka sirsnība, bet tu gan nebēdā, esi priecīgs un jautrs, gan mammas bēdas pazudīs.»

Viņš pacēla acis un raudzījās viņas sejā:

«Mammu, tu teici, ka vairs nebūsi bēdīga, tomēr tu raudi. Kas tev kait?»

Nekas neatlika, kā vien stāstīt, un māte pēc neilgas pauzes ierunājās:

«Tu vēl esi mazs puisītis un nekā nezini par karu. Tavs tētis ir tālu prom un es nezinu, kas ar viņu notiek. Tāpēc man ir tāds drūms noskaņojums. Es gaidu viņu mājās, tad mums, dēliņ, ies daudz labāk.»

Ailends nekā nesaprata:

«Kas tas ir «tētis», vai es viņu pazīstu?»

«Nē, nepazīsti gan, tomēr viņš ir tas, kas par mums gādā, lai mēs varētu labi dzīvot. Tu viņi satiksi, kad viņš pārnāks.»

«Kur tad viņš ir? Kāpēc viņš nenāk mājās?»

«Viņš ir tālu prom no mums. Es gribu zināt, kā viņam iet, vai viņš ir vesels un vai labi jūtas.»

Te pēkšņi mazais paliek nopietns, skatās pār mātes plecu kaut kur tālumā un it kā iegrimst savādās domās. Māte skatās uz viņu un nekā nesaprot:

«Uz ko tu, dēliņ, skaties?»

Viņai par pārsteigumu Ailends atbild:

«Es ieraudzīju tēti. Nebēdā mammu. Viņam iet labi, viņš guļ viens pats gultā un, kad es uz viņu paskatījos, viņš pasmaidīja.»

Mātei tas liekas kā fantāzija:

«Ko tu, dēliņ, runā. Kur tad tu varēji viņu ieraudzīt?»

«Jā, es viņu redzēju, nāc, es aizvedīšu tevi pie viņa.»

To izteicis, Ailends saķer māti aiz piedurknes un velk ārā pa durvīm. Ziņkārigi viņa seko – Ailends ved viņu gar lauka malu tieši tajā virzienā, kur karš notiek. Pēc kāda gabaliņa māte viņu aptur:

«Nekas, dēliņ, sagaidīsim, kad tētis atnāks mājās. Tagad neiesim pie viņa», tomēr sirdī viņa jūtas pavisam savādi. Nevienš

neko izskaidrot nevarēja, taču, kad pēc pāris dienām pienāk vēstule, tajā sacīts, ka tēvs ticis karā ievainots un nu atveseļojas kādā slimnīcā netālu no Melnās jūras. Ar savu intuīciju mazais zēns bija sataustījis tikko atstāstīto un kādi neredzami gari bija ar viņu savienojušies, lai nomierinātu bēdīgo mammu, un tas arī izdevās. Turpmāk viņas noskaņojums kļuva mierīgs. Fiziski to izskaidrot nevaram, taču tas pierāda, ka radiācijas viļņi aizskāra mazo dvēselīti un apstiprināja to, ko neviens tajā laikā izskaidrot nespēja. Auriskie starojumi darbojās un šī mazā intuīcija to pārdzīvoja kā realitāti, kuru Ailends bija skatījis ar auriskajām acīm.

Pēc pāris gadiem kaujas aprima un visi gatavojās jaunam miera laikmetam. Ailenda tēvs atgriezās mājās, un dzīve no jauna uzplauka, tomēr vecākā paaudze, kas baigos karus bija piedzīvojusi, vēl neticēja mieram, kas varētu ilgstoši pastāvēt. Jaunā paaudze nekā no pagājušajiem kariem nezināja un sapņoja par varonību iet karā un cīnīties ar ienaidniekiem. Ar ko, tas nebija svarīgi, viņi gribēja būt lieli un stipri karavīri.

Jaunekļus kā ierasts attiecīgajā laikā iesauca armijā. Tā rīta agrumā Ailenda vecākais brālis kopā ar kaimiņu jaunekļiem tika pavadīti jauno karavīru dienestā. Braucot garām mājām, tie dziedāja kareivju dziesmas, no kurām mazais zēns atcerējās tikai tādus vārdus:

«Es biju brīvs kā ērglis gaisā».

Šī jauno karavīru aizbraukšana un dziedāšana atstāja uz mazo dziļu iespaidu. Viņam bija gandrīz seši gadi, taču pēc vērotā viņš izjuta lielu varonību un, ieskrējis atpakaļ istabā, viņš iekrita gultā, un asarām acīs sāka skaitīt, cik viņam vēl gadus jāgaida, kad dziedādams varēs doties citiem līdzī karalaukā. Māte un māsa, atgriezušās istabā, nevarēja saprast, par ko tik ļoti birst asaras. Liels bija viņu pārsteigums, kad Ailends atzinās, ka raud, jo viņam vēl ilgi jāgaida, kamēr viņš varēs doties karadienestā.

Šis mazais notikums parāda divas puses, kurām katrai ir savi atšķirīgi pārdzīvojumi. Vecākā paaudze labi izprata kara draudus un drūmās noskaņās izvadīja savējos militārā dienestā. Valdīja neziņa, vai karā aizgājušie reiz pārnāks laimīgi mājās, jo atmiņās joprojām bija jau zaudētie piederīgie – mīļie, kurus tā arī vairs nekad neieraudzīja. Rūpes un bēdas pārdzīvoja ikviens, kas bija nonācis līdzīgā situācijā.

Turpretī mazie jaunekliši, kas neko nezināja par karu, savās fantāzijās to iedomājās kā lielu varonību. Ne viena, ne otra puse nespēja aptvert to, ko karš īstenībā nesa cilvēkiem un ka patiesībā kareivji bija spiesti padoties vājprātīgiem valsts vadītājiem, kas savas pavēles saņēma no ļaunās pasaules.

Šie kontrasti starp Zemi un Viņpasauli darbojās bez pārtraukuma un valdīja uzskats, ka tā tam ir jābūt. Ik pa laikam bija jāgaida, ka nāks nākošās kara vētras un visiem būs jādod savas artavas. Pie mums uz Zemes tā bija kā likumība, kā aksioma, ko bija spiesti pieņemt, – citādi nevar būt.

Ko par to domāja mūsu Inigaes, vai viņš spēja samierināties ar tādu uzskatu? Iziedams cauri visādiem kara pārdzīvojumiem, viņš bija ieguvis cietu loģiku un vēl cietāku disciplīnu valdīt pār sevi, savām domām un jūtām un neko savās domās neielaida, ko nevarēja ar loģisku prātu pārbaudīt. Inigaes ik pa laikam piebiedrojās cilvēkiem, kas gāja uz svētām vietām, izjuzdams gribu pacelties pāri Zemes ierastajiem likumiem un meklēt taisnīgu atrisinājumu savām domu–jūtu ilgām, kurām viņš pievērsās ar katru dienu arvien stiprāk.

Šajā laikā galvenais bija aizsniegt pēc iespējas tālākas sfēras aiz Zemes planētas. Dienās un naktīs viņa domas sniedzās kādos dziļos tālumos virs mūsu planētas. Tā bija vēlēšanās ieskatīties tajā plašumā, ko cilvēki sauca par debesīm, un dabūt kādu pilnīgāku saprašanu par, tā saukto, Dievu, kā arī par visu to, kas tur notiek. Ar koncentrēšanos viņam izdevās saskatīt ko tādu, ko

ar fiziskajām acīm nevarēja redzēt.

Par šīm lietām viņš bija dzirdējis kaut ko no citiem avotiem, tomēr pats piedzīvojis nebija un saprata tikai to, ka nekad nedrīkst ticēt visam, ko ar auriskām acīm saskata. Visam, ko redz, ir jābūt saskaņā ar prāta loģiku. Arvien vairāk viņš redzēja auriskos redzējumus, bet viņš pats par to teica:

«Kad sāku kaut ko redzēt, es nojaušu, ka mani kaut kas savādi vada, stāvot abās pusēs un intuitīvi skaidrojot visu notiekošo. Mani tas pievilka un pagāja laiks dažādo redzējumu šķirošanā, līdz panācu, ka to, ko gribēju redzēt, skatījos, bet uz to, kas man nepatika, neskatījos. Visu kontrolēju ar disciplīnas palīdzību. Kad jau ilgāku laiku tā biju rīkojies, sapratu, ja nemācēšu sevi stingri savaldīt, varu krist šizofrēnismā un tad vairs ārā netiek. Auriskie redzējumi ir sarežģīti un bieži neizskaidrojami, parastais prāts tam līdzī netiek. Ja nemāk tādus redzējumus bremzēt, tad jūtas saārda prātu un ierauj vājpātā.»

Vēlāk Inigaes stingri piekodināja saviem sekotājiem, lai tie nekad necenšas pēc aurredzības, jo to pārvaldīt ir ļoti grūti, parasti cilvēki nespēj to kontrolēt tādā līmenī, kā vajadzētu. Tā veidojas trako nami, jo auriskā skatījumā var ieraudzīt lavriskas un dēmoniskas mātīšanās, ko parasti mēs nespējam izskaidrot, ar to tiek sagrauts domu–jūtu aparāts. Ja no tā visa neko nesaprot, tad cilvēks ir pazudis.

Labākais līdzeklis ir vingrināties intuīcijas attīstīšanā, tas nav bīstami un labi noder, ar to daudzas lietas var izpētīt un atklāt nezināmas variācijas. Viņš pilnībā aizliedza interesēties par jeb kādu aurredzību, lai pasargātu sevi no visādām ļauno spēku viltībām. Pats šo lietu spēja pilnīgi pārvaldīt, pateicoties milzīgajai disciplīnai un loģiskajam prātam. Jau minējām, ka viņam piemita ģeniāla intuīcija un savus redzējumus viņš kontrolēja ar intuitīvu loģiku. Ar savām spējām viņš ielauzās tādos dziļumos un augstumos, ko līdz šim nekad nebija varējis

iedomāties, un līdz ar to uzzināja lietas, kas Zemes telpā nebija zināmas. Pirms panākt labu un tiešu kontaktu ar Īstajām debesīm jeb Kosmisko Centru, lai varētu saņemt neviltotus starojumus no augšas, viņš caur dažādiem secinājumiem saprata, ka tā var darboties arī ļaunie spēki, kas atrodas dažādos starpplānos, un tie var ietekmēt cilvēku uz nepareizu domāšanu un novirzīt viņu no pareizu starojumu saņemšanas. Tas bija nozīmīgs atklājums, kas Inigaesu spieda šajā virzienā darboties pilnīgāk, jo viņa intuīcija norādīja, ka cilvēki, ejot uz baznīcu, bieži nesaņem to, ko vēlas. Starp Zemi un Kosmiskajām debesīm valdīja liela miglainība.

Visi pagājušie laiki lika viņam atminēties trakos karu absurdus un viņš tiecās atrast tam atrisinājumu. Viņš secināja, ka, lai dzīvotu pareizi, ir jāatrod dzīves pamatbāze, un tāpēc:

1. Jāpanāk skaidrs kontakts ar Īstajām Kosmiskajām debesīm.

2. Ja ir kontakts, tad reizē darbojas arī pareiza loģika, jo šajā sistēmā nekas nedarbojas bez skaidras loģikas.

3. Ja ir pareiza loģika, tad caur to iespējams skatīt dažādas dzīves situācijas un atrodami pareizākie risinājumi.

4. Ar tādu nostāju un domāšanu uz Zemes izbeigsies kari un nemieri.

5. Ja kādos plānos eksistē tādas ļaunās varas, kas dod cilvēkiem mocības, tad šīm varām ir jāatņem spēks. Ja tāds spēks pastāv, tad tas ir dēmonisks un līdz šim ticis slēpts cilvēka skatam, lai nespētu to atmaskot un ieraudzīt, un tas varētu turpināt celt nemierus cilvēkiem pašiem savā starpā.

Ja patiešām šo dēmonisko varu atklāsim, tad atņemsim tai spēku. Zemes telpā ir jārada tāds miers, lai nekas vairs neapdraudētu Zemes radību.

Inigaesa domu starojums bija spraigs un veidoja ap sevi nākotnes priekšstatus. Cilvēku uzdevums būs tāds, kas automātiski iznīcinās dažādās nenormālības un dzīvi apdraudošos

faktorus. Tam jāparādās politikā, kā arī dažādos materiālās dabas notikumos, kas izskaustu nabadzību un bezdarbu. Visam jābalstās uz atjaunotu darba sistēmas pārkārtojumu un internacionālu finanšu sistēmas ieviešanu valstīs, kas tiktu vadīti no viena kopēja planētas centra.

* * *

Turpinājumā saruna ar tiem spēkiem, kas atrodas augstākos plānos.

Manis jautātais lasāms slīprakstā, kā jau tas bija iepriekš.

«Vai esat mūs sadzirdējuši un gribat ar mums parunāties? Kas notika un notiek Zemes planētā minētajā laika posmā?»

«Mēs sekojām līdzī jūsu domu gaitai un tiešām gribam parādīt to aurisko pusi, kas pie jums notiek, kā arī inspiratīvo daļu citos plānos.

Visa dēmoniskā pasaule ir ārkārtīgi aktīva un meklē pie jums starp cilvēkiem tādas izdevības, lai spētu sakūdīt, satracināt kādus valsts vīrus, lai tiem, savukārt, liktu gribēt cilvēku mocīšanu, no kā rastos bēdas un ciešanas. Un no tā Ļaunā pasaule varētu baroties un atspirgt. Ilgi tie skrēja pār planētu un tracināja tautas uz kara briesmām, bet visauglīgāko zemi atrada sarkanās Krievijas atmosfērā, kur, ar milzīgu spēku inspirējot vadoņus uz visādu neuzticīgo elementu meklēšanu, piedabūja tos visādi spīdzināt, mocīt un līdz beidzot nāvēt.

Jums grūti aptvert, ja teiksim, ka ap Staļinu un viņa atbalstītāju rindām darbojās veseli dēmonisma leģioni, kas nepārtraukti tam iedvesa, lai meklē pretiniekus un meklē tos starp godīgiem cilvēkiem, un ierauj tos mocību kamerās. Ja jūs spētu to redzēt, kā mēs to redzam, jūs visu laiku dzīvotu šaušalīgās bailēs no briesmīgajiem skatiem. Tur redzams dēmoniskais zvēriskums, kas viņu izpildītājus uz Zemes pārvērš par augstākās klases sadistiem, tur saskatām cilvēkus, kas sāk trīcēt, ja neatrod kādu, ko pamocīt un spīdzināt. Bieži notiek tā, ka viņus pašus vēlāk

nogalina pašu bijušie draugi. Redzam, cik dēmonisms savā nežēlastībā ir mežonīgs un asinskārs. Tie ir zaudējuši jebkādas zināšanas par to, kas par tādu rīcību pienākas un kādas būs sekas viņiem, kad mērs būs pilns un pašiem būs jānonāk ciešanās.»

«Vai no Kosmiskajiem augstumiem jūs nevarat ieraudzīt kādu pretlīdzekli šai mežonīgajai rīcībai, lai to apturētu kā uz Zemes, tā dēmoniskajā vidē?»

«Jūs atrodaties Zemes telpā, bet mēs šeit augšā. Mūsu iespējas ir tikai uz to visu noskatīties, bet tieši iedarboties nedrīkstam, jo tā vide, kurā atrodaties, ir tāda, ka katrs var darīt, ko grib. Šajā gadījumā Krievijā pie varas ir tikuši zvēri, nekas nevar viņus no to tieksmēm atturēt, tikai, ja jūs, Zemes cilvēki, vēlēsities tādu valdīšanu pārtraukt, tad jums uz to ir visas tiesības.»

«Kā lai mēs tagad tiem zvēriem tiekam klāt, ja mums nav ne varas iespējas, ne citu līdzekļu?»

«Attīstiet savu labo gribu, ienīstiet ļauno varu un dodiet uz to savas domu radiācijas. Tās izsauks palīdzību no Augšas spēkiem un varēsīm jūs starošanā atbalstīt, sevišķi, ja ar savu aktivitāti sauksiet mūs palīgā. Tāda rīcība dod mums tiesības jūsu gribu atbalstīt un būtu labi, ja no Zemes tādu starojumu nāktu vairāk.»

«Jā, šo likumību bijām piemirsuši. Darīsim visu, ko spēsim. Vai vēl ko varat sacīt?»

«Par nožēlu, pie jums uz Zemes saskatāms otrs absurds un tas redzams savādā atbībībā, kas pašiem kļūst virsū. Mēs redzam cilvēkus, kas tagad tiek mocīti, no tiem liela daļa agrāk ar sirdi un dvēseli vēlējās šī režīma atnākšanu. Agrāk šie cilvēki ienīda caru un tā valdīšanu. Bija tur nepilnības un dažiem varēja rasties kādas pārestības, tomēr nevar cara valdīšanu salīdzināt ar tagadējo, kur brīvība vairs neeksistē. Agrāk katrs varēja darīt, ko gribēja, un neviena vara vai spēks neiejaucās viņa darbībā, aizskarti tika vienīgi tie, kas sacēlās pret cara varu.

Lieku reizi ir apstiprinājums tam, ka ļaunie spēki ar savām inspirācijām prot iedarboties tur, kur izslēgta jebkāda loģiska saprašana. Tie spēj cilvēku masas triekt ekstrēmās rīcībās un tādās reizēs nekāds prāts nelīdz. Uz Zemes to var saukt par pūļa vadīšanu, bet tikko vara ir panākta, tad pār tiem uzmetās pūļa vadoņi, kas pašus klieudzējus apspiež un nožņaudz. Mēģiniet pareizi izprast dēmoniskās metodes, ar kurām tie valda pie jums, un turieties pretī šīm velnišķīgajām metodēm.»

«Paldies par šiem skaidrojumiem.»

* * *

Inigaes ar savu centību un neatlaidību bija ļoti daudz uzzinājis par Kosmosa visumu, tā uzbūvi un dažādo plānu esamību, kas atrodas starp Zemi un Kosmisko centru. Lai to parādītu pasaulei, viņš sarakstīja grāmatu «Kosmosofija». Tagad neapskatīsim šīs grāmatas saturu, bet tikai tā laika politiskās norises.

Latvijā Inigaes sastapa vairākus domubiedrus, ar kuriem Augšā bija norunāts, ka tie uz Zemes satiksies un sadarbosies. Daži no tiem atradās militāristu augstākajās klasēs un patiešām spēja aptvert sava hierarha centienus, un automātiski viņam piebiedrojās.

Tomēr viss negāja tik gludi, kā cerēts. Kādu dienu Inigaesa mājās ieradās valdības ierēdnis un notika apmēram šāda saruna:

«Ir zināms, ka jūs izdevāt grāmatu «Kosmosofija». Ar kādu nolūku to darījāt, kā tā var palīdzēt patreizējam laikmetam?»

Inigaes atbildēja: «Lai tautai dotu zināšanas par dažādiem jaunumiem, kas atklāti par vispārējo Kosmisko sistēmu, pamatojoties uz manām zināšanām un pētījumiem.»

«Mūsu tauta nav piemērota tādu lietu saprašanai, jo tai vairāk jākoncentrējas uz materiālās dzīves līmeņa celšanu, ko tautas vadonis ir uzsācis, turpretī jūsu grāmata par to it nemaz nerunā.»

«Nav iemesla tā domāt, jo es nekur nerunāju pretī patreizējam vadības principam, drīzāk es to atbalstu ar nodaļu «Latviskais gars» un mana griba ir darīt tikai to labāko latvju tautas labā.»

«Jūs stipri maldāties, mūsu vadoņa domas ir citādākas. Ziniet, ka Sabiedrisko lietu ministrija ir nonākusi pie slēdziena, ka šī grāmata nekavējoties jāizņem no apgrozības, pretējā gadījumā mēs dosim rīkojumu to konfiscēt un iznīcināt.»

«Šis lēmums ir pilnīgi nevietā, turklāt pārsteidzošs. Es gribu par šo jautājumu pats aiziet uz ministriju un radušās neskaidrības novērst.»

«Tas nav nepieciešams, jo ministrijas lēmums ir labi apsvērts, tas netiks grozīts, vienalga, kādi būtu jūsu iesaki.»

«Mani nepavisam neapmierina jūsu norādījumi, jo es ar savu darbu tautā nekādu revolūciju netaisu un nevienu uz sadursmēm neaicinu. Jūsu lēmums ir pārsteidzīgs.»

«Vairāk par to nerunāsim, es tikai jūs informēju, ka lēmums ir pieņemts. Jums pašam Latvija ir jāatstāj septiņu dienu laikā. Varat izvēlēties valsti, uz kuru doties, tikai jāuzsver, ka, ja pēc šī termiņa nebūsiet Latvijā atstājis, tiksiet apcietināts un ar to jūsu politiskā darbība tiks pārtraukta.»

«Es vispār nekādu politiku netaisu un esmu ieinteresēts strādāt tikai tautas labā, un neesmu arī pret patreizējo politiku.»

«Mans nolūks nav sīkāk par šīm lietām runāt un vēlū jums tikai labu, lai šo lietu sev nesarežģītu.»

Inigaes bija spiests savu dzimteni un ģimeni atstāt un pārcelties uz dzīvi Somijā, kur ar savu nostāju ieguva daudzus cienījamus draugus. Tomēr pašās Baltijas valstīs politiskā situācija sāka kļūt smagāka, jo līdz ar Inigaesa izraidīšanu apstājās Baltijas valstu Antantes politika, ko viņš ar saviem militārajiem draugiem gribēja izveidot un pieslēgt tai Somiju. Varēja nojaust, ka politiskais stāvoklis virzījās par labu sarkanajam krievu režīmam, kas lēnām gatavoja šīs valstis iekļaut savā patvērumā.

Daudz smagāki apstākļi veidojās Vācijā, jo tur valdīšanu pārņēma Hitlers un ar «Mein Kampf» aktivitāti strauji cēlās āriešu sirošanas vilnis. Pirmā un vispilnīgāk to izjuta žīdu tauta, kas tika uzskatīta par ārisma pretinieci.

Kā uz to visu skatījās pasaules politika? Nevarēja neredzēt, ka Vācija kļuva arvien agresīvāka, ar vairākiem «anschluss» paņēmieniem Hitlers atguva tās vāciski runājošās kaimiņvalstu daļas, kuras Vilhelms II zaudēja Pirmajā pasaules karā.

Tanī pat laikā Vācija strauji bruņojās, uz ko pārējās valstis tai apkārt diezgan «jēriski» noskatījās un mierināja sevi ar ilūzijām, ka Vācija citiem neuzbruks.

Neatliekami starptautiskos jautājumus vajadzēja apskatīt Minhenes konferencē, bet Hitlers tur dominēja kā vienīgais šo jautājumu izlēmējs. Tajā pašā laikā tika noslēgts slepenais Molotova–Rībentropa pakts un staļiniskā terora pakļautībā iedalīja trīs Baltijas valstis. Šis pakts pārstāja darboties tai brīdī, kad līgumslēdzējpusēs sāka savā starpā karot.

Kā traki vilki dēmoniskās masas gatavoja sev jaunus barības laukus un visur bija jaušams, ka Otrais pasaules karš vairs nav aiz kalniem. Dēmoniskās varas līksmoja, ka ir izdevies sagatavot tādus valstu vadītājus, kas spēj viņu mērķus īstenot.

Vācijas triumfs biedēja pārējās Eiropas valstis, jo tās nebija sagatavotas karam. Tikai divdesmit gadi bija pagājuši kopš Pirmā pasaules kara beigām.

Pirmais drauds no sarkanā pūķa pārsteidza Baltijas valstis, kuras Maskava apvainoja Krievijas pierobežu apdraudējumā. Lai cik smieklīgi tas arī neizklausītos, tomēr šī fakta priekšā valstiņas bija spiestas pieņemt visus noteikumus, ko sarkanais režīms vēlējās. Neviens Rietumu sabiedrotais tās neaizstāvēja un visas trīs valstis sarkanais pūķis aprija. Bez kara trokšņa asiņainais zvērs ārdījās pa šīm zemēm un tūkstošiem dzīvību tika iznīcināts bez kādiem tiesas spriedumiem. Rietumi to vēroja, bet klusēja

kā aitas vilka priekšā, nevienam balss nepacēlās, vien kādi maigi diplomātiski glāsti, kas pat smaidu neizraisīja. Tā dēmoniskie spēki plosīja cilvēku dzīvības. Vienīgi Somija rādīja zobus pret sarkano lāci un bezbailīgi cīnījās ar to. Lielā, plašā Krievija nespēja pieveikt šo mazo, aktīvo un spraigo somu tautu. Rezultātā Somija savu patstāvību nezaudēja. Arī šajās kaujās no rietumiem neviens militārās palīdzības spēks, izņemot Vāciju, neiejaucās, somu tautai pašai vajadzēja izturēt visu smagumu.

Ja iepriekš būtu izdevies realizēt Inigaesa plānu par Baltijas valstu apvienību ar Somiju, sarkanais nezvērs iespējams nebūtu uzdrošinājies tās aizskart, taču tagad bija par vēlu.

Īsi pirms Baltijas valstu iekļaušanas komunistiskajā Krievijā, Inigaes atgriezās savā zemē Latvijā un sapulcēja tos, kas domāja tāpat kā viņš, jo paredzēja, ka vajadzēs daudz spēka un izturības, lai nekristu par upuri sarkanā zvēra nagiem. Smags, ļoti smags bija šis posms, kad draudi bija ik uz soļa, kaut arī Inigaesa militārie draugi pirmsākumā atradās savos militārajos posteņos.

Sīkāk neapskatīsim, jo tas viss pilnīgāk ir apskatīts manā pirmajā grāmatā «Kosmosa balss». Tagad apskatīsim auriskās norises...

Šajā laikā visi rietumi zināja, ka neaizsargātās Baltijas valstis ir varmācīgi sagrābtas un to paveikusi sarkanā Krievijā. Neviens necentās aizstāvēt, ne arī plānoja palīdzēt, kaut diplomātiskajā virzienā visas rietumu lielvalstis bija šo valstu patstāvību atzinušas un tāpēc tām vajadzēja pieprasīt staļiniskajam režīmam, lai tas atstāj šīs zemes un pilda agrāk noslēgto miera līgumu.

Tas liecina par to, cik diplomātija ir vārga un reizē negribīga iejaukties tur, kur pašiem rodas kādas neērtības. Kāda jēga starptautiskiem valstu veidojumiem, ja tie praktiski iepretī varmācīgiem uzbrukumiem nodarbojas tikai ar maigiem glāstiem. Kas to visu diriģē un kas liek tādai nenožīmīgai diplomātijai kā izsmieklam pastāvēt?

Zemes dzīvē visādas diplomātijas darbojas uz visām pusēm un šķiet, ka ir aizņemtas ar ārkārtīgi svarīgiem uzdevumiem, bet būtībā bieži tas viss pārvēršas par tautu mulsināšanu, kas reti aizstāv patiesības principus.

Aiz visa tā aktīvi darbojās apslēptās un Zemes virsū nepamanāmās varas, kas sarežģīt šos diplomātiskos mezglojumus un pataisa par tādiem, kas pašu planētas dzīvi ieegrūž mokās un ciešanās. Visam tam pamatā ir tālredzības trūkums un nemākulība.

Ja ieskatāmies diplomātijas vēsturē pirms dažiem gadu desmitiem un simtiem, pat tūkstošiem gadu, tad neredzam neko citādāku, kā tas noticis arī pirms Otrā pasaules kara.

Un šādas diplomātijas turpinājums bija karadarbības, kas notika bieži. Pirms Pirmā pasaules kara bija vairākas karošanas, kas ārdīja normālo dzīvi. Notika Francijas – Vācijas karš, tāpat vairākas sadursmes Eiropas vidienē, arī Austrijas un Itālijas sadursmes. Austrumos japāņi kāvās ar krieviem, vēl iepriekš bija Napoleona karagājieni pa visu Eiropu, bet pirms tam zviedru karš ar krieviem un poļiem. Tā vēstures tecējumā mūsu planēta neko citu nepazīst, kā tikai karus un atkal karus, kas bez pārtraukuma ir vārdzinājuši Zemes dzīvību, kura savā inkarnāciju tecējumā dzima un atkal mira kaujas laukos. Ja viens tāds baigais posms, pārskrēja ar saviem viesuļiem un cilvēciskā radība beidza bēdāties, tad dēmoniskā pasaule bija jau labi sagatavojusi nākošo moku un ciešanu posmu, ko vajadzēja saņemt bez vilcināšanās.

Ja gadījumā kādu laiku mazāk raudāja par karā kritušajiem, tad nebeidzās visādas citas mocības, ko sagādāja svešu zemju iebrucēji, apspiezdami un vārdzinādami iekarotās tautas. Tā ir ļauno varu iedvesta hipnoze, ka, lūk, mūsu planētā savādāk nedrīkst būt, kā tikai ik pa laikam kari, mokas un ciešanas.

Ja visu to zinām un vērojam ar kaut cik loģisku prātu, vai varam uz šīm cilvēku mocīšanām mierīgi noskatīties? Mūsu

planētā ir jāvalda mieram tā vistiešākajā nozīmē. Cilvēka prātam jāatmostas un ar loģisku gribu jāatgrūž nepārtrauktās mocības.

Bet atgriežamies 1940—to gadu sākumā un to tuvākajā turpinājumā. Viss sagatavots briesmīgiem kariem un visiem ir skaidrs, ka modernizētā kara mašīnērija dīkā ilgi nestāvēs. Tā sāks darboties un tad būs liels kritušo skaits, lielāks, nekā tas bija Pirmā pasaules karā.

1939. gadā Polija salūza labi bruņotās Vācijas uzbrukumā. Pēc mazas elpas atvilkšanas kara viesuļvētra ierāva kaujās visu pasauli, sākot ar Eiropas valstīm. Nevienam nebija tik gaišs prāts, lai spētu briesmīgās slepkavības apturēt vai vismaz nobremzēt. Tautas tika raidītas kaujās, skanot brašiem maršiem, karavīri savu vadoņu pakļautībā karoja, krita un viņu vietā nāca atkal citi, lai triektos nāvē. Hitlers un Staļins, dēmonisma dzīti, rāva karavīru masas kara ugunīs un tie bija spiesti paklausīt. Visa planēta trīcēja šausmīgajās kara ugunīs, kam piebiedrojās milzīgas bēgļu masas, atstājot aiz sevis savas iemīļotās dzīves vietas un dodoties pasaules plašumos, nezinot, kur atdursies un kas viņus pieņems. Vaimanas un ciešanas bija dzirdamas kā frontē, tā klīstošajos bēgļu pūļos.

Kam gan ģimene audzināja brašus dēlus un skaistas meitas? Vai gan, lai dēmoniskās varas varētu visus norīt sev par prieku un barību un pēc tam gudrotu jaunus ciešanu radīšanas plānus? Tādi jautājumi toreiz nebija cilvēku galvās. Tautas aizrāvās ar ieguvumiem un ēnas pusēm, ko karš pasniedza kā dāvanas un zaudējumus, kas bija jāpieņem, gribi to vai nē.

Hitleriskā Vācija pirmos kara gadus jūsmoja par savām uzvarām. Tajā laikā Staļina dēli, vodkas smaržas piesātināti, devās pret hitleriešiem.

Hitleriskā armija, iedama cauri iekarotajām zemēm, aizrāva līdzī arī to tautu dēlus cīņas laukos. Daudzi tam piekrita ar lielu sajūsmu, jo pirms kara dienām komunisma valdīšana bija

tautās pamodinājusi atriebības kāri. Gandrīz katram staļiniskais režīms bija laupījis kādu no piederīgajiem un nu pienāca brīdis, kad vajadzēja traukties pretī sarkanajai armijai, lai to satriektu un iznīcinātu. Tā bija īpatnēja narkoze, kas strāvoja šo tautu karavīros, jo baigās un nežēlīgās rīcības nevarēja tik viegli aizmirst. Tieši Baltijas tautas šīs pārestības bija vissmagāk izjutušas, jo tur sarkanā čeka bija rīkojusies ļoti nežēlīgi.

Mums jau pazīstamais Ailends nu arī atradās karotāju vidū. Viņa brālis bija bez vēsts pazudis sarkano viengadīgās valdīšanas laikā. Ailends bija beidzis militāro skolu un tagad kā jauns leitnants bija Latviešu leģiona sakaru vienībā. Viņa ceļš pēc nelielām mācībām aizvijās austrumu virzienā pret komunistiem. Tur Ailends iepazīna kara tehniku un tās zvēriskumu. Tā laika modernie ieroči pļāva cilvēkus kā zāli pļaujas laikā. Lieki minēt, ka karš žēlastību nepazīst, tikai asas komandieru pavēles un kara mašīnu troksni.

Lai pieredzētu un pārdzīvotu Otro pasaules karu, arī Inigaes pirmskara sākuma bija spiests otrreiz atstāt savu zemi, lai nekristu sarkano nagos. Viņš pārcēlās uz Vāciju un tur tika iedalīts armijas vienībā, kas pārvaldīja aiz frontes joslas. Tur viņš labi varēja iepazīties ar otru zvērisko valdīšanas sistēmu, kuru Hitlers īstenoja zemēs aiz frontes, reizēm uzniecīgu aizdomu pamata lika krist veselīgiem ciemiem, ja kāds iedomājās izrādīt pretestību vācu armijai.

Šīs neloģiskās un mežonīgās rīcības krasi mazināja hitleriskās Vācijas prestižu un arvien vairāk sāka parādīties visādas pretestības. Dēmoniskais zvēriskums un nemākulīgā valdīšanas sistēma iezīmēja hitlerisma krišanas sākumu un tam sekoja arī pašas Vācijas pretestības parādīšanās augstākajā komandējošajā sastāvā. Vācijas karošanas spars visur mazinājās un kara iznākums jau bija paredzams, jo visa pasaule saprata, ka galvenais ienaidnieks tagad atrodas hitleriskā nacisma Vācijā, kas jāsagrauj,

līdzīgi kā tas bija ar Vilhelmu II.

Kā pirmajā karā, tā arī otrajā dēmonisms savu bija panācis un palaida vaļā iznīcības mašīnu. Neredzamajiem kūdītājiem vairs šie vājprātīgie vadoņi nebija vajadzīgi, tie tika atstāti pakāpeniskai iznīcībai. Tāda bija neredzamā «polītiskā diplomātija», kas slēpās cilvēka acij neredzamā pasaulē.

Inigaes to visu vēroja, dziļi pārdzīvoja un nolēma par katru cenu atšifrēt baigos fenomenus, kas radīja postu Zemes telpā. Viņš domāja, ka Hitlers jau otrajā kara gadā būtu iznīcinājis Krievijā komunismu, ja viņš patiešām būtu gribējis pret to cīnīties. Pirmajā gadā vajadzēja tikai no Krievijas gūstekņiem izveidot armiju, iedot tai ieročus Vācijas vadībā, reizē nodibināt Krievijas provizorisko valdību un saukli, ka mēs ejam pret komunismu, nost ar zvērisko komunismu. Tā domāt bija zināms pamats, krievu gūstekņu starpā atradās daudz nacionālistu, kam bija apnicis kalpot komunismam, kaut vai ģenerālis Vlasovs, bet Hitleru vadīja dēmoniskās inspirācijas un tur loģiskais prāts nedarbojas.

Hitlers savā iedomībā bija sev iesūģestējis pārliecību, ka viņa Vācija viena pati iekaros visu Eiropu, viņš būs vienīgais noteicējs un kopā ar ārisko rasi valdīs pār visiem. Ja būtu jādod varbūtējai jaunajai Krievijas valdībai kādas labvēlīgas pilnvaras, tad automātiski Vācijas vara nebūtu noteicošā. Skaidri redzams, ka šīs vājprātīgās idejas un citas līdzīgas savā pusē perināja Staļins, kas ar savām revolucionāra idejām gribēja sagrābt Eiropu un pēc tam visu pasauli pakļaut komunistiskajam teroram.

Mēdz teikt, ka vājprātīgām idejām nav robežu un tās savā trakumā aiziet tālu, kamēr ieskrien bezdibenī. Līdz šim tādas vājprātības varam skatīt bez pārtraukuma.

Inigaes saprata, ka planētas stāvokli vienmēr apdraud kādi spēki, domājot loģiski, tie ne vienmēr atrodami Zemes telpā, bet slēpjas kaut kur citur, taču tas viņam vēl šobrīd bija smags

jautājums.

Ap Vācijas karotājiem ielenkums no visām pusēm pastiprinājās. Staļins, izmantodams Hitlera nežēlīgās rīcības frontes aizmugurē, deva saukļus saviem karotājiem, ka «matuška» tēvzeme ir jāglābj no nacistu varmācības. Karotāji patiešām guva panākumus, aizmirsdami paša Staļina briesmīgās darbības pagātnē, tie triecās pret rietumiem ar milzīgu spēku.

Ja hitlerieši nebūtu sabojājuši savu nostāju iekarotajās zemēs, postot vienkāršu cilvēku iedzīvi, viņu panākumi būtu iekarojums pēc iekarojuma. Tagad tiem nācās samierināties ar zaudējumu no visām pusēm. Vācijas skaistās pilsētas tika sagrautas nepārtrauktos nakts uzlidojumos.

Visa ļaunā masa saņēma bagātīgus augļus no pārmocītās cilvēces, kas nekur vairs nevarēja atrast mieru. Kur tie gāja, visur bija kara draudi. Velnišķīgās masas, protams, līksmoja un barojās no savu plānu iznākuma, bet Zemes planēta grima viņu priekšā.

Kosmiskā centra plāni arī izdevās un Iniages ar tagadējo Ailendu jau labu laiku atpakaļ bija satikušies un nodibinājuši draudzīgas attiecības, kas abiem palīdzēja frontē. Inigaes ar savām auriskajām starošanas metodēm bija pienācīgi apmācījis savus domubiedrus un sargāja ar tām sevi un citus. Sevišķi Ailendam bieži nācās atrasties karstās kara ugunīs gan ejot caur Krieviju, gan vēlāk nonākot Vācijā.

Ko gan tajā laikā varēja saprast no kādiem auriskajiem starojumiem, kas drīzāk izklausās pēc fantāzijas? Parastu cilvēku prātus šīs lietas neskāra un tie vienkārši padevās sava un kara laika ritumam. Ailends, par laimi, prata sevi sargāt ar tām metodēm, ko Hierarhs pirms kara bija paspējis viņam iedot. Notika daudzi brīnumi, kas parastos apstākļos beigtos savādāk. Ne viņš, ne viņa karavīri nekrita kaujas laukos, kaut pārdzīvoja ļoti smagas situācijas. Kaujās ejot, Ailends allaž bija kluss un nosvērts,

vienmēr skatījās it kā kaut kur pāri. Savu intuīciju viņš bija stipri attīstījis un tai uzticējās. It kā ar kāda cita neredzamām acīm viņš izpētīja frontes situācijas un atvairīja varbūtējos draudus, izmantojot auriskās starošanas metodes. Varbūtējie draudi allaž automātiski bija spiesti regulēties pēc auriskās izkārtošanas, ko viņš uzturēja vienmēr ar īpatnējām metodēm ap sevi un savējiem. To varēja panākt tikai ar stingru koncentrēšanos un sevis disciplinēšanu.

Kā Inigaes varēja tādas metodes pazīt, ja nemaz nebija atklājis ļauno, cilvēka acīm neredzamo pasauli? Ar savām spējām – aurredzību, daļēji aurdzirdību un sevišķi ar smalko intuīciju, viņš šajā inkarnācijā bija atklājis, ka cilvēka smadzenes ir spējīgas izdot visādus domu un jūtu starojumus, kam piemīt tāds pats radiācijas spēks, ko tajā laikā pazina kā radioviļņus. Vēl vairāk – viņš uzzināja, ka šiem starošanas viļņiem piemīt milzīgs spēks, ja tos pastiprina ar psihisko enerģiju un domu–jūtu aktivitāti. Pats, būdams visādās smagās situācijās, viņš bija daudz vingrinājies un tāpēc apmācīja arī savējos, lai tie šos paņēmienus spētu pielietot. Tā bija jauna skola un šie starojumi savu spēku ieguva jo lielāku, ja tos izdevās savienot ar Kosmiskā centra starojumiem un attiecīgajā vietā ap sevi noturēt. Rezultātā fiziskie draudi tika vai nu aiztriekti sāņus, vai arī paralizēti. Atmiņā gadījumi ar nesprāgušām granātām, pat ja tās nokrita uz sasalušas zemes. Auriskais spēks tās paralizēja, tomēr tas iespējams tikai tādos gadījumos, ja var panākt savienošanos ar Kosmiskajām starošanas strāvām. Tās kalpo tikai tad, ja starotājam ir tieksme darboties pozitīvā virzienā, kad tas saskan ar taisnības un patiesības principiem. Negatīvi domājošas personas nav spējīgas šos starojumus saņemt un nespēj arī piekļūt, jo automātiski darbojas Kosmiskās likumības, kas nepieļauj auriskos izstarojumus un enerģiju izmantot ļauniem nolūkiem.

Tieši šo zināšanu vadīts, pats Inigaes nāca pie secinājuma, ka ir

kādi ļauni spēki, kas šīs enerģijas caur cilvēku naivumu izmanto pašu cilvēku mocīšanai, kur reizēm tie ar godīgu pieskaršanos, tiekdamies uz augšu, saņem šo enerģiju un, nepārzinādami visu būtību, pieļauj dēmoniskajiem spēkiem to nolaupīt un pašus ar to mocīt. Tās visas bija jaunas zināšanas un abi pārļautie kari Inigaesam deva gudrību un reizē gribu pētīt tālāk auriskās cirkulācijas, kā tām pareizi jādarbojas, kas tās uztver un pārformē dažādos starplānos.

No tā izveidojās jauna zinātne, kas līdz šim nebija pazīstama. Kāpēc es saku – jauna zinātne un vai vispār tas varētu pelnīt zinātnes apzīmējumu? Šis ir nozīmīgs jautājums. Visas līdzšinējās zinātnes un zināšanas ir kalpojušas dzīves progresam, dzīves smaguma atvieglošanai un paši cilvēki tās uzņēma ar sajūsmu un augstu vērtēja šīs dažādās materiālās dabas zinātnes, bet... Jāsaka, ka daudzi no šiem sasniegumiem kalpoja arī pašu cilvēku mocīšanai, kā tas vērojams karos un militārajā tehnikā. Ko līdz zinātne un tās atradumi, ja tie nekalpo pozitīviem mērķiem? Cilvēki strādā, jūsmo par jaunievedumiem un neapzinās, ka, nemākulīgi tos pielietojot, paši sevi ir spiesti iznīcināt. Tāda rīcība ir absurda un neloģiska. Tā nu jaunievedumi kalpo abiem dzīves virzieniem – gan progresam, gan iznīcībai.

Inigaes šīs domas bija dziļi pētījis, tāpēc pēdējā inkarnācijā viņa galvenais mērķis bija radīt tādu zinātnisku lauku, kas cilvēkiem atvērtu skatu uz visa labā un ļaunā redzēšanu, lai tas nevarētu vairs izprovocēt karus cilvēces iznīcināšanai.

Vispārējie kari skrēja, ārdījās un beidzās, tomēr ciešanas nebeidzās. Bēgļu miljoni klīda pa pasaules plašumiem un tiem bija grūti pierādīt, kāpēc tie miera apstākļos nevēlas atgriezties savās agrākajās dzīves vietās, tautās un valstīs, kur tie bija dzimuši un auguši. Smagie kari visām tautām bija cirtuši dziļas brūces, bet īpaši cieta tās tautas, kas atradās Eiropas austrumos, jo dažu nemākulīgu politiķu dēļ šī josla tika piešķirta Staļina «saulītes»

režīmam, viņu liktenis tika izlemts bez tautu līdzdalības.

Šajās zemēs turpinājās asins izliešana, jo staļiniskajam režīmam vajadzēja iznīcināt visus, kas nepakļāvās tā varmācībai.

Tās bija jaunas mokas, kas aizņēma visus pēckara gadus un brīvības sapņu dēļ plosīja brīvības meklētājus. Visus tādus notikumus pasaule vēroja, netaisnības daļēji arī tika konstatētas, bet nekas netika darīts, lai šī lietas pārtrauktu. «Maiga diplomātija» mierināja ļaudis ar režīma, kurš apspiedis šīs tautas un ar varu ielauzies viņu zemēs, neatzīšanu, bet tas arī bija viss. Dēmonisms savus tīklus bija izaudis un planētas cietēju masas sniedza šai varai barību.

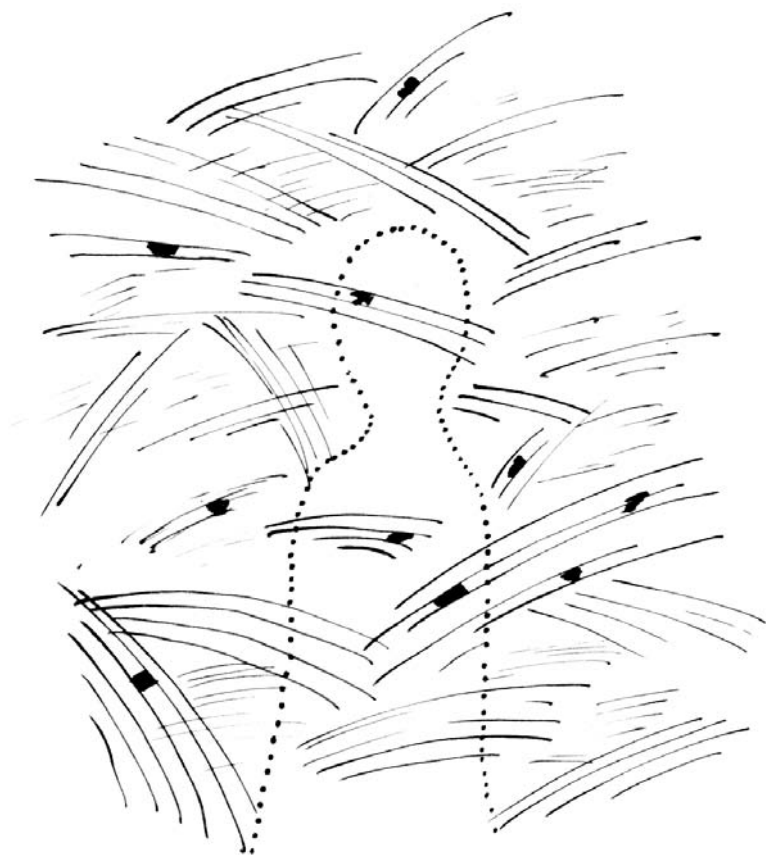
«Dzīve paliek dzīve», sprieda cilvēki nopūzdamies un atkal tā pati vecā doma, ka tas ir pareizi un tā tam jānotiek. Radās uzskati, ka, ja tā tas uz Zemes notiek, tad nekāds Dievs, nekāda augstāka vara neeksistē, jo, ja tāda stipra vara pastāvētu, tad tik daudz netaisnību nenotiktu. Tā domāja daudzi, pielietodami savu Zemes saprašanas loģiku. Nekur neparādījās kādas zināšanas, kas spētu iedot pilnīgāku sajēgu.

Inkarnāciju jēdzienu daudzi kaut cik tika nojautuši, tomēr nekur nevarēja atrast tos izskaidrojumus, kas spētu palīdzēt izprast uz Zemes esošās nenormālības.

Kāpēc viss tā noticis? Jau iepriekš bija teikts, ka senos pirmsākumos visi varēja dzīvot Kosmiskajās debesīs jeb, tā sauktajā, Kosmiskajā valstībā. Kad sāka parādīties tieksmes atstāt šo telpu un padēkoties ārpus tās, prāts tika sabojāts un radās tieksme redzēt, kas notiek, ja sāk citus mocīt. Mocību tieksmes izvērtās par dēmonisku vājprātu un tas sarežģīja dzimšanas un miršanas situāciju. Atrisinājuma nebija, jo Zeme novērsās no Kosmiskā centra un pieklāvās dēmonismam.

Loģiski domājot, ir jānonāk pie slēdziena, ka nekāda augstāka vara nepastāv, ja tiek teikts, ka Dievs ir visam centram, tad nekādi nav pieņemams tas, ka uz Zemes notiek visādas pārdabiskas

netaisnības. Ticību piekritēja runā, ka šī vara ir visuspēcīga, ka tā atriebj ļaundariem. Dievs reizē esot soģis, kas visu redzot un nevienu nesodītu garām nepalaižot. Ja sekojam visam līdzī ar prātu, tad automātiski nonākam pie tā, ka viss teiktais, rakstītais un sludinātais par šo augstāko varu ir tikai baznīcas triks, lai piesaistītu cilvēkus. Vai tas būtu viss, ko varam izskaidrot par notiekošo mūsu pasaulē? Kā gan te lai runā par kādu ticības došanu? Mūsu pienākums ir to izskaidrot pilnīgāk.

Sarunu varianti

Atceros kādu Ailenda stāstītu gadījumu. Atkāpjoties no Krievijas cauri Latvijai, nakti vajadzēja pārlaist kādās lauku mājās. Šīs mājas saimniece dzīvoja ar meitu, vīrs bija kritis komunistu valdīšanas laikā 1941. gadā. Sarunas ar namsaimnieci bija bažu pilnas, jo Latvijai atkal tuvojās krieviskie komunisti. Runāja arī par ticības jautājumiem, par augstākas varas esamību.

Sarunu iesāka Ailends, jo vēlējās nomierināt satrauktos prātus:

«Mēs labi pazīstam komunistus, kas Latvijā trakoja un izrāva no mūsu vidus nevainīgus cilvēkus. Par nožēlu, arī manam brālim vajadzēja krist, lai gan viņš neko sliktu nebija darījis. Mēs visi atceramies tā laika gadījumus, kuri vēl šodien šķiet kā šausmu murgi. Tomēr gribas ticēt, ka labie spēki mūs turpmāk pasargās un neļaus sarkanajiem zvēriem ilgi palikt mūsu zemē!»

«Man zudusi ticība labiem spēkiem, kas varētu mūsu zemi pasargāt. Pēc tām šausmām, ko mēs ar meitiņu piedzīvojam, es vairs nevaru ticēt labajiem gariem, ne arī tam, ko sauc par Dievu.»

«Vai tiešām esat visu ticību zaudējusi un domājat, ka tās ellišķības, ko visi pārdzīvojam, dod apstiprinājumu tam, ka nekur Kosmiskajos tālumos nav nekāds augstāks spēks?»

«Ko lai saku? Agrāk es tam ticēju, ar vīru gājām baznīcā, svinējām ticības svētkus un varētu teikt, ka bijām dievbijīgi. Kad manu vīru izrāva no mūsu vidus, es sāku tās lietas apšaubīt. Ja jau Dievs eksistētu, kāpēc gan viņam būtu jāpieļauj tādas necilvēcības, kādas esam pārcietuši? Kāpēc tad Dievs mūs neaizstāvēja? Kur tad viņš atrodas, ja nevarēja nākt mums palīgā, kad komunisti ārdīja mūsu dzīves? Ir sacīts, ka Dievs

esot taisnīgs, žēlīgs un nevienam ne matiņš no galvas nenokrīt bez Dieva ziņas. Kā tad lai ticam? Viss liecina par to, ka tāds Dievs, kādu rāda baznīca, ir pilnīgas mulķības, un es tam esmu zaudējusi jebkādu ticību.»

«Piekrītu, ka jums ir pamats tā domāt, tomēr es tam īsti nepiekrītu. Savā dzīvē, lai arī īsā, tomēr esmu redzējis ko tādu, kas pierāda Augstāku spēku esamību. To, protams, nevar izskaidrot ar dažiem vārdiem, tas prasa dziļāku pieeju un garāku izklāstu. Šīs lietas neviena baznīca nav centusies izskaidrot. Tāpēc arvien vairāk ir neticīgo. Ja skatāmies uz notikušajiem faktiem un gribam tos izprast ar savu prātu, tad nespējam to pareizi izdarīt.»

«Bet kā tad jūs varat saskatīt ko citu un kur varējāt iegūt kādas pilnīgākas zināšanas, vai tad šajā īsajā dzīvē paspējāt jau nonākt debesīs?»

Pēdējie vārdi izskanēja ar savādu ironiju un viņas meita piekriždama pasmaidīja savādu smīnu un šķelmīgi paskatījās uz Ailendu, kurš viņas skatu uztvēra un ar pretsmaidu ielūkojās jaunās meitenes acīs. Viņa viegli piesarka un nodūra acis. Abu starpā radās kāda simpātiska tuvība, kas radīja pievilcību. Ailends atsāka runāt:

«Ja jau nekāda spēka Kosmiskajos augstumos nav, vai varam pieņemt, ka viss ap mums esošais kosmiskais veidojums ar precīzo zvaigžņu ritmu, ar saules sistēmu un planetāro cirkulāciju ir radies pats no sevis? Vai tas viss noticis dabīgas attīstības ceļā, neskatoties uz lielajiem attālumiem un precīzajiem ritmiem? Tas vien jau man liek domāt, ka ir jābūt kādai varai, kuru mēs varbūt vāji zinām, bet kura tomēr pastāv.»

«Tik dziļi gan līdz šim nebiju aizdomājusies un mani tas neinteresēja. Var jau būt, ka jums taisnība, bet esmu spiesta rēķināties ar vienkāršām realitātēm un tas mani ir novedis pie neticības.»

«Kāpēc? Nevaru saprast jūsu domu.»

«Vienkārši tāpēc, ka mēs šeit dzīvojam un nezinām, kad mūsu dzīve izbeigsies. Tā, lūk, uzmācas bailes, jo visiem tomēr gribas dzīvot. Jūs esat karavīrs un varbūt daudz ko pieredzējāt savās kara gaitās, bet vai varat būt drošs, ka cauri iziesiet un paliksiet dzīvs? Lai Dievs dotu, ka tomēr dzīvs paliekat!»

Nejauši runas vidū iespruka vārds «Dievs», pati runātāja tā kā sabijās. Jā, šis brašais leitnants iet karot un cik tādu nav visā latviešu tautā, bet cik no viņiem atgriežas dzīvi? Viņā radās savāds žēlums un acīs iemirdzējās spožas asaras.

«Jūs kaut ko smagi pārdzīvojat, jūs jūtaties sāpināta. Ir saprotams, ka šajā drausmīgajā laikā mums nākas pārciest bēdīgus notikumus, kas nospiež cilvēku prātus un zog to dvēselēs mieru. Tomēr jācenšas neieslīgt pārdzīvojumos, jo mēs mokoties neko panākt nevaram,» teica Ailends.

«Teikšu atklāti. Man žēlums rodas, skatoties uz jums – jaunajiem karavīriem. Mātes visus ar rūpību ir audzinājušas, esat gājuši skolās, mācījušies un tagad šī nežēlīgā kara dēļ jums jāziedo savas dzīvības. Kam tas viss? Kur slēpjas šīs briesmīgās nežēlastības jēga?» viņa runāja un ar lakatiņu slaucīja mitrās acis.

«Dažreiz arī manī rodas tādas domas, bet mums nav laika par to domāt, esam militārā dienestā un tas no mums prasa, lai bez ierunām pakļaujamies, vienalga, kādas arī būtu pavēles. Arī es pats izjūtu kara neļēdīgumu, kas plosa cilvēku dzīvības. Ja kari norims un mēs paliksim dzīvi, centīsimies šīs problēmas risināt pilnīgāk.»

Ailends atcerējās visas sarunas ar Inigaesu un bija pārliecināts, ka nākotnē būs nepieciešamība pētīt šīs lietas. Tā domājot, viņa acis atkal sastapās ar jauno meiteni, kura neatlaidīgi bija uz viņu lūkojusies, un viņš sajuta starp abiem kādas romantiskas strāvas.

«Jūsu meita ir jauna un pilna dzīvības spraiguma, centieties viņu pasargāt no ļaunajiem komunistu nagiem. Var gadīties, ka tie drīz ieradīsies, kad mēs jau būsim prom», to teikdams, viņš piecēlās kājās, piegāja klāt jaunajai meitenei, noskūpstīja uz pieres un tad cieši apņēma ap pleciem.

«Esmu par to ļoti norūpējusies,» teica saimniece, «zinu, kā pie mums gāja pirmajā gadā, kad mūsu zemē ielauzās komunisti. Viņu karavīri nebija tādi, kā jūs, latviešu zēni, tie ārdījās un jaunas meitenes apsmēja. Ja vien būtu iespējams, es dotu Lilitu jums līdzī, jo, šķiet, esat viens otram simpātiski, taču karš ir karš, esam spiesti gaidīt to briesmīgāko. Kur gan ir taisnība zemes virsū, kas to reiz pateiks?»

Šī latviete, nespēdama valdīt savas jūtas, piecēlās kājās un pameta jaunos cilvēkus vienus. Lilita pēkšņi uzrāvās kājās, pieskrēja pie Ailenda, apķērās tam ap kaklu un cieši ieskatījās viņa acīs. Šajā brīdī jūtu pasaule nepazina robežas. Skatiens pārauga karstos skūpstos. Lilita ierunājās:

«Cik ļoti es vēlētos būt kopā ar jums, tikai zinu, kas tas nav iespējams. Dodiet man militāro formu, es iešu kopā ar jums karot pret komunistiem!» viņa dedzīgi iesaucās.

Ailends cieši atkal apskāva meiteni, skumjas un reizē žēlums viņu pārņēma, taču viņš teica:

«Tu esi skaista meitene un, ja vien tas būtu iespējams, es ņemtu tevi līdz, bet... Zini, ka tas nav iespējams. Es domāšu par tevi, lai labie gari pasargā un, ja paliksim dzīvi, varbūt kādi apstākļi mūs savedīs kopā. Es nevaru savus ceļus paredzēt. Mūsu vienība karā ir smagi cietusi. Cik zinu, mūs pārcels uz Vāciju, lai tur pārformētu. Vai pēc tam spēsim atgriezties Latvijā, nezinu. Visa nākotne pašlaik atrodas nezināma likteņa rokās, kam esam bez iebildumiem pakļauti.»

Te vērās durvis un telpā ienāca Lilitas māte. Viņa pamanīja abu pēkšņi uzliesmojušās attiecības, kaut arī abi ātri atbrīvojās

viens no otra skavām, tikai viņu rokas palika satvertas.

«Ja par visu padomā, kur tad ir tas jūsu Dievs, kas nespēj novērst šīs netaisnības. Tas taču nav normāli, ka mums te jācieš un jāmokās, ja tiek teikts, ka Dievs ir visuvarens un visuspēcīgs. Vai tagad saprotat, kāpēc es tam vairs neticu?» viņa turpināja savu iesākto domu.

Ailends ieņēma agrāko vietu pie galda un brīdi paklusēja, domādams atbildi, jo saprata, ka te visa ticība ir zaudēta, taču gribēja parādīt tādas patiesības, kas atkal atgrieztu uzticēšanos Augstākam spēkam.

«Es ieminējos par Kosmosa visumu un saules sistēmas vispārējo ritmu, tagad vēlētos pieskarties tai pasaulei, kas ir jūsos, jūtu pasaulei. Vai esat kādreiz domājusi, kā šīs jūtas rodas, kad kaut ko pārdzīvojat? Tā ir pasaule, kas darbojas ar īpatnējiem starojumiem, ko visi izjūtam, un esmu pārliecināts, kas tas nāk no tās vietas, kas ir savienota ar mums un kādu Augšas centru. Ja padomā, var nojaust, ka šie starojumi tiecas uz augšu un izsauc mūsos patīkamus pārdzīvojumus, reizē dod pierādījumus tam, ka kaut kur ir kāds centrs, kas to visu regulē!»

«Arī man gribētos tā domāt, bet mūsu dzīves apstākļi tagad ir tik sāpīgi, ka gribas briesmīgi kliegt uz visiem tiem, kas to ir radījis.»

«Kā jau iepriekš minēju, man nav bijusi iespēja iepazīties ar tām personām un iedziļināties. Taču man nav zudusi ticība kādiem Augstākajiem spēkiem, kas atrodas cilvēkam nepazīstamos Kosmiskajos centros, un no tā rodas saprašana par šīm lietām, kas pašlaik ap mums notiek. Ja jums ir vēlēšanās klausīties, es labprāt par šīm lietām pastāstītu.»

«Labprāt, jo redzu, ka esat tāds cilvēks, kas otru saprot un cenšas dalīties viņa pārdzīvojumos. Ja nemaldos, tad šis vakars ir mūsu rīcībā, varēsim netraucēti turpināt mūsu sarunu.»

«Kā jau minēju, tie ir tādas dabas jautājumi, kas visiem nebūs

tik viegli uztverami, tomēr, ja ar skaidru prātu sekosim līdzī, varbūt spēsim izprast. Gribo sākt ar minējumu, par ko līdz šim nerunā ne baznīca, ne arī tas ir uzrakstīts kādā literārā darbā. Tomēr mūsu pētījumi atklāj, ka tās ir patiesības.

Nebrīnieties, ja jums teiksim, ka arī mēs cilvēki neesam cēlušies no nekā, bet esam kāda spēka radīti pašos pirmsākumos, kas meklējami Kosmiskajā centrā, un tur slēpjas patiesība un reizē nezināšana par to, kāpēc mēs vairs neesam tur augšā, Kosmiskajā telpā.»

Ailends ielūkojās sievietes sejā, meklēdams kādu norādi par to, vai šī saruna būs dzirdīgām ausīm, viņa mudināja turpināt:

«Jūs aizskārāt kādu filozofisku virzienu, šķiet, nebūs viegli to saprast, taču man ir liela vēlēšanās un gribo vairāk par to zināt. Uzmanīgi jūs klausāties, vai ne, Lilita?»

Meitene viegli piesarka un atbildēja:

«Jā gan, man ļoti patīk klausīties, kā Ailends runā. Šķiet, viņš zina ko tādu, ko mēs ne.»

Ailends viegli pasmaidīja un turpināja:

«Es neesmu tas, kas to visu uzzināja. Tas bija mans draugs, gados vecāks par mani un ļoti apdāvināts ar īpašām spējām un smalku intuīciju, kas ļauj iedziļināties un ielauzties tādos tālumos, to parasti cilvēki nedara un nemaz nespēj. Viņam ir tādas dotības, kas citiem nepiemīt. Viņš ir tāds, kas nevar samierināties ar Zemes nenormālajām situācijām, kad dzīvai radībai ir jāpiedzīvo visādas mokas un ciešanas. Tieši šo motīvu dēļ viņš pētīja virzienus, kam ar to visu varētu būt kāda sakarība. Lūk, ar savu neatlaidību viņam izdevās ielauzties Kosmiskajos augstumos, tur, kur nesniedzas cilvēku acis.»

«Kā viņu sauc? Varbūt, ka mēs viņu pazīstam? Vai šis kungs dzīvo Latvijā?»

«Jā, Latvijā, taču diez vai jūs viņu zināt. Iesim tālāk, sekosim viņa atklājumiem.

Vispirms gribu paskaidrot, ka mēs dzīvojam Zemes sfērā, kur viss ir taustāms kā matērija, tam nav vajadzīgs nekāds izskaidrojums, bet tūlīņ aiz šīs materiālās pasaules ir vairākas citas, ko nespējam ar fiziskām acīm saskatīt, un tomēr viņas eksistē. Tās ir plašas un daļās vairākās pakāpēs, ko mēģināšu nosaukt un aprakstīt.

Pirmais aiz Zemes materiālās sfēras ir astrālais plāns, kas ir pilns ar visādām radības būtnēm, kuru lielākā daļa agrāk dzīvojušas Zemes telpā. Zemi atstājot, pēc Kosmiskās likumības noteikumiem tās ir nokļuvušas astrālajā plānā, kur tās neapzinās savu stāvokli un astrāla ķermeņa izskatā peld kā miglā. Tur dzīvojot, ir tādā kā gāzveida formā un neziņā, jo, uz Zemes dzīvojot, neizprata šīs lietas un necentās tās meklēt.»

«Tad jau līdzīgi mums, kas arī neko nezinām. Kāpēc gan tāda neziņa vispār ir radusies?»

«Tāpēc, ka cilvēka saprašana šajā jomā ir stipri aprobežota un savā pārgudrībā tādas lietas viņš uzskata par neesošām un intelligentam prātam nepiemērotām. Tomēr citās zemēs un kontinentos to jau no seniem laikiem saprot, tomēr jāuzsver, ka ļoti nepilnīgi. Arī starp latviešiem ir atrodami tādi, kas sākuši iedziļināties šajos jautājumos un kaut ko no tiem saprot, taču atkal jāsaka – nepilnīgi.

Šī miglainība un nespēja vairāk saprast ir meklējama cilvēka nostājā, atrodoties Zemes telpā, kur bieži tie ir savstarpēji blēdīgi, varmācīgi un netaisni. Kosmiskā likumība, kas ir absolūti precīza, piespiež izciest dažādās netaisnības tad, kad cilvēks nonāk šajā plānā, varētu teikt, ka tās ir karmiskās sekas, ko cilvēki ir sakrājuši, radot pārestības citiem. Tas viss, kas saistās ar negodīgumu, briesmīgu nežēlību, visu to, ko komunistiskais režīms ir izdarījis citiem kā ļaunumu, šiem zvēriem, pēc nāves nonākot astrālajā plānā, jāatpērk ar attiecīgiem ciešanu mēriem. Dzīve šajā plānā ir pilna ar ciešanām, sāpēm, visādām mokām

un dažāda veida nāvēm, kas ir kā atbalss attieksmei pret citiem, kurus tie ir mocījuši, dzīvojot uz Zemes. Tā ir Kosmiskā likumība, kas ir absolūti precīza, reizē arī taisnīga un neatstāj neievērotu neko, pat pašu mazāko citiem nodarīto pārestību. Tāpēc šeit, uz Zemes dzīvojot, ir pienākums būt taisnīgiem un godīgiem, lai apzināti nenodarītu sāpes citiem.»

«Ja tā patiesi ir taisnība, ko jūs sakāt, tad tajā plānā ir pilnīgi kā ellē, kā pieņemts izteikties.»

«Taisnība, pēc Kosmiskās likumības elle sākas tieši tur, kur ir kādas netaisnības un mocības. To pašu varam sacīt arī par mūsu Zemi. Arī mēs atrodamies ellē, tikai ar to starpību, ka, te dzīvojot, paši varam redzēt un saprast, kas ir taisnība un kur ir netaisnība. Astrālajā plānā tādas iespējas vairs nav.»

«Kur tad vispār tāds jēdziens «elle» ir cēlies, ja cilvēki nekā par to nezina? Bieži gan saka, ka elle ir tur, kur mēs atrodamies.»

«Šāda izpratne nāk no mūsu zemapziņas, kas apslēpusi kādreizējos sāpju pārdzīvojumus, un pa daļai tas atrodams arī dažādos senos rakstos, kurus var saukt arī par Svētajiem rakstiem. Tur vairākas patiesības ir saskatāmas, tikai šī laikmeta cilvēka prāts prasa pilnīgāku izskaidrojumu un loģiskumu, lai tie būtu ticami. Vai turpināsim?»

«Jā, ļoti gribam par to vairāk zināt,» iesaucās Lilita, pametusi acis uz māti.

«Iesim tālāk un skatīsimies, kas ir nākošajā plānā. To pieņemts saukt par mentālo, tur esošās būtnes – dvēseles vai gari atrodas uz augstākas attīstības pakāpes. Tur dažādas ciešanas mazinās, bet ne pilnīgi beidzas. Tur var pacelties tās radības, kas Zemes telpā ir gribējušas būt taisnīgas un godīgas un nav citiem radījušas nekādas sāpes, tomēr tiem ir kāda saistība ar citām dzīvēm, ja nespēj tikt nākošajā plānā.»

«Kā gan to visu var zināt? Un tomēr šie paši Zemes cilvēki to

ir atklājuši... Ja arī tas viss arī ir patiesība, to tomēr neviens tik viegli nespēj saprast. Mēs tādas lietas dzirdam pirmo reizi, bet ir interesanti. Ja ar prātu sekojam šīm domām līdzī, tad tiešām sanāk kā patiesības.»

«Iesim tālāk? Apskatītie plāni ir pilni ar dzīvām būtnēm, tikai ķermeņi tiem ir savādāki. Mentālajā plānā tie jau ir daudz smalkāki par gāzveidīgo astrālajā plānā. Nākamais ir garīgais plāns. Te nekādas netaisnības un nepilnības nevar notikt. Šis plāns ir hermētiski noslēgts no iepriekšminētajiem plāniem un tajā esošajām būtnēm ir starvielu ķermeņi. Šajā telpā vairs nepazīst sāpes, mokas, ciešanas un nāvi. Tur katrs var dzīvot, cik ilgi grib, un pēc vajadzības ceļot tajā telpā, kur vēlas. Tur ir jēdziens, ko sauc par absolūto brīvo gribu. Būtnes tur dzīvo laimē, svētlaimē, šie pārdzīvojumi rodas no domu–jūtu iegribas. Pamēģiniet iejusties šajā stāvoklī un jūs šīs patiesības piedzīvosiet, ja vien, esot Zemes atmosfērā, gribēsiet ar saviem domu–jūtu stariem sasniegt kosmisko garīgo plānu. Jūs paši pārdzīvosiet Kosmisko staru radiāciju.»

«Vai tas, ko saucat ar garīgo plānu, ir tas pats, ko baznīcas sauc par debesīm?»

«Varētu arī tā teikt, ja ir iespēja patiesās debesis iedomāties. Tad nonākam pie svarīga robežpunkta, kas ir ļaunā, dēmoniskā pasaule, tā klejo un darbojas visos plānos ārpus garīgā. Šī dēmoniskā pasaule ir pilna ar dažādām mānīšanas sistēmām un paņēmieniem.

Parunāsim par pašām debesīm. Ļaunās varas un dēmoniskie spēki ir tie, kas atdalījušies no garīgā plāna un, tur atrodoties, ir ieguvuši samērā augstu attīstību, māk rīkoties ar viltīgām dievišķīgām gudrībām un bieži cilvēkiem parādās kā augsti dievi, un iedveš cilvēkiem dievišķus pārdzīvojumus, lai tie domā, ka tos sūta pašas debesis. Debesu jēdziens var būt dažāds. Īsāk sakot, īstās debesis ir tās, ko apzīmējam ar Kosmisko centru, un

par to tad arī gribētos runāt tālāk. Nav nozīmes teikt – kaut kādas debesis, ja grib var teikt, taču būtībā mēs runāsim par to, kas saprotams kā augstākās debesis, lai nejauktu ar citām, sauksim tās par Kosmisko centru jeb Kosmiskajām debesīm.»

«Vai tiešām ir vēl arī kādas citas debesis un kas tās ir radījis? Uz Zemes neviens neko tādu pat iedomāties nevar. Kā tad tās citas debesis var pacelties un kur tās var atrasties?»

«Mēs runājam par dēmoniskajām viltībām un tas ir ļoti plašs jēdziens. Inigaesa pētījumos ir pierādījis, ka augstākie dēmoni mācējuši cilvēkiem inspirēt pat visādas reliģijas un bezgalīgus to novirzienus, un tas viss ar nolūku, lai maldinātu cilvēku, sajauktu viņa domāšanu tā, ka neko vairs nesaprot un dēmoniskās varas varētu ievilkāt to savās lamatās. Tā viņi panāk to, ka var valdīt pār cilvēkiem.

Reizē ar to veidojas viltus debesis, kuras izdomājuši dēmoni, lai tajās ar visādām reliģijām ierautu cilvēkus, ļaunākais ir tas, ka viņi ar lielu sparū inspirē cilvēkiem, ka, lūk, tas un tas ticību variants ir labāks, pilnīgāks, bet tie citi gan nav tādi, kā vajag. To visu izdomājuši dēmoniskā pasaule, lai radītu nemieru starp cilvēkiem, un vārgais cilvēciņš, nezinādamis patiesību, mokās ar savām ticības lietām, bieži fanātiski tām pieķeras, nemaz loģiski nedomājot. Ja skatāmies uz Zemi, tad te atrodamas dažādas ticības un arī visādas sekas, kā lai cilvēks izšķiras un saprot, kas ir kas? Ja zinātu, kā dēmonisms taisa savas viltus spēles ar dažādām ticībām, tad varbūt arī rastos vēlēšanās loģiski spriest līdzī un varētu izsargāties.»

«Vai tad patiesībā eksistē arī vairāki augstas kvalitātes dievi, ja jau pie mums ir tik lielas atšķirība ticībās?»

«Ir jācenšas saprast, ka centrā pastāv tikai viens Kosmiskais Valdnieks, ja gribētu teikt pēc parastiem ieskatiem, tad būtu jāsaka, ka Kosmiskajā centrā galvenais ir tikai viens Dievs. Es nelietoju Dieva vārdu tāpēc, ka zem šī vārda slēpjas visi

tie dēmoni, kas vilina ar viltus debesīm. Tāpēc mēs turpmāk lietosim Kosmiskā Valdnieka vārdu, un ar to tiks nojauktas daļa dēmoniskās viltības, jo tie Dieva vārdu ir sagandējuši...»

«Kosmiskajos augstumos gan laikam ir milzīgi daudz un dažādu reliģiju, jo tur taču plašumi ir daudz lielāki, salīdzinot ar Zemes apmēriem?»

Ailends iesmējās, palūkojās uz abām runātājām un turpināja:

«Pēc visiem atklājumiem Augšā, ko sauc par garīgo plānu jeb Kosmiskajām debesīm, ir tikai viens valdnieks, kā jau minēju. Jēdziens «reliģija» tur nepastāv, jo tur ir viena pārvaldīšanas sistēma, kas ietver sevī kā valdīšanu, tā pārvaldīšanu. Tur nav visādi domāšanas virzieni, varbūt kā piemēru varētu minēt atsevišķu virzienu vadītājus, kas uz Zemes būtu kā dažādas ministrijas, kas tomēr paliek vienā veselumā ar valdību.»

«Būtībā Kosmosa augstumos ir iekārtots tā, ka sistēma ir daudz vienkāršāka par to, kas uz Zemes. Te viss ir jūklī, kam gan vajag tādu sarežģītu valdīšanas mudžekli. Vai tiešām to visu dēmonisms ir sataisījis, lai maldinātu cilvēkus?»

«Ja domājam par to, kur uz Zemes ir nenormāla valdīšana, tad par piemēru var ņemt komunismu. Ir vēl arī citi virzieni un varam saprast, ka dēmoniskā pasaule ir panākusi savu. Cilvēks vairs nespēj izprast īstās patiesības, ne arī uzturēt kontaktu ar Kosmiskajām debesīm. Rezultātā radušās briesmīgas, sarežģītas lietas, kas nenormālības padara par normu.»

«Gribētu kaut ko vairāk saprast no tā dēmonisma, ko nupat apskatījām. Kur tas ir cēlies un kāpēc tam ir tāda vēlēšanās te visu sajaukt un izpostīt?»

«Tā ir ļauno garu klase, kas ir atkritusi no Kosmiskā centra, un tiem ir vēlēšanās ap sevi savilkt daudz piekritēju, lai varētu nodoties šīm mocībām, kuras izstaro cietēji. Viņi barojas no tām. Dēmoni, īstenojot savus plānus, ar savām ļaunajām inspirācijām

Zemes dzīvē dara visu, lai rastos vairāk nezināšanas, kuras dēļ rodas visādas nenormālības. Jo vairāk Zemes telpā visādu sarežģītumu, jo dēmoni priecīgāki. Pēc tam, kad cilvēks izbeidz Zemes dzīvi, tad ar savu nezināšanu un radīto ideoloģiju automātiski iekļūst dēmoniskajā kalpībā.»

«Vai tad, tā sauktais, Kosmosa Valdnieks, redzēdams cilvēku sāpes un ciešanas, nevarētu pie mums izjaukt šīs velnišķīgās mocības?»

«Mēs atkal nonācām pie tā, ka vēlreiz runāsim par likumībām. Kosmiskajās debesīs ir absolūta taisnība un patiesība, bet visi tie, kas kādreiz senseenos laikos iegribēja Kosmisko telpu pamest, arī iekrita tajā sistēmā, ko vairāk vai mazāk pārvalda visādas ļaunās varas. Kosmiskā valdīšana var nākt palīgā mums tikai tad, ja Zemes būtnes to vēlas, lūdz un prasa, bet tā kā dēmoniskās varas ir nogriezušas antenas, kas uztvertu Augšas centru raidījumus, vairums tādu lūgumu tur nenonāk, jo cilvēks neprot vairs izstaroties uz Kosmiskajām debesīm. Rezultātā pieaug pārliecība, ka nekāda augstāka vara nepastāv. Tomēr jāsaprot, ka viņi var palīdzēt tikai ar inspirācijām, tas arī viss. Ja prot uztvert, tad arī izjūt Augšas spēku esamību un dara visu iespējamo, lai elles haosu ap mums novērstu un iznīcinātu.»

«Jā, tagad kaut cik varam izprast šo burvju riņķi un arī to, kāpēc mūsu, tā sauktais, Dievs nevar palīdzēt. To visu klausoties, rodas izpratne par debesīm un varbūt pat par Kosmisko Valdnieku, ja gribat to tā apzīmēt. Tomēr manī ir liels nemiers – vai nepacelsies kāds spēks, kas Zemes planētu atbrīvos no šīs nesaprašanas?»

«Šīs domas daudzi ir izteikuši un, ja reizē pacelsies vairāki tādi, kas gribēs savienoties ar Augšu, tad nāks arī palīdzība. Kāpēc es tādas lietas varu parādīt? Padomāsim par to. Atrisinājums ir Inigaesa centībā atklāt visas dēmoniskās blēdības un viltības, kā arī parādīt tās cilvēcei un, lūk, tas tiek tagad darīts.»

«Vai vēl varat ko jaunu pateikt, vai šim vakaram būs gana? Šī saruna šķiet mūs ar Lilitu kaut cik atgriezīs atpakaļ pie ticības kādiem augstākiem spēkiem un mūsu pesimisms mazināsies. Ar jums runājot, jutu, ka kāda spožāka gaisma iespīdēja dvēselē un arī visā dzīvē.»

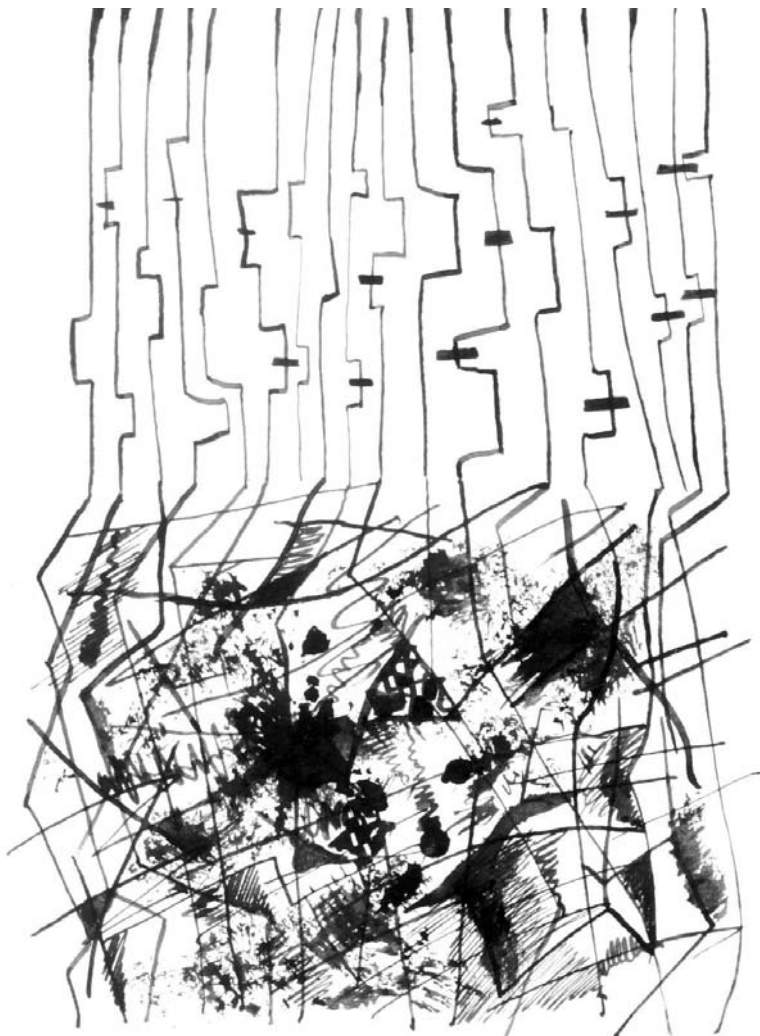
«Prieks to dzirdēt. Es varu jums apstiprināt to, ja visas lietas, ko jums pastāstīju, es nebūtu uzzinājis no Inigaesa, tad šobrīd te neatrastos un sen nebūtu starp dzīvajiem. Ar visu savu saprašanu es vienmēr uzturu ciešu kontaktu ar Kosmiskajiem starojumiem, cenšos tos piesaistīt sev un mani pavada sajūta, ka tāpēc kara lodes mani neskar. Gribu pat teikt, ka esmu pārliecināts – karu iziešu cauri un palikšu dzīvs. Tāda ir mana nojauta un es ļoti vēlētos, lai arī jūs abas tiktu pasargātas no visādiem velnišķīgiem pieskārieniem un draudiem.»

«Mums arī gribas ko sacīt. Lai visi labie gari palīdz jums kaujas laukos un varat sveiks un vesels atgriezties Latvijā. Šis sasodītais komunisms nevar un nedrīkst pastāvēt. Lai iznīkst ar visiem dēmoniem!»

Ailends atvadījās no Lilitas mātes un nakts krēslā pastaigājās, kad pēkšņi sajuta siltu rociņu pieskaramies viņam. Tā bija Lilita. Abi pazuda nakts tumsā, savādas laimes, tuvības un mīļuma staru apņemti pavadīja atlikušās nakts stundas. Tās bija ciešas draudzības radiācijas, kas ilgi neizdzisa atmiņā, tikai karš nekad vairs neļāva viņiem satikties, jo Ailendam nebija lemts atgriezties Latvijā. Tā vienā gadījumā savijās dzīves laime un dzīves nežēlība, kas daudzus aizsauca uz svešām zemēm un kas tiem lika zaudēt savu dzimteni. Sapratām, cik nežēlīgs var būt laikmets, kas neciena brīvību un apkaro taisnību. Tajā laikā komjaunatnes valdīšana, vara un mānīgā ideoloģija kropļoja cilvēku prātus un jūtas, iegružot tos nebrīves un ciešanu cietumā, kurā jau daudzas tautas un valstis bija spiestas pavadīt vairākus gadu desmitus, lai pēc tam ar tām pašām ciešanām un mokām

atbrīvotos no nolādētā režīma.

Zemes telpā reiz ir jānāk laikmetam, kas pasaulei noņems visus draudus un nemierus. Dēmoniskās varas zaudēs savus spēkus līdz ar cilvēces atmodu un atgriešanos atpakaļ pie Kosmiskā Tēva starojuma.

Kara beigu periods

Inigaesam pēdējos kara gados bija izdevies atbrīvoties no militārās dzīves un uzsākt civilo, bet Ailends joprojām bija spiests skatīt nežēlīgos kara notikumus, kuros briesmīgās kara mašīnas raustīja cilvēku ķermeņus, plosīja tos un nāvēja bez pārtraukuma. Pēdējā kara posmā Ailendam bija jāpārceļas uz Vāciju, kur viņa vienības pastāvīgi sadūrās ar iekarotajiem komunistiem, kas virzījās uz rietumiem un lēnām pakļāva Vāciju.

Ailenda pulku Vācijā pārformēja un viņš ar 2500 karavīriem 1945. gada sākumā piedalījās smagās kaujās. Vairākas dienas tie atradās komunistu armijas ielenkumā. Kritušie bija ik uz soļa, jo aplenkumā atradās visa latviešu divīzija kopā ar vairākām vācu armijas vienībām.

Ielenkuma pēdējā naktī bija beigusies munīcija. Ailends to meklēja savā štābā, kas atradās dažus simtus metru no frontes ierakumiem. Nakts melnumā viņš skriešus devās uz štābu, pēkšņi viņš aizķērās aiz kaut kā un atsitās ar galvu pret kaut ko mīkstu. Apskatījies Ailends saprata, ka ir aizķēries aiz kāda kritušā kara biedra, bet krītot ietiecies ar galvu viņa nonāvētā zirga ķermenī. Daudz nedomādams, viņš uzleca kājās un devās paredzētajā virzienā, kur pie miega pārņemtajiem virsniekiem atrada pāris pusizšautas patšauteņu lentas. Pārsviedis tās pār plecu, viņš devās atpakaļ pie savējiem, kas satraukti viņu gaidīja, jo netālu bija sadzirdējuši ienaidnieka soļus, kas lēni virzījās uz štāba pusi.

Zibenīgi vajadzēja izšķirties, ko darīt, lai netiktu atšķelti no aizmugures. Īss un spraigs automātu kārtu troksnis apklusināja spokainos rēgus, un ap viņiem no jauna iestājās klusums. Ienaidnieks bija kritis.

Sasprindzinājums, kāds valda kara laukā, ir grūti iedomājams tam, kas nekad to nav piedzīvojis. Psihiskais stāvoklis un saspringums neļauj izjust ne aukstumu, ne arī pārdzīvot kritušo biedru zaudējumu. Vairākas nakts nav gulētas un arī ēsts nav pienācīgi... Kara psihoze ir visaptveroša, vienīgais, uz ko koncentrēties, ir ienaidnieka darbības, lai tikai tas negaidīti neatrastos priekšā.

Nākamās dienas rītā dzīvi palikušie karavīri devās meklēt izeju no ielenkuma. Vai tādu atradīs, vai nē, to neviens nezināja, tomēr jāmeklē bija.

Miera apstākļos cilvēkam ir briesmīgi par to domāt un arī lasīt. Tā kā jāparāda dēmonisko darbību nežēlīgais rezultāts, lai labāk varētu to izprast, tad tomēr jāieskatās arī šajās ainās. Reiz Ailends, garām skriedams, ieraudzījis kādu cīņu biedru, kas, atgūlies uz savas šautenes, karāties dziļi grāvī. Bijis neiespējami tam tikt klāt, turklāt straujā atkāpšanās visus steidzinājusi. Pašam bijusi savainota kreisā roka, kuru viņš aizbāzis aiz siksnas. Karavīru plūsmu pavadījušas «Staļina ērģeles», ko par tādām nokristījuši paši karavīri. Tas bija automātisks vairāku lādiņu granātmētējs. Ailends tomēr kara biedru izvilcis no dziļās bedres, piepalīdzot arī citiem, un visi steigšus devušies tālāk, lai gan ievainotais centies saviem spēkiem tikt līdzī, cik tad ilgi...

Kāds cits karavīrs stāstīja šādu atgadījumu. Reiz viņš iedams pamanījis kādu arī Ailendam labi zināmu leitnantu. Viņš bijis smagi savainots abās kājās un, asinīm noplūdis, mocījies nāves agonijā. Ciešanu vārdzināts, viņš lūdzis tam iešaut galvā, lai izbeigtu mokas. Pats karavīrs arī labi pazinis šo leitnantu un viņam bijis smagi noskatīties, kā tas cieš. Asaras ar neatturamu spēku saskrējušas acīs, un viņš nezinājis, ko iesākt, vien satvēris ievainotā roku, kas drebējusi no šausmīgām mokām. Ievainotais kareivis sagrābis viņa roku un izdvesis:

«Es nelaidīšu tevi ātrāk valā, pirms nebūsi palīdzējis man nomirt. Negribu krist no ienaidnieka lodes, palīdzi man!»

Citādi rīkoties nevarēja, karavīrs paņēmis savu revolveri un iešāvis viņam no sāniem galvā. Viņa draugs ar vieglu un atvieglotu smaidu uz lūpām izbeidzis savas ciešanas.

Tie ir daži gadījumi, taču karalaukā tādu bija neskaitāmi daudz. Tik šausmīgi notikumi jāpiedzīvo tikai tāpēc, ka jāapmierina kādu valdnieku patmīlība un varaskāre.

Staļina varaskāre izpaudās citu tautu sagrašanās un pakļaušanā verdzībai. Hitlers ir vairāk pazīstams kā citu tautu slepkavotājs, sevišķi tas attiecas uz žīdiem un čigāniem, pēc tam arī visiem pārējiem, kas nepakļāvās hitleriskajai hipnozei. Aiz viņiem abiem stāvēja dēmoniskie inspirētāji, kas tos kūdīja uz varmācību.

Katram, kas ciena otra dzīvību, ir pienākums saprast un novērtēt visu labo, lai turpmāk mēs spētu izbēgt no līdzīgām situācijām. Mēs negribam piedzīvot, ka kaut kas tāds atkal veļas pāri pasaulei.

Šajā laikā Inigaes bija spiests atstāt Latviju, viņš kopā ar savu ģimeni kļuva par daudzādām Vācijas vietām. Kādu dienu viņš intuitīvi uztaustīja Ailendu, kurš atradās kaut kur Vācijā, un nojauta, ka ap to ir tumši miglas mākoņi. Inigaes saprata, ka Ailendam draud briesmas, viņš bija pārliecināts, ka draugs atrodas tādā stāvoklī, kad pašam grūti pārvarēt radušos situāciju. Abi bija kļuvuši tuvi ideoloģiski draugi, atbalstīja viens otru un rūpējās viens par otru, lai arī kādās nelaimēs būtu nonākuši un lai arī kādu risku tas prasītu. Viņš ilgi koncentrējās un mēģināja miglas ap Ailendu aizdzīt, taču nespēja, jo manīja, ka ap miglām velkas klāt kaut kas tumšs. Tas bija aurisks redzējums, bet Inigaes to redzēja kā realitāti. Sapratis, ka viens galā netiks, viņš pasauca palīgā savu dzīves draugu Sandru. Viņai piemita ārkārtīgi liels spēks auriski

staroties. Uzzinājusi, kas noticis, viņa sāka staroties šajā virzienā. Inigaes sekoja līdz viņas darbībai un redzēja, ka viņa raušus rauj no Kosmiskajiem augstumiem uz norādīto vietu tik stiprus starus, ka visas miglas pārklājās ar baltu vielu. Sandra tikai tad likās mierā, kad pati sajuta, ka viss ir labi izkārtots, tad, mazliet atguvusi elpu, teica:

«Tavs draugs tiks izglābts, bet tās bija lielas briesmas, kas viņam draudēja.»

Gribas pieminēt, ka Sandra nebija aurredzīga, kāds bija viņas vīrs, tomēr intuitīvās spējas viņai bija milzīgas, lai arī viņa nedarbojās kā mēdijs.

Nedaudz pievērsīsimies kādam citam notikumam, kas apstiprina to, ka Kosmiskā centra augstumos patiešām priekšlaicīgi tiek izkārtots plāns misionāriem, kas nolēmuši kopā darboties Zemes telpā.

Kādu dienu Ailends jautāja Inigaesam:

«Kā tas iespējams, ka jūs ar Sandru esat spējuši uz Zemes satikties un abiem piemīt tik lielas auriskās zināšanas un spējas?»

Inigaes pasmaidīja, ieskatījās Ailenda acīs un noteica:

«Mans labais draugs, tu vēl daudz ko nezini, bet ar laiku uzzināsi un pats atklāsi tādas lieta, par ko tev vēl tagad nav nekādas saprašanas. Es nojaušu ar savu intuīciju, ka Kosmosa tālumos mums ir daudz labu draugu, kas mūs vēro un palīdz visās mūsu darbībās, jo pirms nākšanas uz Zemes mēs kopīgi ar viņiem esam sastādījuši dažādus precīzus plānus, kas mums jāīsteno tagad, kad esam nolaidušies. Daudz vēl jāpēta un jāiemācās pareizi izprast notikumus. Esmu pārliecināts, ka šajā inkarnācijā spēsim panākt to, kas nesanāca iepriekšējās. Tagad vari arī saprast, kā šajā tumšajā pasaulē varēju sastapt tevi un arī Sandriņu. Viņai piemīt lielas intuitīvas spējas, un savā evolūcijā viņa ir tālu tikusi. Tie visi ir plāni, kas paredzēti

planētas evolūcijas virzīšanai uz priekšu. Svarīgākais ir tas, lai mēs prastu noturēt nepārtrauktu kontaktu nepazaudēt savienojumu ar draugiem Augšā. Ja šī antena pastāvēs, tad mēs nekur nepazudīsim, jo nekāds velns nespēs mūs atraut no paredzētā mērķa.»

Ailends to ik pa laikam atminējās, taču viņu mocīja vēl kas:

«Bet saki, kā tas iespējams, ka agrākās inkarnācijās mēs bijām bagātās situācijās, bet tagad atrodamies pavisam nenožīmīgās?»

«Ak, Ailend, es arī par to esmu vairākkārt domājis un tagad to saprotu. Skaties, mūsu apstākļi ir nenožīmīgi, bet reizē esam brīvi, mūs neskar nekādi karaļu pedantiskie likumi un ierobežojumi, kas agrāk žņaudza kā knaiblēs, un mums nemaz neatlika laiks tam, ko tagad esam atklājuši. Tā ir mūsu pašu griba, Augšā esot, esam tā izlēmuši. Tas ir labi, tā mēs varam netraucēti darboties un vairāk atklāt. Gribu gan teikt, ka mums vēl grūts darbs priekšā, taču mēs savu panāksim.»

«Kur tu saskati lielākās mūsu grūtības?»

«Arvien vairāk mani saista kāda intuīcija par mums neredzamo pasauli, ko varam apzīmēt ar ļauno inspiratīvo pasauli, kas slēpjas un ar saviem raidījumiem tracina Zemes iedzīvotājus. Varu droši teikt, ka mūsu uzdevums ir visiem saprotamā veidā parādīt šo ļauno varu un panākt tās iznīcināšanu.»

«Kā, Inigaes, vari izskaidrot to, ka mēs šeit Latvijā esam vairāki draugi, bet daži ir apkārtējās zemēs, tomēr Zemes planēta ir samērā liela, lai spētu izteikties citās zemēs un kontinentos.»

«Pacenties ievērot, ka mēs esam nolaidušies uz Zemes, varētu teikt, šajā elles telpā, jo raugies, kur gribi, visur apkārt vienas vienīgas netaisnības. Kaut vai tas, ka es tiku izraidīts no

savas zemes par to, ka gribēju kalpot Latvijas tautai, tā laika valdība atzina mani par nevēlamu personu, nespēju pretoties, jo viņiem bija vara, bet es biju tikai parasts pilsonis. Vari saprast, ko es pārdzīvoju, kad vajadzēja atstāt māju un ģimeni un doties svešumā? Un tomēr redzu, ka šo manu izceļošanu mūsu Augšas draugi ir tā izkārtājuši, lai es citur ātri sastaptu savus domubiedrus. Sākumā tie uzņēma mani kā svešinieku, kā ar viņiem parunājos par Zemes dzīves politiskajām nenormālībām, tā tie pieņēma mani ar cieņu un iepazīstināja ar saviem draugiem. Šķiet, tas jau bijis paredzēts kādos plānos, kad mēs vēl bijām Augšā. Tagad Somijā ir izveidojusies viena grupiņa, kas saprot manas ideoloģiskās loģikas, un tas jau ir vispārējs ieguvums.»

«Jā, tas patiešām ir brīnums, ka tā viss noticis, bet citos kontinentos taču neviens par mums nezina?»

«Viņi nezina un mēs par viņiem arī ne, bet, ja par to domāju, tad mana intuīcija saka, ka, jau Augšā esot, esam tā rīkojušies un kaluši tādus plānus, ka visās pasaules malās ir mūsējie, kas, visam attīstoties, izplatīs mūsu zināšanas. No malu malām izšausies radiācijas, pazīs mūs un mēs viņus pazīsim. Kad nonācām Zemes atmosfērā, neko nezinājām no visa tā, ko tagad saprotam. Nāks mūsu laikmets, kas paplašinās zināšanas. Pašlaik lielākais ieguvums ir tas, ka esam iemācījušies tieši uzņemt kontaktus ar Kosmiskajām debesīm, caur tiem attīstīsimies tālāk un atšifrēsim ļaunos spēkus arī citos plānos. Šobrīd tie vēl ir noslēpti no ļaužu acīm, taču mēs tos jau atpazīstam.»

Laiks gāja uz priekšu, un karš arvien vairāk tuvojās savam traģiskajam nobeigumam. Ailends un visi dzīvi palikušie lauzās cauri ielenkumiem un redzēja briesmīgos zaudējumus. Nepilna mēneša laikā no viņa pulka dzīvi bija palikuši tikai deviņdesmit seši vīri, kaut cīņas laukā izgāja ap 2500 karavīriem. Zaudējumi

bija lieli. Arī pašam bija jāpiedzīvo dažādi pārdzīvojumi. Kādu dienu blakus uz cietas zemes nokrita divas smaga kalibra granātas, taču tās neeksplodēja. Tā bija Ailenda laime, kā viņš vēlāk pats teica, jo palicis dzīvs, pateicoties tikai Kosmisko augstumu starojumiem, kurus allaž ir centies uzturēt ap sevi.

Kamēr viņš ārstējās kara slimnīcā, karš beidzās. Vācija kapitulēja. Vai miers pārņēma visus? Šis jautājums palika neskaidrs. Rietumi sāka baudīt mieru, bet Staļina valdījumos pār kara gūstekņiem vēlās iznīcības vilnis, kas skāra arī civilos. Par notiekošo maz kas interesējās, jo karš bija beidzies,

starptautiskā tiesa izlēma vainīgos sodīt. Par vainīgiem atzina Vācijas vadītājus. Tā nebija tiesa, tā bija uzvarētāju izrēķināšanās, jo karu tie bija izraisījuši paši, nu varēja plūkt savu darbu augļus. Par to netika runāts, jo it kā pretējās nometnes – demokrātiskie rietumi un komunistiskie austrumi sēdēja pie viena tiesnešu galda un dalīja laupījumu.

Dēmoniskās varas bija ieguvušas bagātīgu plauju, tās tagad gadiem varēja priecāties no cietēju mokām. Neko vairāk tām nevajadzēja, ar to auga viņu spēki jaunu maskarāžu izgudrošanā.

Pēckara politika

Kaut arī karš jau bija beidzies, ASV nolēma pielikt tam treknu punktu, uzmetot drausmīgas atombumbas un iznīcinot nevainīgus civiliedzīvotājus Japānā. Šai barbariskajai rīcībai nebija nekādas militāras nepieciešamības. Drīzāk tā bija varas un iespēju demonstrācija. Jauno iznīcinošo ieroču izmantošana deva labus ierosinājumus ļaunajai pasaulei, kas gatavoja ar šiem ieročiem nākošās ciešanas. Ko gan atombumba var nest nākotnē?

Par to nebija tajā laikā iemesls domāt, jo uz Zemes bija radies jauns cilvēces iznīcināšanas veids, kuru pasaules varenie cēla cieņā par katru cenu. Abi sabiedrotie vēl nepaspēja notiesāt nacismu, kad jau ar jaunu degsmi bija sākuši ražot šo briesmīgo ieroci. Kāpēc gan tiem tas bija jāražo? Galvenais, pret ko? Uz zemes nebija ienaidnieku, tikai *sabiedrotie*.

Kam citam, ja ne kārtējiem iznīcināšanas un mocīšanas plāniem?

Iepriekšējais karš bija atņēmis dzīvības apmēram piecdesmit miljoniem un sagādājis ap 100 000 000 ievainoto, kas mocījās un kļīda apkārt pa visām karotāju tautām. Tam klāt vēl tie simts miljoni, ko bija paspējis iznīcināt komunistu režīms.

Zemes dzīvē ir pierasts, ka ik pa laikam ļaunajiem spēkiem ir jāmaksā nodevas, ko tur daudz rēķināt. Apetīte rodas ēdot, un nākotnē varētu būt, ka šis nodevu mērs kļūst tik liels, ka vajadzīgs atomkarš, lai dēmonskā vara apmierinātu savu izsalkumu.

Hitlerisms tagad ir notiesāts, bet kas tiesās tos, kas gadu desmitiem tautas kāva, šāva un spīdzināja? Savādi, tos nemaz par noziedzniekiem neuzskata! Un tomēr, tas notika divdesmitajā gadsimtā! Kas tie ir par noslēpumainiem plīvuriem, kas nosedz

Zemes valdnieku skatus, lai tie nekā neredzētu un nedarītu?

Draudzīgās attiecības, kas abas puses vienoja, tiesājot nacismu, bija pagaisušas un iestājās it kā cits laiks. Ārēji tās kļuva naidīgas un tikai retais zināja, ka visaugstākā līmenī tās darbojās saskaņoti. Kad vienai pusei pietrūka zināšanu kodoltehnoloģijās, zinošākā puse (ASV) tās bez maksas piešķīra PSRS. Kara darbību Vjetnamā katra puse nodrošināja ar ieročiem, lai tikai notiek pēc iespējas ilgāka karadarbība. Lai amerikāņu karavīri nespētu sakaut vjetnamiešus, tiem tika uzlikti karadarbības ierobežojumi, par kuriem bija informēta pretējā puse. Šīs valstis nekad reāli nevadīja tie, kuri formāli ieņēma vadītāju amatus. Lietu nepārzinātājiem tas izskatījās kā labo demokrātisko rietumu un ļauno austrumu cīņas par cilvēciskām vērtībām, bet patiesībā tiem bija nepieciešama cīņa, lai turpinātu radīt mokas un ciešanas cilvēkiem. Bija savādākas attiecības starp lielākajām mūsu planētas varām, kas pakāpeniski sāka asināt kara mašīnērijas zobus. Agrākais draudzīgais biedrs pārvērtās par niknāko ienaidnieku. Tā tas var notikt uz mūsu nelaimīgās Zemes planētas, te viss mainās ātri un rezultāts visām izmaiņām, pat it kā labām, ir ciešanas.

Redzams, ka nebūs viegli cilvēci iepazīstināt ar neredzamo ienaidnieku, kas mūsu planētu sažņaudzis savās inspiratīvajās knaiblēs un priecājas, ka viņu neviens nevar ieraudzīt. Tomēr tas ir atšifrēts, tagad visiem ir pienākums pret to cīnīties un vairs nepieļaut, ka mēs varētu palikt par nepārtrauktu barošanās objektu dēmoniskajām varām mūsu planētas karos un nemieros.

Ja mēs atzīstam materiālās dabas evolūciju, pieņemam to kā patiesību, tad mums ir jāatzīst arī garīgās sfēras atklājumi, kas iegūti, neatlaidīgi pētot šīs garīgās sfēras. Viņpasaules esamība ir loģiski pierādīta un tās dzīve ar garu masām arī, bet mums ir svarīgāk zināt, ka šajos plānos slēpjas viens no

lielākajiem ienaidniekiem, ko saucam par dēmonisko pasauli. Tajā iekļaujas zemāk attīstītās pakāpes velnišķīgi lavriskā masa, kas ik dienu ap mums griežas un musina uz visādiem nemieriem, ģimeniskiem strīdiem, ideoloģiskiem nemieriem un sadursmēm, ko ikdienā varam redzēt, ko visi esam piedzīvojuši un ar rūgtumu pārdzīvojuši.

Inigaes pēc Otrā pasaules kara šīm lietām pievērsās ar milzīgu enerģiju un viņa atklājumi tiks arvien vairāk parādīti. Karš beidzās, rietumu pasaulē iestājās vispārējs klusums, vienīgi bēgļu masas klīda pa visām rietumu zemēm un kontinentiem, starp tiem arī Inigaes un Ailends.

Kādu dienu, pastaigājoties pa kalnaino Goslāras pilsētiņu Vācijā, Ailends nonāca pie kāda soliņa, kas ierīkots, lai ceļinieki varētu atpūsties. Šajās dienās pienācīgu nodarbošanos atrast nevarēja, un Ailends izmantoja šo atpūtas vietu, un kādu momentu iegrima savos koncentrēšanās paņēmienos, lai tuvākajā apkārtnē izstarotos. Nemanot viņš iedomājās paskatīties uz aizmuguri un, tavu brīnumu, tur atradās Bismarka piemineklis. Pirms apstāšanās viņš nebija to pamanījis, bet tagad jau bija pienākums pieiet un apskatīt.

Vai tiešām tas varēja būt viņš iepriekšējā inkarnācijā? Tāda doma iešāvās prātā? Pagāja brītiņš un viņš no jauna iegrima sevī. Viņš atminējās sarunu ar kādu tuvu draugu, kas nevarēja izprast inkarnāciju, jo domāja, ka cilvēks dzīvo vienreiz un Svētajos rakstos teikts, ka pēc nāves jāguļas kapos un pēc tam kādā pastarā dienā nāks Jēzus un visus modinās, sēdinās pie Dieva galda un tiesās dzīvos un mirušos. Saruna gan noritēja draudzīgi, tikai atrisinājuma tai nebija.

«Saki, Ailend, tu lasi visādus rakstus, es arī varbūt kādreiz tajos ieskatīšos, bet tagad gribu pie savas ticības palikt un palaujos uz svētajiem rakstiem. Vai tiešām tu tici, ka cilvēks nedzīvo tikai vienu reizi?»

«Mans loģiskais prāts nevar citādi domāt. Ja tā nebūtu, kur tad liktos visi mirušie, kas miljoniem gadu ir ierakti zemē? Viņu miesas ir pārvērtušās par zemes vielām un to vietā aprok citus. Mans prāts citādāk iedomāties nevar.»

«Pagaidi, ne tik strauji. Tu saki, ka arī esi lasījis svētos rakstus. Vai tu domā, ka viss tur aprakstītais ir nepatiesība?»

«Negribu strīdēties – patiesība vai nepatiesība. Zinu, ka tur ir daudz patiesības. Agrākajos laikos cilvēki jau tāpat ticēja, nemaz nevajadzēja par to speciāli runāt. Kaut kur minēts, ka Elija nāksot no jauna un tas ir pareizi. Ja ieskatos caur dažādiem jauniem atklājumiem šajās dzīves būtībās, tad mana pārliecība ir droša, citādi domāt es nevaru.»

«Tātad tu tici agrākiem laikiem un tos nenoliedz?»

«Kas man tur ko noliegt. Senos laikos cilvēki dzīvoja atbilstoši savam laikmetam un «barojās» ar tā laika zināšanām. Daudz kas ir uzrakstīts un varu tikpat kā droši teikt, ka no visa, kas tolaik notika, tik pat daudz ir neuzrakstīts. Pie mums inkarnāciju lieta ir neskaidra, tomēr austrumu zemēs, piemēram, Indijā par cilvēku pārdzimšanu ir pārliecināti un visi to lietu saprot.»

«Droši gan tu runā par šiem jautājumiem... Man ir grūti pārslēgties, esmu bijis dažādās sapulcēs, kur it kā gudri vīri, mūsu sludinātāji, mācēja tā nostādīt, ka pašlaik savādāk domāt nevaru.»

«Iedomājies, piemēram, cilvēka iedzimšanu jeb nonākšanu uz Zemes dažādās vietās. Citiem ir labi apstākļi, citiem Āfrikā un Āzijas valstīs jāmirst badā. Bieži ir tā, ka neilgi pēc dzimšanas tie arī nomirst. Kā tavi mācītāji to izskaidro?»

«Nudien nezinu. Esmu dzirdējis runājam, ka tā esot Dieva pārbaude cilvēkiem, lai tos noturētu pie ticības. Patiešām, īsti skaidrs nav...»

«Ja man būtu tādām Dievam jāuzticas, tas gan būtu grūti.»

«Dievs paliek Dievs un viņam vara, spēks un gods pār cilvēkiem, viņš var tos mācīt pēc savas saprašanas.»

«Man nu gan būtu grūti tādām Dievam uzticēties. Nāku pie slēdziena, ka tas nav Dievs, bet drīzāk kāds dēmons.»

«Tu, draudziņ, sāc zoboties, ko tad es pateicu tādu, kas tevi neapmierina? Vajag visu labi izprast...»

«Tieši to jau es daru, es runāju tā, kā mans prāts man diktē. Es savu Dievu jeb Kosmosa augstāko varu saprotu pavisam savādāk. Mans Dievs var būt tikai tāds, kas ir absolūti taisnīgs un nevienam nekādas pārestības nedara. Pēc tā spriežu, ka tavs Dievs ir netaisns.»

«Es tā neesmu teicis, es ticu tam, ka viņš ir absolūti taisnīgs un visu dara pēc Dieva prāta.»

«Tad jau sanāk pretruna tavam iepriekš teiktajam, ka dažiem jācieš nabadzība, bet citi nonāk priekos un laimē, nav taisnīgi. Te nevar saskatīt taisnību. Iznāk, ka vienus viņš grib sodīt pēc sava prāta un otru ceļ laimē un godā. Ja tā jādomā, tad tas nav nekāds Dievs, bet īsts dēmons, es tādām nevaru uzticēties.»

«Tu sajauci manu saprašanu. Var būt tev tiešām ir taisnība, bet vai tie, kas tic tādām patiesībām, ko es minēju, būtu no velna apsēsti?»

«Nebūtu pareizi sacīts, drīzāk jau nonākuši neloģisku ideju verdzībā, tādas idejas cilvēkiem var inspirēt dēmoniskie spēki, lai sajauktu prātus un reizē nedotu iespēju savienoties ar Kosmiskajām debesīm.»

«Tu saki, Kosmiskās debesis. Vai tu domā par kādām citām debesīm, vai mēs, kas esam ieslēgušies savas ticības domāšanā, esam pārliecināti, ka debesis ir ap mums un citu nav?»

«Sarežģīti tu jautā. Sacīšu vienkārši. Debesis katram var būt tādas, kādas tas iedomājas un kādās inspirācijās atrodas, un kādas nojautas ir pašam par patiesībām. Man ir zināms tas, ka pastāv vienas kosmiskas debesis un eksistē tādas, ko var saukt

par viltus debesīm. Lai tās apskatītu, mums nav laika, draudziņ. Tici tam, kam tu gribi, ja esi laimīgs un par savām ticības lietām nešaubies. Ja tā darīsi, tad gan jau tu izķepurosies tam cauri.»

«Nu labi, visus sīkumus nevaru saprast, bet gribu sīkāk zināt par dažādajām dzimšanas pakāpēm, par labiem un sliktiem apstākļiem. Ko no tā visa lai saprot?»

«Nu skatīsimies uz mūsu Zemes cilvēkiem. Kaut uz taviem kara biedriem. Esi pamanījis, ka daži ir godīgāki par citiem un daži gatavi otram darīt sāpes.

Atceries reiz gadījumu pie Nakeles, kad bijām atvairījuši krievu uzbrukumu, vācieši pavēlēja savākt un nošaut poļu vīriešus it kā par pretošanos. Tu vēl man prasīji, vai tas ir taisnīgi. Vai atminies, ko tev atbildēju?»

«Jā, gan. Tas bija viens velnišķīgs brīdis, es nebiju pieradis šaut uz civilajiem, tu teici, ka, tā rīkojoties, mēs būtu vājprātīgi un lai tos tev dod, tu aizsūtīsi viņus prom. Mēs tā arī toreiz izdarījām un poļi ļoti mums pateicās, un viss bija kārtībā. Tajā brīdī man drebuļi sametās, jutu lielu netaisnību no vāciešu puses par poļu sodīšanu. Mums būtu jāklūst par slepkavām.»

«Redzi, te jau parādās gadījumi, kad cilvēki ir gatavi darīt pat to briesmīgāko un nemaz negrib apzināties, kādas būs sekas pašiem. Ja, piemēram, mēs būtu viņus nošāvuši, tad vari iedomāties, kur nonāktu tās dvēseles, kas atradās viņos?»

«Nezinu, bet tās būtu pagalam un viņu ķermeņus piederīgie apraktu zemē, bet dvēseles... Stāsti, ko par to vari sacīt?»

«To taču tu saproti, ka cilvēks ir fizisks radījums, ja tas šo zemi atstāj, tad viņa dvēsele, varētu sacīt – dzīvības būtne jeb ego, kā to austrumnieki sauc, atraisās no ķermeņa un kļīst kaut kur Zemes atmosfērā. Ja gadījumā mēs būtu tiem dzīvību atņēmuši, tad ir pilnīgi skaidrs, ka šī ķermeņa dzīvības dzirkstele jeb dvēsele tūlīt apzinātos, ka esam tiem dzīvību atņēmuši, un censtos atriebties. Iznāktu, ka mēs esam izdarījuši tādu

noziegumu, ko varējām nedarīt. Manā saprašanā tā ir karma – jēdziens, kas daudziem nav svešs, tikai paskaidrošu, ka tādi pārkāpumi pašam pēc tam jāizcieš. Domāju, ka šīs lietas tu saproti.»

«Kaut cik jā, bet ne pilnīgi. Man ienāca prātā viens cits gadījums. Kāds seržants savas asinskāres triekts, esot siltumnīcā dzinies pakal kādam poļu tautības dārzniekam un to nošāvis. Nevienš nelika viņam to darīt, bet šo gadījumu toreiz tiesā nevarēja iesniegt. Pats seržants bija ļoti bailīgs. Austrumu frontē pat esot sev rokā iešāvis un tēlojis, ka tas ir no ienaidnieka, lai tikai nebūtu kaujā jāiet. Kas gan varēja tam visam līdzī izsekot un izpētīt? Karš skrēja pāri visiem un nevienš nekādos sīkumos neiedziļinājās.»

«Kā tu domā, vai šis seržants pēc tam jutās laimīgs, ka kaut ko tādu pastrādājis?»

«Nezinu, ļauns darbs. Gan Dievs viņu sodīs, jo Dievs ir taisnīgs.»

«Dievs viņu nesodīs, bet viņš pats sevi sodīs par netaisnīgu rīcību. Tāda ir Kosmiskā likumība, ko ieviesis pats Kosmosa Tēvs, starp citu, saka tā: kas citam dzīvību atņem, tas pats caur nāvi tiek sodīts. Vai zini, kas ar viņu notika pēc tam?»

«Zinu gan, vēlāk atkāpjoties, tas uzskrēja uz mīnas. Skats bija šausmīgs. Abas kājas saplosītas, viņš briesmīgi kļiedza nāves agonijā, līdz apklusa uz visiem laikiem.»

«Tas ir labs piemērs, lai tu varētu saprast atreibību, kas viņam sekoja. Esmu pārliecināts, ka dārznieka ķermenis gan palika uz vietas, bet viņa dvēsele sekoja pāridarītājam līdzī un inspiratīvi uzveda uz mīnas, taču mēs nevaram iedomāties, kas ar šo ļauno dvēseli notiks Viņšaulē? Tur to saķers visādi ļaunie gari un viņa īstās ciešanas tikai sāksies. Tas vien jau pierāda, ka minētais seržants ir bijis ļauns un vēlāk tādas dvēseles tiek pakļautas lielām mokām un ciešanām, līdz viņu karma dzēsīsies.»

«Es to saprotu nepilnīgi. Tu runāji par dažādiem notikumiem, nākot uz Zemes. Kas ar to ir saprotams?»

«Tas ir diezgan sarežģīti. Kā jau minēju, dzīvē ir sastopami labi, godīgi, taisnīgi cilvēki un arī ļauni, dažādās pakāpēs. Lielākoties cilvēki, kas kādā inkarnācijā ir bijuši ļauni un uz sevi sakrājuši visādas karmas, nonākot līdz stāvoklim, kad atkal var sākt jaunu dzīvi uz Zemes, pēc Kosmiskās Taisnības likuma vispirms iegūst tiesības inkarnēties dažādās nepilnīgās situācijās, varbūt nabadzīgās, kur ir jāmokās, jāpiedzīvo vairākas nāves pirms iekļūst normālu cilvēku apstākļos. Tāpēc gadījumi, kur tie piedzimst kaut kur moku apstākļos, nozīmē to, ka caur ciešanām ir sava dzīve jābeidz, lai pēc tam dzimtu atkal, kad apstākļi jau būtu labāki. Zini, draudziņ, šajā lietā ir ļoti daudz variantu. Visu kārtu automātiskais karmas likums, kas ir precīzs un nemaldīgs un kas seko līdz katrai radībai kā sliktai, tā labai. Parasti jaunās karmās iekrist nevar, ja cilvēks vēlas būt taisnīgs un arvien evolucionēt.»

«Ja godīgi cilvēki mirst, vai tad viņi uzreiz nevar tikt Debesīs?»

«Var un nevar. Kāda karma bijusi iepriekšējā dzīvē. Ja dzīvē tas ir mācējis tā nostāties un darboties, ka spējis izprast visas Kosmiskās patiesības, iemācījies turēties pie Kosmiskām radiācijām un nekādi karmiskie likumi to citos plānos vairs nesaista, tad patiešām ir tā, ka pēc Zemes dzīves atstāšanas, tas pa taisno lido uz Kosmiskajām debesīm. Turpretī daudziem šīs zināšanas trūkst un tie savā dzīvē maldījušies pa visādām svešām ideoloģijām, kaut paši bijuši godīgi un taisnīgi, tomēr tiem jāinkarnējas par jaunu Zemes dzīvē, lai iemācītos visu. Jāmaldās tik ilgi, kamēr patiesību izprot, tad var iegūt tiesības atgriezties augšā – īstajās debesīs.»

«Kā tu domā, vai es spētu pēc šīs Zemes atstāšanas sasniegt Kosmiskās debesis?»

«To pateikt nevaru, jo tev pašam ir jāmēģina izjust, ko tu īstenībā gribi sasniegt. Ja šajā virzienā nekādu pilnīgāku skaidrību nespēsi piedzīvot, tad šķiet, ka kaut kas tevi bremzēs nonākt īstajās debesīs. Ja gūsi pilnīgāku saprašanu, tad viss mainīsies, protams, ja tevi «nepiesies» kādi agrāki grēciņi.»

«Tu gribi par mani pazoboties! Taču es nedusmojos, zinu, ka man ļaunu nevēli, tomēr es nevaru vēl tam visam noticēt. Nojaušu gan, ka tev ir lielas zināšanas, esi daudz laužies cauri, lai to visu uzzinātu, tikai man tas tik viegli neiet. Varbūt ar laiku sapratīšu vairāk.

Saki, draugs, kā tu domā, pašlaik visi atrodamies kaujas situācijās un nezinām, kurp vēl mūs aizsūtīs. Vai domā, ka paliksi dzīvs līdz kara beigām un mēs vēl satiksimies?»

«Jā, par to esmu domājis... Bieži mums apkārt atrodas visādi draudi, tomēr griba dzīvot manī ir, es stipri vēlos palikt dzīvs. Vai tu domā tāpat?»

«Mani gan vēl māc kāds šaubu mākonis, tas grib mani biedēt.»

«Centies nešaubīties, pārvari šaubas. Gribi dzīvot un nedomā ne par kādām nāvēm.»

«Nāve, tas ir baigs rēgs, kas mums apkārt klejo un biedē. Es ticu Dievam, un ceru, ka Viņš mani pasargās.»

«Ir jau labi, taču mēģini saprast, ka tavš Dievs tevi pasargās tikai tad, ja būsi pārliecināts un bez maldiēm.»

«Man gan ir vēl kāds jautājums, taču neērti to teikt...»

«Kāpēc ne, ar mani vari pārrunāt visādas lietas. Laiciņš tagad brīvs, nekas mūs netraucē.»

«Tās ir savādas domas, pats nezinu, kā lai to izstāstu. Ja nu iznāktu, ka tu paliec dzīvs, bet man nelaimētos, vai tie, kas ir uz Zemes, var palīdzēt tiem, kas aizklīduši Viņpasaulē?»

«Jā, pastāv visādas iespējas. Cik man zināms, tā ir pieņemts, ka aizgājējus nes baznīcā un attiecīgi viņi tiek godināti un

izvadīti ar īpašu ceremoniju. Nemāku gan teikt, vai tas palīdz. Man tomēr ir citi paņēmieni.»

«Visādas lūgšanas taču šķiet labas, tāds veids pazīstams jau no seniem laikiem.»

«Jā, tā dara, bet te jāsaduras ar jautājumu, ko visi ne vienmēr ņem vērā. Tas ietver karmisko jēdzienu, par ko jau runājām. Cik saprotu, esi dzirdējis no pavadīšanas rituāliem, ka visi aizgājēji tiek uzņemti debesīs, vienalga, vai dzīvē bijis labs, vai ļauns. Šī lieta man neiet pie sirds, jo man jāsaka, ka zinu – visi ir atbildīgi par saviem darbiem. Visi ir pakļauti automātiskajam Taisnības likumam, kas jau no mūžu mūžiem nāk no Kosmiskā centra. To nevar grozīt ne cilvēks, ne arī pats Kosmosa valdnieks.»

«Tas ir ļoti interesanti, tomēr tu neatbildēji uz manu jautājumu. Vai tu spētu kaut ko palīdzēt, ja jau saproti vairāk?»

«Teikšu, kā ir. Pirmkārt, es tomēr negribētu, lai tu par aiziešanu runā, jo esi godīgs puika un visiem dari tikai labu. Kāpēc tev neizdodas atvairīt tādas promiešanas domas?»

«Mans gribasspēks ir vārgs. Tas gan nenozīmē, ka negribu dzīvs palikt, gribu dzīvot, bet saprotu, ka jābūt gatavam uz visu.»

«Mani tas mazliet kaitina. Piemēram, kad domāju par sevi, tad es uzreiz grūžu tādas domas prom. Negribu par tādām lietām domāt. Lai notiek, kā tam jānotiek!

Ja notiks tā, ka es palikšu uz Zemes, bet tev būs jāaiziet, tad man ir kāds aurisks paņēmieni, kā ar labo spēku palīdzību es varu tevi izcelt no ķermeņa un Viņpasaulē parādīt visas patiesības, kas tur notiek. Ar tevis paša gribu ir iespējams tos atzīt vai arī neatzīt par labiem. Visur ir jāreķinās ar brīvās gribas principu, jo nevienam neko nedrīkst uzspiest ar varu. Katram ir jājūt tas, ko atzīt par patiesību.»

«Savādi gan, kā lai es zinu, kas ir pareizs no tā, ko solies man rādīt?»

«Ja viss ies normālu gaitu, tad tev būs viegli to saprast un redzēt no starojumiem, kas ap tevi atradīsies, arī no tiem, kas pie tevis pienāks, lai palīdzētu. Tie ir tādi radiācijas viļņi, ko viegli var saprast. Ir gadījumi, kad daži ar sirdi un dvēseli pieķērušies idejām un fanātiski tām ticējuši, nonākot Viņpasaulē, redz, ka tās neīstenojas, arī tur viņi stūrgalvīgi negrib nekam citam padoties. Tie ir gadījumi, kad ir atkarīgs, kam esi Zemes dzīvē ticējis.»

«Man šķiet, ka tik stūrgalvīgs es nebūtu un vadītos pēc starojumiem, kā tu man ieteici. Bet saki, kas man sagādātu evolūciju, ja es tur tiktu?»

«Tikai neaizraujies ar viltus rādījumiem, ko spēj sagādāt visādi ļaunie gari, tēlodami labos garus un cienījamus palīgus.»

«Tas ir kas jauns, kā lai tos atšķir?»

«Ir vienkāršs paņēmieni. Ir jādod stiprs starojums, ka gribi tikai tādu palīdzību, kas saskan ar Kosmiskās Taisnības likumību. Ja tā dara, ieradīsies tādi garīgie palīgi, kas aizvedīs uz īsto vietu. Pie tam jāzina, ka Viņpasaulē viss notiek ar domu radiāciju likumību, ko domāsi, tas arī notiks. Bieži ir gadījumi, kad tur nonākušie to nesaprot un sevi ir iespīlējuši tādos rāmjos, kā bija pieraduši, dzīvodami uz Zemes.»

«Šis ir ļoti nozīmīgs skaidrojums, tikai vai tur netaisīsies apkārt daudz visādu viltus spēku, kas var cilvēkus sagrābt?»

«Par sevi nebaidies, ja turēsies pie šīs likumības, tad tiksī pasargāts, tomēr jāzina, ka lielākoties Viņpasaulē sfērās nonāk dažādu klašu gari. Sliktākais ir tas, ka, nezinādami šīs patiesības, tie kļūst un blandās neziņas pārņemti un iegrimst miglās un tumsībā, jo tur katrs ir spiests iet tos ceļus, kādus gājuši Zemes telpā. Vari saprast, cik nepatīkšanu ar to nākas piedzīvot. Ne mazums iekrīt lavriski dēmoniskos slazdos un mokās.»

Tādas bija šo draugu sarunas kara draudu apstākļos un iznāca

tā, ka otrs runātājs tiešām bija spiests atstāt Zemes telpu.

To vēlāk dabūja zināt Ailends un gribēja ar viņu sazināties. Apskatīsim īsu sarunu, kas norisinājās starp Zemes telpas un Viņpasaules iemītniekiem. Bija spēki, kas kritušo draugu sameklēja citās sfērās un notika apmēram tāda saruna:

«Ginter, vai esi uzņēmis kontaktus ar mūsu uzticamiem draugiem, vai tev ir vēlēšanās parunāt ar mani?»

«Un tomēr tu mani sameklēji! Nezinu, kā tas viss te notiek, bet šie spožie, laipnie kungi mani atrada un ziņoja, ka tu vēlies ar mani runāt. Protams, tāda ziņa mani iepriecināja un es devos viņiem līdzī.»

«Kā ir noticis, sīkāk nezinu, jo man to nevajag zināt, saprotu tikai, ka pastāv dienesti, kas ir spējīgi šīs lietas labi izkārtot. Saprotu, ka varat runāt, jūs varat mani redzēt, bet es varu tikai intuitīvi nojaust, ka viss tas ir patiesība. Vai tagad esi ar sevi apmierināts un nevajadzēs vairāk sīkāk pētīt visādus rakstus, lai salīdzinātu tos ar mani runājumiem, kad vēl bijām karavīri?»

«Ak, labais draugs, citādi jau es nevaru izteikties. Tu centies mani pamodināt, tas ir – iedot saprašanu, bet tev tas izdevās daļēji. Tāpēc arī vairs neatrodos starp Zemes cilvēkiem. Ja būtu spējis iedziļināties tavos pierādījumos, tad nebūtu kritis. Zini, kāpēc?»

«Nevaru iedomāties, taču stāsti, mani tas interesē!»

«Varbūt pats neapzinies, ko panāci ar sevis ikdienišķo starošanu, kad biji kaujas laukā. Ar tādu tavu rīcību tu tiki apņemts kā ar spožu vielu, kas līdzinājās bruņām, ko jūs paši neredzat, tomēr tās spēj aizsargāt, lai kara draudi neskartu un lodes skrietu sāņus. Tikai tagad es varu redzēt tos starojumus, bet toreiz, kad par tiem runāji, nepavisam nevarēju to iedomāties. Kaut tu zinātu, cik viss savādāk izskatās, ja mēs no šejienes skatāmies uz Zemes vietām un notikumiem...»

«Vai tagad, augšā esot, vari ko minēt arī par domāšanas veidu, kam tik ļoti uzticējies?»

«Jā, saprotu, ko gribēji teikt. Žēl to cilvēku, kas nespēj saskatīt tās patiesības, ko no šejienes varam ieraudzīt. Uz Zemes ir daudz ideoloģisko maisījumu. Cilvēka dzīve iesprostota vienā vienīgā ideoloģiskajā mistrojumā. Par savu domāšanu neko sliktu nevaru teikt. Tomēr būtu bijis labāk, ja mūsu vadītāji būtu pilnīgāk izpratuši Kosmisko likumību. Ir spēki, kas tur Zemē taīsa aizsprostus uz Kosmiskajām Debesīm un neļauj tām tuvoties. Tas ir briesmīgi, jo man tas viss tagad ir jāredz un jāskatās uz visu cilvēku masu. Tur ir visādi maldinoši slazdi, ir panākts, lai cilvēks vairs nespētu uzņemt tiešu kontaktu ar Kosmisko centru. Kas gan tev sakāms par to? Nezinu kāpēc, bet mani draugi te apkārt sāka smaidīt un lūkoties uz tavu pusi...»

«Saprotu kāpēc, un tagad arī tu spēsi to pareizi izprast. Kopš mēs runājāmies, es nespēju tev pilnībā izskaidrot ļauno varu, ko saucam par dēmonisko varu, tā ir tāda, kas ar savām viltībām jauc cilvēkiem prātus, kur vien var tikt klāt. To redzējām visādos karos, kas arī bija viņu inspiratīvais rezultāts. Tāpat arī notikumi, kas pie mums izraisa savstarpējas sadursmes, un visbriesmīgākais – daudzās ideoloģijas, kas mulsina un jauc cilvēku prātus. Šī dēmoniskā vara, kas valda pār cilvēkiem, pār tiem valda arī tad, kad tie Zemes dzīvi jau ir atstājuši. Palūdz, lai tavi draugi paver tev skatu uz to vietu, kas ir tieši pakļauta Zemes atmosfērai. Stāsti, ko tu redzi?»

«Brīnums gan, kā tu to visu varēji zināt, uz Zemes būdams. Tagad skatos uz Zemi, bet visapkārt ir miglas... Tādas, ka grūti cauri redzēt. Tur kustās milzīgas garu masas dažādos stāvokļos, briesmīgi būs jums klausīties, ja stāstīšu, ko redzu.»

«Es kaut cik varu inspiratīvi uztvert, taču pamēģini kaut

nedaudz pastāstīt...»

«Tā vien šķiet, ka tie cieš no kāda barības trūkuma un tāpēc cenšas viens otru apzagt, izplēst un noraut. Visur notiek cīņas un skan brēcieni. Laime gan, ka paspruku tai ellei garām. Tie gan ir nabadziņi un izskatās, ka tur ir kādi vadoņi, kas liek citiem ciest un kalpot. Ja neklausa, tad moka. Pietiks, iesim citur, lai nebūtu šādi skati jāredz.»

«Labi, ka parādījī to. Tagad tas palīdzēs pilnīgāk izprast dēmoniskās vilības un netaisnības, ko tie ir sataisījuši pie mums.»

«Lieku reizi gribu teikt – ja cilvēki uz Zemes spētu redzēt visu to, kas notiek aiz Zemes telpas, tad tie ar milzīgu spēku gribētu savu tagadējo dzīvi pārkārtot, lai spētu izbēgt no tām briesmām, kas daudzus var tur sagaidīt. Pacientieties labi iegaumēt un iemācieties izprast ļaunās varas negēlības, ko tā sagādā uz Zemes.»

«Es gribu domāt, ka drīz pavērsies iespēja saprast vairāk, nekā cilvēki ir apzinājušies līdz šim. Pasaki kaut ko par saviem nodomiem nākotnē un to, vai esi nelaimīgs, ka vairs neesi uz Zemes.»

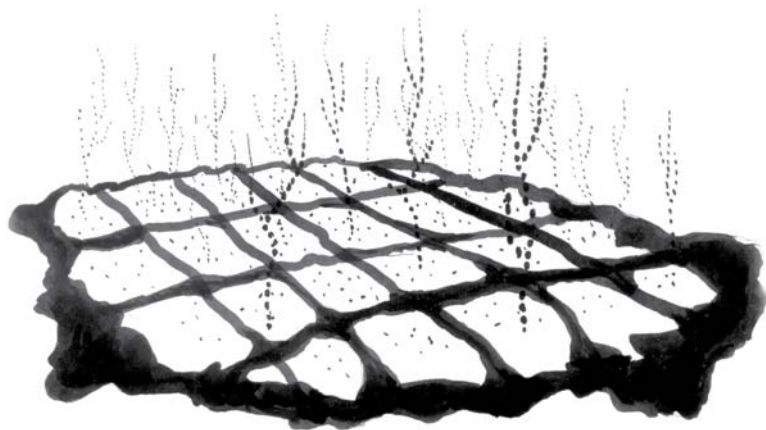
«Kad biju uz Zemes, man ļoti gribējās dzīvot un aiziešana mani vienmēr biedēja, jo es gribēju tur atrasties un izdarīt kaut ko labu cilvēkiem. Tagad, kad esmu šajā situācijā, es neesmu nelaimīgs, bet gan ļoti laimīgs un pat negribētu uz Zemes rādīties, ja vien tas viss būtu iespējams, bet es nevaru pateikt, kas ar mani var notikt. Laime, ka tu man dažas lietas izskaidroji. Tas, mans labais draugs, man šeit daudz palīdzēja. Kur nonākšu, nezinu, tikai mani draugi blakus saka, ka būšot ļoti interesanta dzīve, bet vairāk tie nekā nesaka.

Vēl gribu ko svarīgu teikt. Tas ir par to, lai kāds, sadzirdējis, ka es šeit esmu ļoti laimīgs, neiegribētu Zemes dzīvi ātrāk atstāt. Viņi man čukst un saka, ka tiem, kas ir Zemes dzīvē,

tur jāpaliek tik ilgi, līdz tos dabīgi apstākļi izceļot, jo citādi tiek pārkāpta karmiskā likumība. Tie, kas priekšlaicīgi Zemes telpu atstāj, atņemot sev dzīvību, te nonākuši, jutīsies vēl nelaimīgāki nekā uz Zemes. Lielākoties viņi tiek ierauti ļauno spēku verdzībā un tad ir mokas lielākas nekā uz Zemes.

Viņi rāda bildes, kur šie lavriskie gari sametušies uz cilvēkiem—cietējiem un par katru cenu vēlas tiem iedot domu, lai izbeidz Zemes dzīvi, un tad bēdām pienāks gals. Drausmīgi, kādas tikai viltības tie neizdomā un, kad tiem ir paklausīts, tad, nonākot Viņpasaulē, vientiesi tūliņ sagrābj un plēš gabalos, lai izrautu kādu barības kumosu no viņa. Tas turpinās nepārredzamu laiku un nabadziņi nemāk atbrīvoties no tiem neliem. Rādiet šīs bildes visiem, lai labi saprot, kas var sagaidīt, Zemes dzīvi atstājot!»

«Paliec sveiks, labais draugs, tu tagad dosies mācīties, kā izprast dēmonisko varu un kā pret to cīnīties. Lai tev labi veicas!»

Beigu piezīme

Šo grāmatu rakstīju, lai rosinātu cilvēkus pilnīgāk izprast Zemes dzīves nepilnības. Starptautiskās organizācijas, kurās iesaistītas daudzas tautas un valstis, tomēr nespēj radīt pareizu kārtību. Šīs tagadējās savienības ir pakļautas ļauno spēku vadībai, kas inspiratīvi saņem no neredzamās dēmoniskās pasaules norādījumus, kurus īsteno viņu padotie, kas nevēlas saprast cilvēku dzīves vajadzības. Apzināti tiek radīti apstākļi, lai īstais miers uz Zemes nevaldītu un Zemes iedzīvotāji vienmēr atrastos satraukumā, kas baro dēmonismu.

Jāuzsver, ka pēdējā laikā ar stiprām auriskām starošanas metodēm ir izdevies panākt, ka Zemes negatīvie spēki paši atrodas īpatnējā bailu hipnozē, jo jūt, ka pēdējā laikā kāda nepazīstama vara ārdā viņu ļaunuma pūžņus.

No tā var secināt, ka vispasaules kari un nemieri arvien samazinās un tautās krāsāk parādās loģiska griba visam tam pretoties. Tās veido liela apmēra valstu apvienības, kas automātiski vairs nepieļaus milzīga apmēra iznīcināšanu uz mūsu izmocītās planētas.

Iepriekšējā grāmatā «Mūsu pasaules pagātne un nākotne» ir atainots, kā arvien vairāk iedarbojas pozitīvās strāvas, atņem varu ļaunajiem spēkiem gan auriskajā – neredzamajā pasaulē, gan arī Zemes telpā apslēptajai mokošajai varai. Visai dzīvei ir jāievirzās atjaunotā, loģiskā saprāta apgaismībā.

Inigaes arī no augšas iedarbojas, lai nākotnē uz Zemes izveidotos gudrākas valdīšanas sistēmas un arī lai ievestu ciešāku sadarbību ar Augšas spēkiem.

Tā ir jauna, līdz šim maz pazīstama būtība, tomēr nākotnē tā parādīsies redzamā formā un spēs paralizēt ļaunās varas darbības.

Zemes radības uzdevums ir to visu zināt un stipri gribēt, un staroties, lai šīs auriskās esamības iespējami ātrāk parādītos Zemes telpā. Tā nav fantāzija, bet realitāte, kas tuvojas mūsu planētai, lai atņemtu varu ļaunajiem spēkiem gan auriskā, gan fiziskā plānā.

Zemes planētā un Viņpasaules sfērās daudz kas ir mainījies. Starptautiskos apmēros ir izveidojušās plašas valstu sistēmas un, ja runājam par ANO, būtu ieteicams tai atbrīvoties no tiem ļaunajiem spēkiem, kuri dibināja šo organizāciju, un ar jaunu sparū sākt pildīt tos uzdevumus, kuri pašlaik pastāv tikai formāli. Valdīt pār Zemes telpu tā, lai savstarpējās tautu attiecībās uz visiem laikiem pazustu nesaticība, lai pazustu atomkaru draudi. Tas ir panākams ar stingru Starptautisko likumu iznīcināt karadarbības tieksmes absolūti visur, šis likums jāatzīst visām mūsu planētas valstīm. Tagadējai ANO nav sava militārā spēka, kas tai būtu pakļauts tieši. ANO organizācijai ir tikai tad nozīme, ja tai ir lemjošais spēks un stingrs militārs atbalsts, kas var nepārtraukti kontrolēt notiekošo pasaulē. Lai stiprinātu mieru, ir jāizveido jau minētais militārais spēks, kuru saformētu planētas lielvalstu armijas, un tas jāizvieto nemierīgajās vietās. Cik lielai šai armijai būtu jābūt? 200 000 militārpersonām, kuru apbruņojumā vismodernākie vieglie ieroči, viņu galvenais uzdevums būtu vispārēja miera nodrošināšana. Tādas armijas esamība automātiski stiprinātu saticību un sadarbību un vairotu draudzību, jo pārējām valstīm vairs nebūtu nepieciešamas savas armijas.

Simboliska «Ieroču pārkalšana arklos» radītu tādu dažādu tautu un valstu aktivitāti, kā rezultātā strauji uzplauktu tautu vienotība kopējam mērķim, mērķim – dzīvot bez savstarpējiem kariem un iznīcināšanām. Tad varētu īstenot taisnīgu zemes resursu sadalīšanu, lai cilvēce varētu izdzīvot un attīstīties.

Zinu, ka daudzi apšaubīs, bet manis teiktais arvien vairāk

piepildīsies. Nākotnē vairs nekādas karadarbības nesāksies.

Ja kāda valsts gribēs ANO lēmumiem pretoties, tad tā būs jāpakļauj absolūtai stingrai izolētībai.

Šos manus priekšstatus var uzskatīt par utopiskām fantāzijām. Tā varētu teikt, ja vērojam esošās dažu valstu rīcības.

Ieskatoties Viņpasaules sfērās, arī daudz kas ir krasī mainījies, sevišķi, ja skatāmies uz ļauno, neredzamo pasauli.

Agrākos darbos un arī šajā es biju spiests bieži pieminēt ļaunos, neredzamos mocību slazdus, ko izmantoja augstākas pakāpes ļaundari, lai savos žņaugos ierautu tās būtnes, kas, dzīvodamas uz Zemes, nodevās visādām ļaundarībām un necentās izprast Viņpasaules dzīvi un Kosmiskās Taisnības likumību. Pēdējā laikā, pateicoties vispusīgiem atklājumiem, kas saistīti ar ļaunuma izpēti, ir notikušas lielas pārmaiņas. Sevišķi – ar Iniagesa pārcelšanos Viņpasaulē, viņam bija iespējas nemaldīgi redzēt un atklāt dažādos slepenos dēmoniskos slazdus, kurus izdevās iznīcināt ar Zemes cilvēku un Augšas spēku kopēju starošanu. Paralizēt un padarīt nekaitīgus lielos, viltīgos dēmoniskos «dievus», kuri nonāca karmiskajā ieslodzījumā, kā jau agrāk Dante to bija atklājis savā «Dievišķajā komēdijā». Tagad Inigaes to ir pilnīgi izskaidrojis ar skatu no Augšas, kur visi ļaundari auriskajā telpā ir precīzi sadalīti pa kvartāliem, pēc savu ļauno darbu klasifikācijas.

Tur tie tagad mocīdamies izcieš savas ļaundarības rezultātus, līdz viņu ļaunie darbi tiks izdzēsti atkarībā no smaguma pakāpes. Tādas ir karmiskās sekas visiem lielākajiem inspiratīvajiem ļaundariem. Pāri palikušajai plašajai, maldīgajai Viņpasaules masai, kura agrāk, būdama Zemes telpā, kā jau teicu, necentās izprast Viņpasaules un Kosmiskās likumības, kas arī ir karmiskais reflekss astrālajā plānā, visas Zemes dzīves

sakrātās nelietības ir jāpārdzīvo ar smagām ciešanām.

Tur nokļūst arī visi tie, kas, Zemes dzīvē dzīvodami, «niķīgi» negribēja savienoties ar Kosmisko centru, taču viņu rīcība lielākoties ir ļauno spēku inspirēta. Protams, viņu karmas ir mērenākas, vairums nokļūst lielā neziņā, auriskās miglās un smagās psihiskās ciešanās, kas ar laiku mazinās, līdz iegūst gaišāku nostāju, un vairums pēc tam atgriežas – inkarnējas Zemes dzīvē.

No visām neziņas mocībām būtu varējuši izglābties, ja vien būtu dziļāk ieskatījušies pēdējā laika Kosmiskajos atklājumos.

Vienaldzība, naivums un augstprātība, kā arī neredzamās inspirācijas un idiotiskās Zemes ideoloģijas, un sektu mudžeklis visu domāšanu izjauca, sekas ir pēcnāves mokas un neziņu ciešanas, kas pārtrauc normālo evolūcijas ritmu, kas no jauna jāturpina nākošajās inkarnācijās Zemes dzīvē, lai atbrīvotos no visādiem murgiem, kas ir šķērslis normālai dvēseles evolūcijai.

Gribu uzsvērt, ka šajā darbā ir notikumi, kuru apraksts atkārtojas, tomēr tiem ir cits vērtējums.

Šī beigu piezīme ir rakstīta, lai lasītājs saprastu, ka pašreizējais astrālais plāns ir pilns ar to garu pasauli, kas, Zemes dzīvē esot, nepanāca pareizus kontaktus ar Kosmisko centru un, dzīvodami «miglāinā» domāšanā, tagad smagi cieš.

Jēkabs Daizis
Francijā

Saturs

No izdevējiem	3
Ievads	5
Mūsu laikmets	9
Ieskats Kosmiskā centra likumībās	13
Kosmiskās būtības un cilvēciskā izpratne	36
Kosmiskā radniecība uz Zemes	56
Realitāte Zemes telpā	66
Dēmoniskie viesuļi Zemes planētā	78
Sarunu varianti	104
Kara beigu periods	118
Pēckara politika	125
Beigu piezīme	140
Saturs	144